

Çürük düzende sağlam çark olmaz!

DİSK, sistemin "Truva atı" OLMAYA DEVAM EDİYOR!

İşte DİSK'in 14-15 Ekim'de Abant'ta, "solu iktidara taşıma" hedefiyle gerçekleştirdiği toplantı da özde bu amaca hizmet etmektedir. Süleyman Çelebi bu toplantıda, devletten, partilerden ve sermayeden "bağımsız" olduklarını söyleyerek, koca bir yalan atmıştır ortaya. Çünkü başta bizzat kendisi yıllardan beri CHP delegesidir ve "alternatif arayışı"nın özünde yatan da büyük ölçüde burada

yaşanan sorunlardır!

Bu deklarasyonu sondan başlayarak değerlendirecek olursak, DİSK'in buradaki rolü çok açıktır ki, "kolaylaştırıcı" olmak değil, sol söylemlerin ardına sığınarak, işçi-emekçileri sisteme peşkeş çekmek, var olan mevcut hak kırıntılarının da ellerinden alınmasını sağlayarak, emekçi yığınların giderek artan hoşnutsuzluğunu sistem içinde eritmektir. **Sayfa 3**

Kamuoyu son günlerde Malatya Çocuk Esirgeme Kurumu'nda yaşananları tartışırken, Devlet Bakanı Ni-met Çubukçu sorumluluğu kendi üstünden atmak için "sistem sorunu var" dese de, sistemin işleyişini bilenler, sadece bu sorunda değil, sistemin bir bütün olarak hangi parçasından ele alırsak alalım, elde kaldığımız, iler tutar yanı olmadığını yıllardır dile getiriyorlar. İşte çürük düzenin bozuk parçalarından son birkaç örnek:

✓ AB'ye üyeliğine hazırlık kapsamında çıkarılan yasalardan ve tarımın tasfiyesinden en büyük zararı gören/daha fazlasını da görecektir olan köylüler, Uşak Eşme'de, Antalya Korkuteli Bayatbademi'nde, Bolu Çaygökpinar'da, ülkenin birçok yerinde jandarmanın coplu, dipçikli saldırılarına rağmen topraklarını ve hayatlarını korumanın mücadelesini veriyorlar.

✓ Malatya'da ortaya çıkan tabloyu "vahşet" olarak niteleyen, çoktan beridir bildiği bu durum karşısında sevgi gösterileri yaparak durumu kurtarabileceğini zanneden devlet, yarattığı enkazın altından çıkamıyor.

mıyor.

✓ TMY Tasarısı ile hakkını arayanı, sesini çıkarmayı "terörist" ilan etmek isteyen devlet, Ankara'da YÖK'e karşı çıkararak, parasız eğitim hakkını isteyen öğrencilere, Gönen'de, Çorlu'da sendika hakkını isteyen işçilere saldırmaktan geri durmuyor.

✓ Hapishanelerde uyguladığı tecritle yüzleri bulan ölümlere neden olan devlet, uydurma ve komik gerekçelerle tutsakları yalıtıp, yalnızlaştırarak teslim almayı ve kişiliksizleştirmeyi hedefliyor.

✓ Her yıl olduğu gibi bu yıl da, yapılan 2006 bütçesi halka hizmet etmekten çok IMF'nin emirlerini yerine getirme içeriğiyle, özelleştirme ve tarımın tasfiyesi politikalarıyla daha fazla yoksulluk ve daha fazla işsizlik getiriyor.

✓ Ülkemizdeki sistemin bu tikanıklığın benzerini yaşayan Filipinler'de faşist Arroyo rejiminin halka ve ilerici-devrimci öncülerine yönelik saldırıları ardı arkası kesilmeksizin devam ediyor.

Karanlığın sözcüleri güneşten her zaman korkarlar!

Son birkaç aydır dikkat çekici bir biçimde, emperyalist karargahlardan komünist önderler şahsında komünist ideolojiye yönelik karalama amaçlı açıklamalar ve yayınlar yapılmaya başlandı. Emperyalist burjuvazinin ideologları ve kalemşörleri öteden beridir bilinen karalama ve yalanlarına, eski bildik manipülasyonlara yeniden başvuruyorlar. Ancak son aylarda bu açıklamaları sıklıkla yapmaları ve piyasaya yeni yeni yayınlar sürmeleri bize, ister

istemeyiz "hangi dağda kurt öldü?" sorusunu sorduruyor.

Öyle ya bu emperyalist karargahlarda üretilen ideolojik saldırılara göre, ideolojiler ölmüştü(!?), sınıf mücadelesi ortadan kalkmıştı(!?), yeni bir dünya düzeni kurulmuştu(!?)

Kuşkusuz ki, yukarıda ifade ettiklerimiz doğru değildi. Emperyalist burjuvazinin işçi sınıfı ve ezilen dünya halklarının devrim ve sosyalizm alternatifine karşı giriştikleri

karşı devrimci saldırganlığın ideolojik argümanlarını içeriyordu bu kavramlar. Tıpkı komünist önderler şahsında komünist ideolojiye karşı girişilen saldırılarda olduğu gibi bu saldırılar da aynı merkezlerin, aynı ideolojik dünya görüşünün ürünüydü. Bu anlamıyla tekrar bu saldırıların içeriğini deşifre etmekten ziyade, aslında bu söylemlerin neden bu dönem arttırıldığının üzerinde durmak daha yararlı olacaktır. **Sayfa 16-17-18-19**

işçi-köylü

Dayanışma Geceleri

Program:

Arzu

Abidin

Grup Haykırış

Serhat Tunç Arıcan

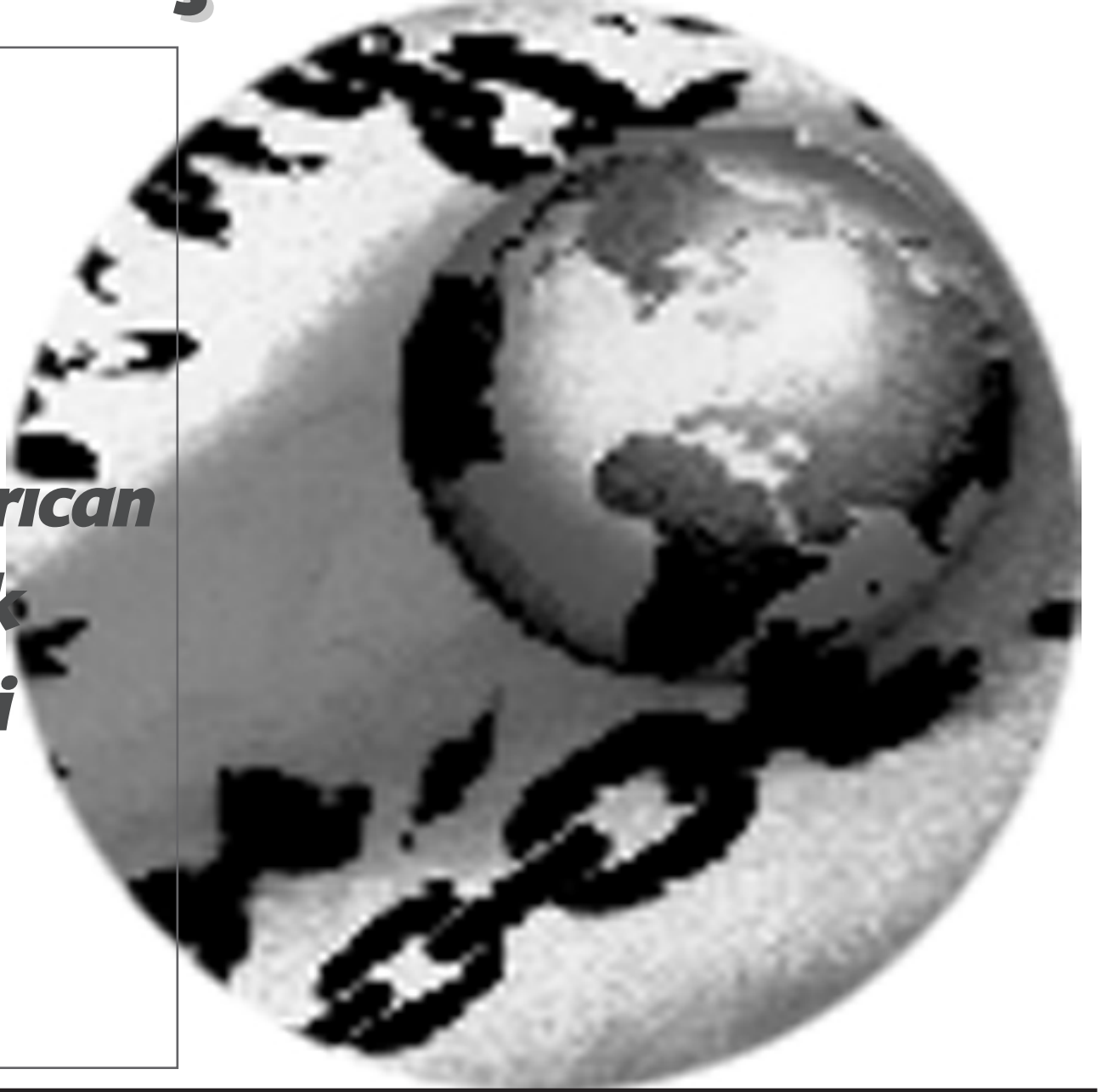
Nergizcan Halk

Oyunları Ekibi

Tiyatro

Sinevizyon

Konuşmalar

Tarih: 5 Kasım Cumartesi-Saat 17:30

ROUND CHAPEL KİLİSESİ

LONDON E5 OLY

(Not: Kilise Lower Clapton'dadır)

işçi-köylü
senin sesin!
OKU-OKUT!
ABONE OL!
ABONE BUL!

ABONELİK
ŞARTLARI

6 AYLIK: 10.200.000

1 YILLIK: 20.400.000

NOT: İstedığınız süreye denk gelen oranda parayı hesap numaralarımıza yatırarak banka dekontunu yayinevimize fakslayınız ya da postalayınız.
Abonelik ücretine posta masrafları dahildir.

DİSK, sistemin "Truva atı" olmaya devam ediyor!

Aynı yöneticiler, aynı duyarlılığı işçi sınıfına dönük hak gasplarında "nedense" bir türlü gösterememişlerdir. Son yıllarda giderek artan özelleştirme, taşeronlaştırma, esnek çalışma vb. tüm saldırılar sonucu gelen işsizlik, açlık, sefalet, bunların elindeki örgütlülüğü, tüm bu yaptırımlara karşı harekete geçirme, sınıfın üretimden gelen gücünü kullanma gibi düşüncelere "nedense" itmemiştir.

Sınıf mücadelesinin önemli birer aracı olan işçi sınıfını "kendisi için sınıf olma" bilinciyle donatarak, onu sınıf mücadelesine kanalize etme gibi önemli bir misyona sahip olan sendikalar, bugün sarı, bürokrat, uzlaşmacı vb. sınıf düşmanı yönelimlerde olan sendikal önderlikler "sayesinde", işçi sınıfını sermayeye karşı harekete geçirmenin değil, sistemin mevcut sendikalardan beklentisini yerine getirerek, işçi sınıfını "kendiliğinden bir sınıf" düzeyinde tutmanın, bunu ideolojik olarak da sınıfa dayatmanın birer aracına dönüşmüşlerdir. Yani özcesi, sınıf mücadelesini örgütlemenin ve geliştirmenin değil, tasfiye etmenin aracına dönüşmüşlerdir.

Sınıfın örgütlülükleri olan sendikaların başına çöreklenmiş olan mevcut yönetimler, bugün artık işçi sınıfı içerisinde **Truva Atı** olmanın ötesinde bir misyona sahip değillerdir. Bu misyon ise bugün DİSK'in sınıf düşmanı, reformist önderliği tarafından, hem de kamuoyunun gözleri önünde tamamlanmaya çalışılmaktadır. **DİSK'in bugününü anlamak için, geçmişine kısaca bir göz atmak gerekmektedir;**

1967 yılında, Türk-İş'ten ayrılan muhalif sendikalar ve bazı bağımsız sendikalar tarafından kurulan DİSK, kurulduğu dönemlerde, işçilerin yanında ve demokratik mücadelenin içinde olmasına ve bu haliyle de Türk-İş'ten bir adım ileri gibi görünmesine rağmen, daha kuruluşundan itibaren, söyleminde olduğu gibi **devrimci değil, reformist bir sendika olagelmıştır.** İlk kurulduğu dönemlerde parlamentarist TİP'in etkisinde olan DİSK, '70'li yıllarda "illegal" TKP'nin ve CHP'nin denetiminde bir sendika ha-

line gelmiş ve giderek kurulduğu dönemden daha da geri konumlara düşmüştür.

İşçi sınıfının ne kadar yanında olduğu ise daha o dönemler, **15-16 Haziran ve TARİŞ** direnişlerindeki, bu direnişleri frenleyen negatif tutumunda gözler önüne serilmiştir. İşçi sınıfının, gelişen mücadelelerini frenlemeye dönük tutum, hem 12 Mart hem de ve özellikle 12 Eylül AFC'si döneminde yerini tam bir **teslimiyetçi** tutuma bırakarak, DİSK'in kapatılmasını ve böylelikle tarihe karışmasını getirmiştir.

Doksanlı yılların başında ise, mal varlığına "yeniden kavuşma" heyecanı ve sendikal bürokrasi içindeki yerini alma telaşı ile tarih sahnesine yeniden çıkmıştır. DİSK yöneticileri geçmişte CHP ile olan bağlarını, bu yeni süreçte de, hem de kopmaz bir biçimde sürdürmüşlerdir. Büyük bölümü CHP delegesi olan DİSK yöneticileri, burada (CHP'de) aktif siyaset içindedirler. Ve bunun içindir ki, her seçim döneminde, işçi-emekçi düşmanı, yani halk düşmanı faşist CHP bunlar tarafından işçi-emekçi yığınlara "kurtuluş" olarak gösterilip, oyları alınmaya, iktidara taşınmaya çalışılmıştır.

Ancak aynı yöneticiler, aynı duyarlılığı işçi sınıfına dönük hak gasplarında "nedense" bir türlü gösterememişlerdir. Son yıllarda giderek artan özelleştirme, taşeronlaştırma, esnek çalışma vb. tüm saldırılar sonucu gelen işsizlik, açlık, sefalet, bunların elindeki örgütlülüğü, tüm bu yaptırımlara karşı harekete geçirme, sınıfın üretimden gelen gücünü kullanma gibi düşüncelere "nedense" itmemiştir. Bu saldırılar karşısında geliştirilen, ancak genelde ya zamanlama itibarıyla enerji boşaltmanın ötesine geçemeyen ya da uz-

laşmalarla sonuçlanan eylemler ise, görev savmadan başka bir anlam ifade etmemektedir. Bunların amacı çok açıktır ki, sınıfı sisteme karşı harekete geçirmek değil, sisteme yedeklemek, böylelikle de sınıf mücadelesini boğmaktır!

İşte DİSK'in 14-15 Ekim'de Abant'ta, "solu iktidara taşıma" hedefiyle gerçekleştirdiği toplantı da özde bu amaca hizmet etmektedir. Süleyman Çelebi bu toplantıda, devletten, partilerden ve sermayeden "bağımsız" olduklarını söyleyerek, koca bir yalan atmıştır ortaya. Çünkü başta bizzat kendisi yıllardan beri CHP delegesidir ve "alternatif arayışı"nın özünde yatan da büyük ölçüde burada yaşanan sorunlardır!

Evet, bugün kamuoyunun gündemine sokulan bu girişim, yıpranmış bir Baykal ile yola devam etmek istemeyen ve aynı zamanda, bir yandan AB emperyalizmi ile, Derviş üzerinden de ABD emperyalizmi ile sıkı bağları olan kesimin bir girişimidir. Özellikle de AB süreci yeni ve cıvalanmış bir "Sosyal Demokrat Parti" ihtiyacını gündeme getirmiştir. Bu ihtiyaç burjuvazi açısından da geçerlidir. Çünkü sağ söylemlili partilerin kitleler tarafından kabul görmemeye başlaması durumunda, yedekte bir sosyal demokrat alternatife ihtiyaç vardır her zaman. İşçi-emekçi düşmanı politikalar, sosyal-siyasal vb. her türden hak gaspına dönük saldırılar, sosyal demokrat hükümetler döneminde her zaman daha rahat hayata geçirilmiştir. Bu hem ülkemizde hem de başta Avrupa olmak üzere, dünyanın birçok ülkesinde böyledir.

Tekrar DİSK'in Abant'ta yaptığı toplantıya dönecek olursak; Bu toplantının sonuçları 9 maddelik bir deklarasyon

olarak kamuoyuna açıklandı.

Bu deklarasyonda özetle, işçi-emekçilerin giderek kötüleşen koşullarından, geleceğe ilişkin taşıdıkları kaygılardan söz edilmekte, çalışma yaşamındaki ilişkilerin emekçiler aleyhine geliştiği, örgütlenme ve toplu pazarlık gibi haklarda engellerle karşılaşıldığı ve sendikal örgütlülüğün gerileme yaşandığı gibi "tespitler" yer almaktadır. Ve bunun çözümü ise, oluşturulacak "alternatif sol" bir partinin hükümete taşınması olarak konulmaktadır. DİSK aynı deklarasyonda kendi rolünü, parti kuran olarak değil, "kolaylaştırıcı" olan biçiminde ortaya koymaktadır.

Bu deklarasyonu sondan başlayarak değerlendirecek olursak, DİSK'in buradaki rolü çok açıktır ki, "kolaylaştırıcı" olmak değil, **sol söylemlerin ardına sığınarak, işçi-emekçileri sisteme peşkeş çekmek, var olan mevcut hak kırıltılarının da ellerinden alınmasını sağlayarak, emekçi yığınların giderek artan hoşnutsuzluğunu sistem içinde eritmektir.**

Çünkü DİSK'in işçi-emekçi yığınlara dönük emperyalist politikalar ışığında hayata geçirilen saldırılara karşı koymak, sınıfı bu yönlü harekete geçirmek gibi bir kaygısı olsa, bunu elinde bulundurduğu ve sınıfın örgütlülüğü olan sendikalar aracılığı ile ve buralarda sınıf sendikacılığı gibi ideolojik bir silahı hayata geçirecek yapardı.

Kısacası, AB müzakere sürecinin başlaması ile birlikte, "halka umut ve heyecan verecek siyasal irade buradan çıkmalı" denilen ve içinde **Oral Çalışlar, Zekeriya Temizel, Can Dündar** vb. "solun tanınmış isimleri" olan kişilerin de yer aldığı ve emekçi yığınlara "yeni sol alternatif" olarak sunulmaya çalışılan bu girişimden çıksa çıksa yeni bir ihanet çıkar! İşçi sınıfına, kazanılmış haklarına en yoğun saldırıların yapıldığı, özelleştirmeler ve taşeronlaştırmalarla örgütlü işçi sayısının her geçen gün azaldığı bir süreçte, DİSK'in işçilerin üretimden gücünü kullanması, alanları doldurması gerekirken "alternatif sol bir parti" arayışıyla uğraşması niteliğini gözler önüne sermektedir. Bu ihanetin sahipleri ise en başta DİSK'in sarı, reformist, sermaye işbirlikçisi, bürokrat yöneticileri olur ve böylelikle "truva atı" misyonlarını da tam anlamıyla yerine getirmiş, tamamlamış olurlar!

Siyaset
Ünlüğü

**DİSK
ve solda
gelecek**

DERYA SAZAK
sazak@milliyet.com.tr Fax:0212 505 62 04

Mayıs'ta alanlardan yükselen coşkunun ardından DİSK, 'toplumda sol siyasete ve iktidara olan ihtiyacı ve alternatif çözümleri' görüşmek üzere akademisyenlerin de katılacağı bir toplantı düzenledi. Ören'de 27-29 Mayıs tarihlerindeki top-

21 Mayıs 2005 Cumartesi

İŞÇİ ÜNİVERSİTESİ
Yüksel Akkaya

DİSK(al)ifikasyon mu?

Türkiye'nin sola kaydığı ve siyasal hayatın çok hareketli olduğu 12 Eylül 1980'e gelirken faşizmi dikkatliye etmek adına CHP'leşen DİSK, 1980 yılında CHP için dikkatliye edilmesi gereken bir örgüt haline gelmişti. DİSK yöneticilerinin bunu anlamamak için büyük çaba sarf etmesine rağmen, sermayenin has partisi olan CHP için, Türkiye'nin geldiği yol ayarında, ekonomik ve siyasal krizi aşması için artık DİSK türü örgütlere yer yoktu. İzlenecek ihracata yönelik iktisat politikaları açısından maliyetleri düşürmek için ücretleri kontrol etmek; ücretleri kontrol etmek işine kaçınılmaz olarak işçileri kontrol etmek gerekiyordu. İşçileri kontrol etmek için ise öncelikle örgütlerini etkisizleştirmek ve sıkı bir denetim altına almak gerekmektedir. Bu ise biraz korku ve biraz yasal düzenleme işidir. Çünkü bir ekonomi ne kadar dışa açılmak istiyorsa

Sınıfsal Bakış

**BÜYÜK PROLETER KÜLTÜR DEVRİMİ 40 YAŞINDA!
“BURJUVAZİ BEYNİMİZİN İÇİNDE,
KAFALARDA GERİLLA SAVAŞI!”**

Marks'ın “*gökyüzüne saldırıyorlar*” benzetmesini yaptığı Paris komünarlarından yaklaşık bir asır sonra bir diğer büyük tarihsel “saldırı” dalgasının Çin’de örgütlenmesinin üzerinden tam 40 yıl geçmiş bunuyor. ÇKP resmi kayıtlarına göre 10 Kasım 1965 tarihinde (Şanghay’da yayınlanan günlük *Ven Hui Pao* Akşam Haberleri gazetesinde çıkan bir tiyatro eleştirisi yazısı vesilesi ile) başlayan **Büyük Proleter Kültür Devrimi** (BPKD); değerini, anlamını ve önemini, bizzat gerçekleştirildiği topraklarda dahi iktidar burjuvazinin yeniden eline geçtiği için, daha da **arttırarak** koruyor.

Kafalarda hala aydınlanmamış olan bir hususa açıklık getirmek ve burjuvazinin başlıca propagandalarından birine yanıt da olması için **öncelikle** BPKD’nin başarılı olup olmadığı, başka bir deyişle işe yarayıp yaramadığı üzerinde duracağız. Mao Zedung’un ölümünden sonraki dönemde burjuvazinin ÇKP önderliğini ele geçirmesi ve süreç içerisinde Çin’de sosyalizmi tasfiye etmesine yol açan **karşı-devrim** olgusu, kaba/yüzeysel bir yaklaşımla BPKD’nin **etkisiz** olduğu yorum ve propagandalarına zemin hazırlamıştır. Oysa şu çok iyi bilinmelidir ki, eğer BPKD gerçekleştirilmeseydi karşı-devrim 1980’li yıllarda değil 1960’lı yıllarda muzaffer olabilecekti. Bir değil, birkaç kültür devriminin bile yeterli olamayacağını devamlı vurgulayan, proletarya diktatörlüğü altında “sürekli devrim”in altını çizen Başkan Mao 1967’de şunları söylüyordu:

“*Şimdi yürürlükte olan BPKD, ilerdeki çeşitlerinin sadece bir ilkidir. Gelecekte bazı durumlarda bu tür devrimler zorunlu olarak yer alacaktır... Bütün parti üyeleri ve en geniş halk kitlesi, bir, iki, üç ya da dört Kültür Devrimi’nden sonra her şeyin güllük gülistanlık olacağını sanmamalıdır. Her şeyden önce devrimci uyanıklığımızı bir an için olsun elden bırakmamalıyız.*” (Jean Daubier, Çin Kültür Devrimi Tarihi, Umut Yayıncılık, 2.Baskı, sf. 275)

Asıl mücadelenin devrimden sonra başladığına, sınıf mücadelesinin bütün şiddetiyle proletarya diktatörlüğü altında sürdüğüne ve proletaryanın kazanan taraf olabilmesi için son derece sıkı bir savaşım yürütmesi gerektiğine dair vurgular hem Lenin hem de bilhassa Mao Zedung yoldaşın yazı ve konuşmalarında bulunmaktadır. Sosyalizmdeki sınıf mücadelesinin proletarya adına **kurumsallaştırılması**, proletarya diktatörlüğünün **sigortalarının** yaratılması, “sürekli devrimler” yoluyla gerçekleştirilmeliydi. Mao Zedung’un kültür devrimlerine biçtiği bu misyon, “**mücadele, eleştiri, dönüşüm**” prensibinin geniş yığınlar eliyle uygulamaya sokulmasını hedefliyordu. Amaç, sadece toplumda değil kişilerin **kendi içindeki** sınıf mücadelesine müdahaleydi.

“**Kafalardaki gerilla savaşı**” diye adlandırılan olgu, sorunun daha derinlemesi-

ne kavranışını ortaya koymaktaydı. Burjuvazi, devrilen sınıfın bireylerinde değil, **aramızda** yani esasında bizzat kendi içimizde/beynimizdedir. Bu duruma müdahale ÇKP MK üyesi **Hsu Çing Çien** tarafından şöyle izah edilmektedir:

“*Kadrolar, bürokratlar bile yavaş yavaş bu ruhu benimsiyorlar! İnsanların kafasında sınıf mücadelesi var. Kafalardaki proleterin burjuvaya karşı zafer kazanması için onlara yardım etmek de bizim görevimiz.’ Çinlinin ruhundaki gizli revizyonizm yıkılıyor. Herkesin içinde uyuyan Kruşçev öldürülüyor.*” (A. Peyrefitte, Çin Uyanınca, E Yayınları, 1.Baskı, 1.Cilt, sf. 207)

Kişinin kendi içinde devrimin gerçekleştirilmesi konusunda saptanan dört “**öncelik**” ilkesi şu şekilde sıralanıyordu: İnsan ile silahlar arasındaki ilişkide insana öncelik tanınmalıdır; siyasi çalışma ile öteki çalışmalar arasındaki ilişkide siyasi çalışmaya öncelik tanınmalıdır; ideolojik çalışma ile gündelik **siyasi çalışma** arasındaki ilişkide ideolojik çalışmaya öncelik tanınmalıdır ve **ideolojik çalışmada** kitaplardaki fikirlere değil, insanların **kafasındaki** canlı fikirlere öncelik tanınmalıdır.

Başkan Mao, eski kadroların mevki düşüklüğüne kapılma hastalığına, yan gelip yatmalarına, eski başarılarını kişisel çıkarları için kullanmalarına dikkat çekiyordu. Eski kadroların bu zaaf ve hastalıklardan arınmak için **kitlelerden kopmaları** gerektiğini; kendini beğenmişlik ve gözü doymazlıktan vazgeçmelerinin şart olduğunu; dünya görüşlerini, kendilerine bakış tarzlarını değiştirmek ve devrimci bir dünya görüşü oluşturmak için mücadele etmelerinin **zorunlu** olduğunu söylüyordu.

Devrimin temel sloganlarından birisi de “**bireycilikle savaşalım**” olarak belirlenmişti. İdeolojik mücadele, burjuvazinin karakteristik özellikleri ile hesaplaşmayı gerektiriyordu. Bunun için **analiz** derinlemesine yapılmalı ve eski (burjuva-feodal) kültürün yaşayan bütün gerici unsurları ile savaşılmalıydı. Bu her alanda, her cephe- de, her yönde kıyasıya bir biçim almalıydı. Öyle ki Mao Zedung, sonraları sembol haline gelen dazubao (duvar gazetesi) vasıtası ile resmen dahil olduğu BPKD’ne ilk mesajında “**Karargahı Bombalayın**” demek suretiyle, parti/devlet yöneticilerini kitlelere hedef olarak gösteriyordu. Ne ile kimlerle ve nerelerde savaşılacağını saptamak yetmiyordu. Bunun nasıl yürütüleceği çok daha önemliydi.

Asıl **can alıcı** konuda, Mao’nun sürekli altını çizdiği bir başka faktörün devreye sokulması tayin edici önem kazanacaktı: **Kitleler**. Asıl kahramanın, tarihi yapanın halk/kitleler olduğuna dair çeşitli vesilelerle değinilerde bulunan Mao, Halk Savaşı stratejisini de bu gerçeklik üzerine oturtmuş ve zafer elde etmişti. Şimdi de “**geriye dönüş**” tehlikesini bertaraf etme konusunda “**kitle denetimi**” ve “**kitlele-**

rin harekete geçirilmesi” gibi olguların devreye sokulmasını formüle ediyordu. Hiç kuşkusuz burada proletaryanın öncü rolü, sınıf bilincinin tayin ediciliği gibi faktörler ihmal edilmiyordu. Ancak, kitlelerin muazzam potansiyeli olmaksızın, yani maddi güç ortaya çıkarılmaksızın sonuç elde etmenin imkânsızlığı da ortadaydı.

Bunun için yoğun bir ideolojik ve siyasi eğitim kampanyası gerekmektedir. Kitlelerin siyasileştirilmesi ve her şeyi değerlendirebilir hale getirebilmesi için yetiştirilmesi de **Kültür Devrim**’lerinin başlıca görevleri arasındadır. Bunun kurum ve araçlarının yaratılması/kurulması sorunun ikinci yanındır. Nitekim BPKD’nin ardından yaptığı değerlendirmelerde Mao Zedung bu devrimin en büyük yararının kitlelerin hayati önem taşıyan siyasi mücadele içine seferber edilmesi ve bu sayede siyasi uyanıklıklarının ciddi oranda artmış olduğunu söylemektedir.

Bunu sağlamada kolaylaştırıcı yöntem “**kitlelerden kitlelere**” prensibinin uygulanması olmuştur. Mao Zedung’un geliştirdiği bu prensip; kitlelerin dağınık ve sistemleşmemiş düşüncelerini almak, onları analiz edip derli toplu sistemli hale getirmek, yeniden kitlelere gitmek ve kitleler bu fikirleri benimseyene, onlara sıkı sıkıya sarılıp eyleme dönüştürüne kadar ısrarlı olmak ve bu fikirlerin doğruluğunu bizzat yığınların eylemleri içinde sınamak şeklinde aşamalar içeriyordu. Süreç bu şekilde tamamlanmıyor, kitlelerin fikirlerini alıp **bir defa daha** derli toplu hale getirmek, yeniden uygulanmasını sağlamak gerekiyordu. Mao, böylece fikirlerin her seferinde daha doğru, daha canlı ve daha zengin bir hale geldiği **sonsuz bir helezon** içinde bunun bir daha, bir daha tekrarlanması gerektiğine vurgu yapıyordu.

Yüz milyonların tarlalardan fabrikalara, üniversitelerden, hastanelere, bütün yaşam ve üretim alanlarında büyük bir coşkuyla katıldıkları BPKD’nin bilindiği üzere en dinamik gücünü kızıl muhafızlar oluşturuyordu. Adları “askeri” çağrışım yapmakla beraber bu tarz bir yapılanmadan uzak örgütlenen 12–24 yaş grubundaki gençler ülkenin dört bir köşesine dağılarak devrimde önemli bir rol oynadılar. Gençlere güvenen ve büyük destek veren ancak kaygılarını belirtmeyi de ihmal etmeyen Başkan Mao henüz Kültür Devrimi başlamamışken 1965 yılında yaptığı iki ayrı röportajda şunları söylüyordu:

(Andre Malraux ile röportaj) “*Devrimi geçmişe ait bir duygu haline getirirsek her şey dağılıp gider. Bizim devrimimiz yalnızca zaferin istikrara kavuşturulmasından ibaret olamaz... Gençler ‘kızıl’ doğmamışlardır, devrimi tanınamışlardır... İnsanlar hayatları boyunca devrim yükünü taşımak istemezler... Pek çok genç somut kafalı, azimli, uyanık devrimcilerdir. Buna karşılık koca bir dogmatik gençler kuşağı var, dogma ise sığır gübresinden daha az yararlı bir şeydir. İnsan ondan dilediği şeyi peydahlayabilir, revizyonizmi bile...*”

(Edgar Snow ile röportaj) “*Yeni kuşağın devrimi sürdürmesini ve kesintisiz bir devrimle yeniden canlılığa kavuşturulması gereken olan proleter çizgiyi esas olarak tamamlamasını dilerim. Yoksa on yıl içinde bastırılma, kapitalizmin yeniden kurulması, hatta Çan Kay-şek’in*

iktidara yeniden dönmesi tehdidi ile karşı karşıya kalırız. Ama gençliğin gelecekte nasıl davranacağını önceden göremeyiz Buna kendilerinin karar vermeleri gerekecektir.” (M. A. Macciocchi, Çin Deyince, E Yayınları, 1.Baskı, 1.Cilt, sf. 60-61)

Mao Zedung yoldaşın **bir/bir kaç** kültür devriminin neden yeterli olmadığı/olamayacağı konusundaki saptamasını tamamlayan yukarıdaki sözleri, aynı zamanda kendisinden sonraki sürece ilişkin genç kuşaklardan beklenti taşımışların **hayal kırıklıklarına** da açıklık getirmiş olmaktadır. Gençlikten salt genç oldukları için soyut biçimde beklenti içinde olunmasının anlamsızlığına dair öğretici bu satırlar, bilinçlendirme, yetiştirme, müdahale faktörlerinin **vazgeçilmezliğini/belirleyiciliğini** ortaya koymaktadır. “**Halefler Yetiştirme**” olarak özetlenebilecek bu politika, proletarya diktatörlüğünün geleceği açısından yaşamsal önemdedir.

BPKD, proletarya diktatörlüğünün güçlendirilmesi, burjuvaziye karşı sürmekte olan sınıf mücadelesinde yeni mevzi ve kazanımlar elde edilmesi amaçlarını taşımaktaydı. Sınıfsız topluma doğru yol alınırken proletaryanın en önemli silahı olan partiye müdahale edilmesi en kritik görevlerden birisi olmak durumundaydı. Partiye müdahaleden anlaşılması gereken yalnızca onun ideolojik-siyasal hattı ve yönetici mevkilerindeki revizyonist unsurlar değildi. Aynı zamanda çok çeşitli kademelerinde bulunan **iflah olmazlardı**. Mao Zedung yoldaş bu kan değişimini şöyle açıklıyor:

“*İnsanın kan dolaşımını sağlayan atardamarları, toplardamarları, kalbi vardır, ama nefes alabilmek, karbondioksit atabilmek ve taze oksijen alabilmek için akciğere de ihtiyacı vardır; insan yeni bir maddeyi özümseyebilmek için pis olanı dışarı atar; ona hayat veren de budur. Pislikler atılmadan ve taze kan alınmadan Parti canlılığını sürdüremez.*” (M. A. Macciocchi, age, Cilt 2, sf. 571)

Konuyla ilgili BPKD’nin ilk aşamalarında kapitalist yolculara karşı yürütülen teşhir, tecrit ve tutuklamalarda dozun kaçırılması üzerine Mao Zedung gerekli uyarıları yapmakta gecikmez. Bununla beraber, kişilerin kazanılması konusunda son derece titiz bir politikadan yanadır. “Hastayı kurtarmak için hastalığı tedavi etme” anlayışını “ciddi hatalar” yapan kişilerle ilgili durumlarda dahi savunmaktadır:

(Zinghua Üniversitesi Ortaokulu Kızıl Muhafızlarına Mektup) “*Gericilere karşı isyanın haklı olduğunu söylüyorsunuz; sizi hararetle destekliyorum. (...) Bir şey daha var: sizi desteklerken, birleşebileceğiniz herkesle birleşmeye gayret etmenizi de istiyoruz. Ciddi hatalar yapmış olanlara gelince, hatalarını ortaya koyduktan sonra, onlara güçlüklerinden bir çıkış yolu göstermelisiniz. Onlara yapacak iş vermeli ve hatalarını düzeltip, yeni insanlar olmalarına imkân tanımalısınız. Marx, proletaryanın yalnız kendini değil, bütün insanlığı kurtarması gerektiğini, eğer insanlığı kurtaramazsa, proletaryanın kendisinin de nihai kurtuluşa kavuşamayacağını söylemişti.*” (Mao Zedung, Seçme Eserler, Cilt 6, Kaynak Yay.,1.Basım, s. 373-374)

Gönen deri işçilerinin direnişi 4. ayında

Gönen'de patronların bütün haklarından yoksun olarak köle gibi çalıştırdıkları deri işçileri bu kötü gidişe dur diyerek Deri-İş Sendikası'nda örgütlenmeye başlamıştı. Patronların örgütlenme çalışmalarını duyması üzerine başta örgütlenmeye öncülük eden işçiler, ardından da sendikaya üye olan işçilerden toplam 257 işçi, 22 Temmuz'dan itibaren işten atılmıştı. İşten atılan işçiler Deri-İş Sendikası'nın öncülüğünde direnişe başlamıştı. Direnişe başlayan işçilere ve sendika yöneticilerine başta patron ve yerel basın olmak üzere devletin kolluk güçleri de saldırmaya başladı. İşçiler üzerindeki tüm baskı ve saldırılara rağmen işçiler direnişlerine ilk başladıkları günkü gibi kararlılıkla devam ediyorlar. Biz de Gönen deri işçilerinin direnişini sahiplenmek ve kamuoyuna duyurmak amacıyla Deri-İş Sendikası Gönen temsilcisi **Eyüp Kantar** ile söyleşi yaptık.

“İnsanca yaşamak haklarımızı almak istiyoruz!”

- Greve nasıl çıktınız? Bize süreci özetler misiniz?

- Eyüp Kantar (Deri-İş Sendikası Gönen Temsilcisi): Deri sektörü ağır iş koşullarında çalışılan sektörlerden biridir. Biz burada kölece koşullarda çalıştırılıyorduk. Günde 15-16 saat çalıştığımız oluyordu. Fazla me-

sai ücreti alamıyorduk. İşçilerin çoğu kayıt dışı yani sigortasız, asgari ücretin altında bir ücretle çalıştırılıyordu. Hiçbir sosyal, ekonomik hakkımızı alamıyorduk. İnsanca yaşamak, hakkımızı almanın ancak ve ancak örgütlü olmaktan geçtiğini anladık ve bunun adımlarını attık.

İki yıldır süren örgütlenme mücadelesi sonucu 2005 Ocak ayında Gönen İşçileri Dayanışma Derneği'ni kurarak eğitim toplantıları yapmaya başladık.

Sendika üyeliği başlamadan önce Gönen'de ilk defa 1 Mayıs'ı kutlayarak bu eylemlilik sürecinin ilk halkası oluşturuldu. Sendika üyeliğimiz başladığı günden itibaren yoğun işveren saldırılarına karşı yavaş yavaş da olsa işçilerin sınıf bilincinin geliştiğini gösteriyor. Bugün itibari ile (30.10.2005) dışarıdaki işçi sayısı 257'dir. Bizler bugün direnişin 99. günündeyiz. Tüm sıkıntılara rağmen en demokratik ve anayasal hakkımız olan sendika hakkımızı alana kadar mücadelemiz sürecektir.

Burada en önemli olan, demokrasi ve özgürlük mücadelesinin kolay olmadığını, işçilerin en temel hakları isterken bile ne tür engellerle karşı karşıya bulduklarını görmektir. 6-7 ay önce dost gördüklerinin bugün ne olduğunun farkına varması buradaki işçileri biraz şaşırtsa da, olayı çabuk kavrayıp

tepkilerini gösterebiliyorlar. Yani düzenin çarklarının nerelere kadar uzandığını, bunun karşısında örgütlenmekten başka yolun olmadığını biliyorlar.

“İşçi bu düzeni daha iyi tanıyor!”

- Direnişteki işçilere daha önceden çeteler saldırmıştı. Şimdi de polis saldırıyor. Keyfi bir şekilde direnişçileri gözaltına alıyor. Bu saldırılar işçileri nasıl etkiliyor?

- Çetelerin ve onları destekleyenlerin, her yaptığı saldırı işçinin bu düzeni daha fazla tanmasına neden oluyor. Demokrasi görüntüsü altındaki harami saltanatının kendi düzenleri olmadığını farkındalar.

- Direniş nasıl devam ediyor?

- Direnişimiz bugün 99. gününde devam ediyor. Gönen'de böyle bir sendikalaşma sürecinin yaşanması buradaki diğer iş kollarındaki patronları da rahatsız etti. Dolayısıyla patronlar kullanabildikleri her şeyi kullanıyorlar. Kürk üretiminde bu aylar üretim yavaşlar ve sonraki sezona hazırlık yapılır. Patronlar bunu “fabrikaları kapatıyoruz, Gönenliler işsiz kalacak” propagandası yaparak (buradaki yöneticiler ve basının katkılarıyla) direnişi kırmaya çalışıyorlar. Bugüne kadar bu tür propagandaya inanan işçi çıkmadı.

-Deri-İş Sendikası'nın direnişteki tavrı

nasil? Sendikadan beklentileriniz nelerdir?

- Sendikamız Deri-İş bugüne kadar elindeki imkanları zorlayarak yardımcı oluyor. Sendikamızın desteğinin bugüne kadar olduğu gibi bundan sonra da süreceğine inanıyoruz. Bizler sadece deri işçilerinin değil bütün sınıfın ve sendikalarının ortak hareket etmesiyle başarının geleceğine inanıyoruz.

“Örgütlenmeden hiçbir hakkın alınamayacağını gördük”

- Direniş işçilere neler kazandırdı?

- Gönen'deki örgütlenme ve peşinden gelen direniş bu sistemde işçilere yer olmadığını, daha güzel bir dünyanın ancak ve ancak emekçiler tarafından kurulabileceğini, örgütlenmeden hiçbir hakkın alınamayacağını, kurtuluşun tek başına gerçekleşmeyeceği ve mücadelenin esas olduğunu öğretti. Özetle, “Biraz daha ustalaştık taşı kırmakta/ Dostu düşmandan ayırmakta”. (Kartal)

Emekçinin Gündemi

DDSB ÖRGÜTLENMESİNİ GÜÇLENDİRMEK İÇİN KİTLE ÇALIŞMASINA YOGUNLAŞALIM!

DDSB çalışmasının ana yönü ne olmalıdır? Çalışmalarımızın ana yönü bugün dağınık durumda olan DDSB faaliyetini toparlamak olmalıdır. Bunu başarmak öncelikli olarak sorunu kavramakla mümkündür. Sorun yeterince kavranmadığında çözüme odaklanmak da mümkün olmaz. Örgütlülüğün toparlanmasının esasta iki yönü vardır. **Birincisi** elimizdeki güçlerin niteliğini geliştirmek; **ikincisi** ise bize yakın duran bütün emekçileri DDSB çatısı altında toplamaktır. Niteliğin gelişmesi her bir faaliyetçinin çabasına, emek harcamasına, fedakarlık göstermesine, cesaretle faaliyeti örgütlemesine, komitelerin oluşturulmasına ve en önemlisi de siyasal yetersizliklerini aşmasına bağlıdır.

Özellikle siyasal yetersizliklerimizi aşmak bu süreçte zorunludur. DDSB faaliyetçileri siyasal olarak kendilerini geliştirmedikçe, buldukları alanlarda örgütlenme çalışmasını istediğimiz, diğer bir deyişle devrime katkı sunan tarzda ele alamazlar. Bunun örneğini pratiğimizde çok defa gördük. Devrimin önderlere ihtiyacı vardır. Bu ihtiyacı karşılayacak olan da siyasal olarak kendini sürekli geliştiren faaliyetçiler olacaktır. **Sadece kendi alanına yönelik çalışmalar yürütmenin ötesinde devrimin bütünlüklü sorunlarına çözüm üretebilecek birikime sahip olmak için siyasal olarak kendimizi geliştirmeliyiz.** Şunu vurgu-

lamakta yarar var; teorik olarak belli bir birikime sahip olmakla devrimin önderi, örgütleyicisi olmak mümkün değildir. Öyleki bazı DDSB faaliyetçileri sınıf mücadelesinin teorik birikimine erişmek ve pratikten öğrenmekle geliştirmek şöyle dursun **gazetemizi okuma noktasında dahi büyük zaafılar içindedir.** Bildiklerini yeterli gören bu faaliyetçiler, aslında üretmek yerine tüketmektedirler. Bu anlamıyla burjuva-feodal sistemin kişiliğine bürünmüş oluyorlar. Bildikleriyle kendilerini sınırlayan, üretmek, katmak yerine tüketen faaliyetçiler önümüzde bir noktadan sonra engel olacaklarını bilmedirler. Çünkü alanlarında uyguladıkları yanlış yöntemler DDSB faaliyetinin ilerlemesini, gelişmesini engellemektedir/engelleyecektir. Şu unutulmamalıdır DDSB faaliyetinin bu türden faaliyetçilere ihtiyacı yoktur ve bunları aşacak güce, birikime sahiptir. Bu noktada bu faaliyetçilere ya dönüşmek ya da sistemin kişiliğine bürünmek kalmaktadır. Bu faaliyetçiler geliştikleri ölçüde alanlarındaki ve genel olarak DDSB faaliyeti gelişecek ve güçlenecektir.

Faaliyetin toparlanmasını sağlayacak noktalardan biri de yayını düzenli takip etmek ve çalışmalarını bu doğrultuda yürütmektir. Zira bu köşede ortaya konan birçok şey faaliyetin içindeki sorunları dile getirmekte, perspektif sunmakta, gelişmenin yönünü tayin etmektedir. Mer-

kezi politikaya göre şekillenmek eylem birliğinin gelişmesini ve DDSB faaliyetinin ortak bir ruhla örülmesini sağlayacaktır. Faaliyetin toparlanmasının diğer önemli noktalarından biri de DDSB faaliyetçilerinin bulunduğu alanlarda kolektif çalışmayı örmeleridir. Bu özellikle alanın sorunlarını tartışırken sorunun muhatabı olan bütün güçleri bir araya getirecek bir çalışma örmek, diğer bir deyişle DDSB toplantıları örgütleyerek bütün kitlenin görüşünü, önerisini almak demektir. Bu çalışmalar güçlerin yeterli olduğu alanlarda DDSB komitelerinin örgütlenmesi, güçlerin yetersiz olduğu alanlarda ise komitelerin ön hazırlık çalışmalarını yapmalarına hizmet etmelidir. Komitelerin toplantılarını yapmaları, yayını besleyecek tarzda bir görevlendirmeye gitmeleri ve alanın sorunlarını kolektif paylaşmaları önemlidir. Bu bütünlükte ve büyük bir ciddiyetle ele alındığında DDSB örgütlülüğünün toparlanması çok uzun bir süreyi almayaacaktır.

Kolektif içinde yer alan her bir faaliyetçinin eleştirisi ve özeleştiriyeye açık olması gerekir. Eleştirilere bakış açımız doğru bir tarza oturmalıdır. Eleştiriler doğru tarzda ele alındığında bizi geliştiren bir fonksiyona sahiptir. Ama eleştirileri kişiliğimize saldırı olarak kavransak, o zaman işte geliştirici değil geriletici bir fonksiyona bürünür. Tüm DDSB faaliyetçileri bu noktada açık olmalıdırlar. Açık olmayan faaliyetçiler kendilerini hatasız olarak kabul etmiş olurlar.

DDSB mevcut durumda geniş bir kitleyi içinde barındıracak bir misyona sahiptir. Bu kitleyi DDSB çatısı altında toplamak bizim yapacağımız çalışmalara bağlıdır. DDSB'yi her şeyden önce ken-

di gözümüzde meşru görürsek ve çalışmalarımızı bu doğrultuda ele alırsak kitlelerin gözünde de meşruiyet kazanır. Ama DDSB'li olduğumuzu emekçilerden gizlersek o zaman bahsettiğimiz kitlenin bizimle omuz omuza mücadele etmesi mümkün olmaz. **DDSB kendi kitlesini niteliksel olarak geliştirirken çevresindeki kitlesini de kendi çatısı altında örgütleyerek örgütlülüğü geliştirmelidir.**

DDSB faaliyetçileri DDSB örgütlülüğünün yerine geçebilecek oluşumlara gitmekten uzak durmalıdırlar. Faaliyetimizin esasını DDSB faaliyeti oluşturmalı ve biz bunun gelişimine yönelik emek, çaba harcamalıyız. **“Kısa dönemde kazanımlar sağlayacaktır”** tarzında bir düşünceyle DDSB yerine geçecek örgütlenmelere gitmek uzun vadede yarardan çok zarar getirir. Bunun yerine somut sorunlar üzerinden eylem birliktelikleri yapılmalıdır. Bu kongre süreçlerinde devrimci ve demokrat anlayışları yönetime getirme tarzında olabileceği gibi devletin emekçilere yönelik herhangi bir saldırısı üzerinden de olabilir. Dikkat edilmesi gereken nokta bu tür eylem birlikteliklerinin kısa vadeli olması gerektiğidir.

Önemli bir noktada mitinglerde DDSB'nin kendini ifade etmesidir. Bu noktada zaafı bir durum söz konusudur. DDSB her platformda kendisini ifade edecek mekanizmalar arar/aramalıdır. Ancak görünen o ki yeni araçlar yaratmanın ötesinde varolan araçları dahi yeterince kullanmıyoruz. Bu durumun değişmesi örgütlülüğün gelişmesiyle birlikte aşılacaktır. Ancak bugünden itibaren özellikle kitlesel mitinglerde DDSB kendi pankartı kendi sloganları ve bildirileri ile alanda yerini almalıdır.

Tarım can çekişiyor, tarım işçileri açlıkla boğuşuyor!

Belli dönemlerde sebze meyve ihracatı yapan ardiyelerde, belli dönemlerde ise tarla ve bahçelerde çalışan biber işçilerinin yaşadığı sıkıntıları öğrenmek için Türkiye Kürdistanı'ndan göç etmiş/ettirilmiş olan tarım işçileriyle yaptığımız röportajı yayınlıyoruz.

Çalışma esnasında bazı ağalar bize iyi davranıyor. Bazıları ise sıcak havaya rağmen, bize kan gibi sıcak su veriyor ve bizleri azarlıyor. Sürekli daha hızlı çalışmamızı istiyorlar.

Türkiye Kürdistanı'ndan gerek geçim sıkıntısı gerekse zorunlu göçlerden kaynaklı Çukurova'ya gelen ve burada yaşam mücadelesi veren Kürt işçiler, açlıkla boğuşuyor. Tüm mallarını, mülklerini geldikleri yerlerde bırakıp Çukurova'da tarlalarda 12.500 lira yevmiyeyle geçinmeye çalışan işçiler, açlık sefalet içerisinde yaşamaya çalışıyor. Çeşitli işler yapan Kürt emekçileri daha çok tarım sektöründe çalışmaktadır. Belli dönemlerde sebze meyve ihracatı yapan ardiyelerde, belli dönemlerde ise tarla ve bahçelerde çalışan biber işçilerinin yaşadığı sıkıntıları öğrenmek için Türkiye Kürdistanı'ndan göç etmiş/ettirilmiş olan tarım işçileriyle yaptığımız röportajı yayınlıyoruz.

- Kendinizi tanıtır mısınız?

Menfiye Demir: Aslen Diyarbakırlıyım. 30 senedir Mersin'de yaşıyorum. Buraya geliş sebebimiz işsizlik ve yoksulluk. Orası bağ bahçedir, ama geçinecek bir işimiz yoktu. Bu yüzden buralara geldik.

- Burada geçiminizi nasıl sağlıyorsunuz?

- Geçimimizi yevmiyede çalışarak sağlıyoruz. Eşim 7 sene önce vefat etti, ben çocuklarımla beraber yaşıyorum. Onlar da iş arıyor, ama iş yok çalışmıyorlar. Bütün geçimimi yevmiyeden sağlıyorum. Romatizmam var, tansiyon var, fitik var, ama yine de çalışmak zorundayım. Buna rağmen tarlaya gidip çalışıyorum. Ne bir maaş var ne de sigorta. Ama yaşamak için çalışmak zorundayım.

- Biber zamanında neler yapıyorsunuz?

- Biberin çapası yapılıyor, budaması yapılıyor ve ipe bağlanması yapılıyor. En sonunda da toplaması yapılıyor. Toplama işi yazın naylon seralarda yapılıyor ve içerisi çok sıcak oluyor. Çalışma esnasında bazı ağalar bize iyi davranıyor. Bazıları ise sıcak havaya rağmen, bize kan gibi sıcak su veriyor ve bizleri azarlıyor. Sürekli daha hızlı çalışmamızı istiyorlar. Sabah 06:30'da yola çıkıyoruz. Saat 07:30'da işe başlıyoruz, saat 09:00'da yarım saat kahvaltı molası veriyoruz. Öğlen bir saat ye-

mek molası veriyoruz. 15:00'te ise 15 dakika mola veriyoruz ve akşam 17:00'de iş bitiyor. Yevmiye 15 milyon. Ancak elçi (işçileri işe götüren aracı) yol parası, çavuşluk parası diye para kesiyor. Bize 12.500 TL veriyor.

“YAZIN ÇALIŞIYOR KİŞİN OKULA GİDİYORUM”

- Kendinizi tanıttır mısınız?

Rojbin Kaya: Ben 14 yaşındayım. Yazın çalışıyor kışın okula gidiyorum. Yazın biber toplamaya gidiyoruz. Durumumuz kötü olduğu için çalışmak zorundayız.

- Çalışırken yaşadığınız sorunları anlatırmısınız?

- Kazanlı'da serada çalışıyoruz. Seralar naylondan olduğu için çok sıcak oluyor. 50-60 derece sıcaklığa varıyor, çalışmamız zorlaşıyor. 06:30'dan akşam 17:00'ye kadar çalışıyoruz. Ve saat 19:00'da evde oluyoruz. 12 milyon yevmiye alıyoruz. İş sahipleri bizleri sürekli azarlayıp bağırıyorlar, o sığağa rağmen. Hızlı çalışıp mal çı-

mizde öldürüldüğünü gördük. Bahçeden kemiklerini topladık. Bize “köyde kalmak için koruyucu olacaksınız ya da bu köyden gideceksiniz” dediler. Biz köyden çıkmadık koruyucu olmayı da kabul etmedik. Bu yüzden önce evimizi yaktılar, sonra da bombaladılar. Biz de Mersin'e geldik. Malımız mülkümüz orada kaldı. Köydeyken durumumuz iyiydi, şimdi ise bir yevmiyeye çalışıyoruz.

- Burada çalışma koşullarınızı anlatır mısınız?

- Tarlada da köy koşullarında da ağalardan hakaret görerek çalışıyoruz. Mayıs ayında biber ekiminde çalışıyoruz, sonra ipe biberleri bağlayıp dolama işini yapıyoruz. En sonunda da toplamasında çalışıyoruz. Seralar naylonla örtülü olduğu için çalışırken çok sıcak oluyor. Çalışırken de ağalar bizi sürekli azarlıyor, bize kötü davranıyorlar. Tarla yevmiyelerimiz 15 milyon, ama elçiler yol parası, çavuşluk parası diye bizden para kesiyorlar. Bize 12 milyon veriyorlar

karmamızı istiyor. Biz bu kadar çalıştık, ama hala yevmiyemizi alamadık. Zaten geçim sıkıntısı yaşıyoruz. Elçiler de paramızın bir bölümünü servis parası, çavuşluk parası diye kesiyorlar.

“AĞADAN HAKARET GÖREREK ÇALIŞIYORUZ”

- Kendinizi tanıtır mısınız?

Vasfiye Kaya: Ben aslen Diyarbakırlıyım, 13 senedir buradayım. Tarla işlerinde çalışıyorum. Bazen de depoya (sebze ve meyvelerin ihracata hazırlandığı ardiye) gidiyorum, orada yevmiyeyle çalışıyorum.

- Diyarbakır'dan neden göç ettiniz?

- Askerler “gerillaya yardım ediyorsunuz, yemek veriyorsunuz” diyordu. Bizim üstümüzde baskı kuruyorlardı, ateş edip köyü bombalıyorlardı. Bize “köyü boşaltın” dediler. Bizim orada dünya kadar malımız vardı. Askerler sürekli baskı yapıyordu, benim amcamın oğlunu ve kayınbabamı askerler öldürdüler. Kayınbabam 60 gün kaybolmuştu. Biz onu arıyorduk, askerler “o dağdadır” diyerek bizimle dalga geçiyorlardı. 60 gün sonra bahçeye gittiği-

- Bu yaşadığınız sorunlar nasıl çözümler?

- Hepimiz birleşirsek, Araplar, Türkler, Kürtler hep birlikte çözeriz ve kazanırız.

“KÖYLÜ DE ZOR DURUMDA, ONLAR KAZANIRSA BİZ DE KAZANIRIZ!”

- Kendinizi tanıtır mısınız?

Ahmet Göcü: Aslen Urfa Siverekliyim. 25 senedir burada yaşıyorum. 6 yaşında Mersin'e geldim. Buraya geçim sıkıntısından kaynaklı göçtük. Burada çavuşluk yapıyorum. Çavuşluk babamın mesleği idi. O ölünce ben çavuşluk yapmaya başladım. Hasta olduğum için fazla ayakta duramıyorum.

- İş koşullarınızı anlatır mısınız?

- Eylül-Ekim aylarında biber ekimi başlar. Kasım-Ocak ayları arasında ise ip bağlanır ve biber ipe dolandır. Şubat ayında küçük bir toplama olur. Mart ve Haziran arası ise serbest toplama olur. Her 10 günde bir toplama olur. Biz akşamdan işçilere haber veririz, işçiler gelmezse evlerine gider ve neden gelmediklerini öğrenmek için ev

ev dolaşırız. Sonra işçilerle tarlaya gideriz. Zaten üreticinin işi de zor onlar da kazanmıyor. Geçen sene biberin kilosu 300 bin lira idi ve üretici zarar etti. Üretici naylon alıyor, naylonun tonu 4 milyar. İlaç alıyor, tohum alıyor, gübre alıyor bunların hepsini borca faize alıyorlar. Bunların hepsini peşin alabilseydi belki kâr ederdi. Üretici kazanmadığı zaman bizler de kazanamıyoruz. Ancak 25-30 dönüm tarlası olanlar icara verirse kazanıyor, yoksa kimse kazanmıyor. Zaten üretici toplama olmadan işçilere para veremiyor, işçiler para istediğinde bizde para varsa biz veriyoruz.

- İşçilerin yevmiyesini kim belirliyor?

- Önceden Çukurova Tarım Kooperatifi mahalle ve köylerdeki tarım dernekleri aracılığıyla bildirirdi. Sezon başlarında derneğe kayıtlı bulunan çavuşlara mektup aracılığıyla bildiriyor. Gelen mektuplarda çalışma saatleri yevmiye miktarı herşey böyle belli olurdu. Şimdi böyle bir şey olmuyor tüm çavuşlar bir araya gelip belirliyor.

- Bu düzenlemeyi bütün çavuşlar uyguluyor mu?

- Biz tek fiyattan çalışıyoruz. Bazı çavuşlar uymuyor, onlar ağalara yaranmak için ağaların dediği fiyatları uyguluyor. Zaten eskiden de bazıları derneğe üye olmuyor ve fiyatları uygulamıyordu. Şimdi ise tek fiyat, 12.500 bin lira veriyoruz diğer parayı ağayla anlaşılıyor.

- Bu yaşanan sorunların çözümü sizce nedir?

- Öncelikle köylüye destek verilmesi lazım. Bu iş zincirlemedir, üretici kazanırsa biz kazanırız. Onlar kazanamazsa, zarar ediyorsa ekmez. Gerçi üretici yaşayabilmek için ekin ekmek zorunda. Dediğim gibi köylüye yardım yapılmazsa köylü de biz de kazanamayız. Ve köylünün durumu daha da kötü olur. (Mersin)

Üretici kazanmadığı zaman bizler de kazanamıyoruz. Ancak 25-30 dönüm tarlası olanlar icara verirse kazanıyor, yoksa kimse kazanmıyor.

Bolu köylüsü kum ocağını işgal etti!

Son günlerde tarımda uygulanan politikaları protesto etmek amacıyla gündeme gelen köylü direnişlerine bu defa da farklı bir nedenden dolayı bir yenisi daha eklendi. Bolu'nun **Çaygökpınar Köyü**'nde köylülerinin 100 metre yakınında kurulu bulunan kum ocağının kendilerine zarar verdiğini belirten köylüler kum ocağının faaliyetine son vermesi için eylem yaptılar. 18 Ekim'de ellerinde taş, sopa ve kürekle kum ocağı önüne gelen köylüler yetkililerden ocağın kapatılmasını istedik. Bu sırada eylem yerine gelen Bolu İl Jandarma Komutanı köylülerin eylemlerine son vermelerini istedi. Konuyla ilgili köylüler adına bir açıklama yapan köy muhtarı **Kenan Bıcar**, kum ocağının tüm köye zarar verdiğini belirterek "Kum ocağı bahçelerimizi, ekinlerimizi ve bahçelere asılan çamaşırlarımızı mahvediyor. Sağlığımızı düşünmek zorundayız. Ocağın kapatılması için ne gerekiyorsa yapmaya hazırız" dedi. Yapılan açıklama sonrası köylüler eylemlerine son vererek ocağın önünden ayrıldılar. Ancak aradan geçen günlere rağmen ocağın kapa-

tilmasına ilişkin herhangi bir girişimin olmaması üzerine köylüler **26 Ekim** tarihinde yeniden ocağın önünde toplanarak kum ocağını işgal ettiler. Bolu Belediyesi'nce işletilen kum ocağı önünde sabahın erken saatlerinde yeniden toplanan köylüler ilerleyen saatlerde şantiye içerisine girerek ocağı işgal ettiler. Hemen ardından içeride-

ki bir kaç tahtayı ateşe veren köylülere Jandarma Robocopları tarafından coplu saldırı oldu. Jandarma saldırısı sırasında 16 kişi gözaltına alınırken 2 kişi de yaralanarak hastaneye kaldırıldı.

Kum ocağının önünde eyleme katılan köylülerin sayısı kadar jandarmanın konumlandırılması göze çarparken köylüler,

35 seneden beri köylülerinin 100 metre yakınına kurulu bulunan kum ocağının sağlıklarını olumsuz etkilediğini belirterek ortaya koydukları tepkinin ve eylemlerin jandarmanın saldırısına rağmen devam edeceğini, bu konudaki düşüncelerinin değişmediğini belirttiler.

Köy halkı ayrıca jandarmanın saldırısını kınadıklarını da ifade ettiler. Yaptıkları eylemlerle daha önce **Soku köyü** yakınında bulunan şantiyenin buradan kaldırılacağı sözü verilmesinin ardından şantiyeyi kendi köylülerinin yakınına kurulmasını engellemek için direnmeye kararlı olduklarını belirterek açıklamalarına devam eden köylüler "Bolu Belediyesi, ocağı Orman Müdürlüğünden kiralamıştır. Biz ocağın işletilmesine bir şey demiyoruz. Ama Soku Köylülerine yardım etmek isterken bu kez de bizi perişan ediyorlar" dediler. Konu ile ilgili bir açıklama yapan Bolu Belediyesi Basın-Yayın Müdürü **Murat Yılmaz** ise Şantiyenin köylülere yarar sağlayacağını iddia ederek, köylülerin duygusal davranışlarını savundu. (H. Merkezi)

Kasaba karantinada, yetkililerden icraat yok!

Manisa'nın Akhisar ilçesine bağlı Süleymanlı kasabasında küçükbaş hayvanlarda görülen hastalık ve ölümlerden dolayı 4 aydır uygulanan karantinaya ilgili belirsizlik devam ediyor.

Yaklaşık 4 ay önce kasabada hayvan yetiştiricisi **Müjdat Korkmaz**'ın hayvanlarının rahatsızlanması üzerine veterinerine gitmesi, buradan aldığı ilaçlara rağmen hayvanların telef olması üzerine bu sorun açığa çıktı. Korkmaz, veterinerden aldığı ilaçların fayda sağlamayıp hayvanların telef olması üzerine tekrar veterinerine, ardından da **İlçe Tarım Müdürlüğü**'ne gitti. Buradan da net bir sonuç çıkaramayan Korkmaz, kendi ısrarlı girişimlerinin ardından İzmir Ege Üniversitesi'ne gitti. Buradaki tahliller sonucunda "hayvanlarda veba olduğu, tüm hayvanların aşı olması gerektiği" belirtildi. Korkmaz aşıları kendi imkanlarıyla yaparken kasabanın girişine iki ay önce "Dikkat kasabamız karantina altındadır. Veba hastalığı vardır. Hayvan girişi ve çıkışı yasaktır" yazılı tabela asıldı. Ancak konuyla ilgili kimse kasaba halkına bilgi vermedi.

Kasabanın giriş ve çıkışında hiçbir kontrol yapılmıyor. Korkmaz yaptığı konuşmada "İstesem hayvanları başka yere götürüp satarım, çünkü levha asılmasına rağmen giriş ve çıkışlarda kontrol, denetim yok ama vicdanım rahat olmaz" diyor. Korkmaz'ın vicdanı bu duruma rahatsızken devlet yetkililerinin, veba olmasına rağmen bölgeyi kontrol altına almaması, gerekli işlemleri yapmaması, insanlara gerekli bilgiyi vermemesi halkın yaşamına ne kadar önem verdiklerini de göstermektedir. Tıpkı Çernobil faciasında Karadeniz'de çayların radyasyon aldığı söylendiğinde devlet bakanının halkı kandırmak için televizyonda çay içtiği gibi. Tıpkı kuş gribi salgınında diğer ülkeler en ufak bir şeyde bölgeyi karantinaya alırken ülkenin başbakanı **R. Tayyip Erdoğan**'ın televizyonda tavuk yiyerek halka da "bakın ben yiyorum bir şey olmuyor siz de yiyin" demesi gibi. Kendileri ithal çayları içerken halkın zehirlenmesine göz yumanlar, kuş gribinde de, karantinanın olduğu bölgelerde de halkın ölmesine seyirci kalacaklardır.

(İzmir)

Ormanlar taşocağına dönüşüyor!

Devlet orman arazilerini özel sektöre peşkeş çekmeye devam ediyor. Köylere sınır olan ve köylülerin ortak kullanımına bile yasalarla sınırlama getirilen orman arazileri taşocağı işletmeciliği için özel sektöre kiralanmaya devam ediyor. Bunun en son örneği **Samsun'un Kavak ilçesine bağlı Aşağı Çirişli Köyünde** kurulmak istenen taş ocağıdır. Köye bağlı **Köybaşı Mezrası**'nda 10 hektarlık alana **Halil Kalaycı** tarafından yapılmak istenen taş ocağına karşı köylüler isyan etti. Aşağı Çirişli köylüleri 17 Ekim günü taş ocağı için ormanlık alana gelen iş makinelerini engellemek için ayaklandı.

Köylüler karşılarında jandarmayı buldu. Jandarma taşocağının yasal çalışma izninin bulunduğunu ileri süre-

rek köylülere "dağın" çağrısı yaptı.

Köylülerin iş makinelerinin çalışmasını engellemek için yaptığı eylem jandarmanın bu engelleme girişimi ile karşılaşınca köylüler saldırıya uğradı. Saldırı sırasında **Zekiye Mutlu** ve **İkbal Bağcı** yaralanarak **Kavak Devlet Hastanesi**'nde tedavi altına alındı. Köylülerinde taşocağı kurulmasını istemediklerini söyleyen muhtar Mustafa Arlı "Zengine gücümüz yetmedi, yetmiyor. Maden Tetkik Arama Enstitüsü'nden alınan ruhsatla iş oldu bittiye getirilmek isteniyor.

Bölgeye ait ÇED raporu alındı mı? Yetkililer bu kanunsuz işe nasıl göz yumuyor?" diyerek tepki gösterdi. 200 nüfuslu köyde gösterilen tepkilere, köylülerin isyanına karşı taşocağı çalışmalarına bir süre ara verildiği açıklandı. (Samsun)

✓ Köylüler geçen yıl verilmesi gereken DESTEK İÇİN HALA KUYRUKTA!

Şanlıurfa'daki yüzlerce köylü dönüm başına **3 milyon 900 bin lira** olan gübre ve mazot destek parasını almak için sabah erken saatlerde **Ziraat Bankası** önünde kuyruklar oluşturuyor.

Geçtiğimiz yıl mazot ve gübre için destek parası alamayan köylülere bu yıl bu yardım veriliyor. Geçen yıl almaları gereken mazot ve gübresini daha yeni bu yıl aldıklarını ve bu paranın de-

ğer kaybına uğradığını kaydeden köylüler, bu duruma tepki gösteriyor.

DİHA'ya açıklama yapan 74 yaşındaki köylü **Abdulkadir Demirel**, sabah 07:00'den beri sırada beklediğini belirterek, "Ben 30 dönüm arazinin destek parası için köyden geldim. Bu parayı geçen sene vermeleri gerekirken daha yeni bu sene veriyorlar" dedi. (H. Merkezi)

✓ "Alternatif Ürün" aldatmacası HER YERİNDEN DÖKÜLÜYOR!

Samsun'un Bafra ilçesinde köylüler, bu yıl zararlarının bir kısmını karşılayabilme umudu ile kabak ekimine yöneldiler. Ovada, sebze üretiminden geçimini sağlayan köylüler, pazarlama sorunuyla birlikte ürünlerini her geçen yıl maliyetini dahi kurtaramadan komisyonculara satarak zarar etmektedir. Domates, biber, salatalık vb. sebzelerden bu yıl da zarar eden köylüler, çıkış yolu bulamayınca, devletin alternatif olarak sunduğu ürünlere yönelmekte. Ancak üreticiler alternatif olarak adlandırılan bu ürünlerde de aynı

sonu yaşamaktan kurtulamamaktadır.

Bafra'nın köylülerinde, sebzededen zarar eden köylüler, bal kabağı ekimine başladılarsa da, kabağın kilosunun 300-350 YTL'ye satılması gerekirken 200 YTL'ye bile alıcı bulamaması köylüleri zora soktu. Türkiye'de kabak üretiminin **Adapazarı, Nevşehir** gibi illerde yapılıyor ve dengesiz üretim nedeniyle aşırı üretilen bal kabağının fiyatı giderek düşüyor. Bu durum, kabağa yönelen köylünün yetiştirdiği ürünü satamamasıyla zarar etmesine neden olmaktadır. (Samsun)

MKP-HKO gerillaları sonsuzluğa uğurlandı!

YUSUF DAL

MURAT GÜZEL

AYTEN GÜLMEZ

16 Ekim 2005 tarihinde Ovacık'ın Gözeler köyü mevkiinde bulunan Aksu Deresi kırsalında çatışarak şehit düşen gerillalar 19 Ekim günü köylerinde toprağa verildiler.

Faşizmin gerillayı imhaya yönelik operasyonları devam ediyor. **Türkiye Kürdistanı**'nın birçok yerinde topu, tankı binlerce askeriyle saldırıya geçen faşizm doksanlı yıllarda sıkça başvurduğu kirliliğe yöntemlerine tekrar başvurmaya başladı. Korucuları öne çıkararak çıktığı operasyonlarda gerilla bedenlerine işken-

ce yapan zihniyet bu vahşetini sergilemekten de sakınmıyor.

En son **20 Ekim** tarihinde **Dersim** merkeze bağlı **Geyiksuyu** kırsalında çatışmaya giren HPG gerillalarından şehit düşen ve ismi açıklanmayan gerillanın cenazesi **Betere (Cemse)** üzerinde açık bir şekilde şehir merkezinden geçirilerek

SSK Hastanesi'ne götürüldü. Bu şekilde halka gözdağı vermek isteyen faşist zihniyet, bugüne kadar koparamadığı halk ile gerilla arasındaki güçlü bağları bundan sonra da koparamayacaktır.

Dersim'de faşist TSK'nın sürdürdüğü geniş kapsamlı operasyonlarda pusuya düşen üç MKP/HKO gerillası şehit düş-

tü. **16 Ekim 2005** tarihinde Ovacık'ın Gözeler köyü mevkiinde bulunan **Aksu Deresi** kırsalında çatışarak şehit düşen gerillalar **19 Ekim** günü köylerinde toprağa verildiler.

Otopsi yapılmak üzere **Malatya Adli Tıp Kurumu**'na gönderilen cenazeler **18 Ekim** tarihinde saat **21:30**'da aileleri tarafından teşhis edilerek alındı. Şehit düşen gerillalardan **Yusuf Dal** Dersim'in **Perçek** ilçesine bağlı **Tozkoparan** köyünde defnedilirken, **Ayten Gülmez** ve **Murat Güzel** Nazımiye'ye doğdukları köye götürüldüler. Aileleri cezalandırmak istemesine her türlü zorluğu çıkartan faşizm arama noktalarında keyfi bekletmelerle kitleyi yıldırma çalıştıysa da amacına ulaşamadı. **Tunceli Merkez**'de cenazelerini **Cemevi**'nde yıkamak isteyen ailelere "güvenlik" gerekçesi ile izin verilmeyecek Nazımiye'ye götürmeleri dayatıldı. Askerler tarafından zorla il dışına çıkartılan cenazeler, aileleri, yoldaşları ve devrimci dostlarının kararlı tutumları ile Dersim merkeze bağlı **Marçık**'te bekletilerek bu keyfi dayatmalara karşı konuldu. **Tunceli Barosu**'nun girişimleriyle cenazeler **10:30**'da **Dersim** merkezdeki **Cemevi**'ne getirilerek yıkandı. İl dışındaki aile yakınlarının gelmesiyle beraber, **DHP**'liler ve **Partizan** okurlarının katılımıyla **Ayten Gülmez** doğum yeri **Sarıyayla** köyünde, **Murat Güzel** ise **Güzel Pınar** köyünde sloganlar ve marşlar eşliğinde sonsuzluğa uğurlandı.

Gerillaların ne katledilmeleri ne de işkence yapılmış bedenlerinin gözdağı verme amacıyla teşhir edilmesi, halkın onların sahiplenmesinin önüne geçememiştir. Yaratılmaya çalışılan baskı ve korku ortamının işe yaramadığı, düşenin yerini yerininin almasıyla boşa çıkartılmaktadır.

(Malatya)

Adana Şakirpaşa halkı üst geçit istiyor!

Adana'nın **Şakirpaşa Mahallesi** 80. Sokak'ta sürekli trafik kazasının olması ve yetkililerin buna rağmen hiçbir önlem almamasına eylemlerle tepki gösteren Şakirpaşa halkı ve Şakirpaşa Temel Haklar Derneği "**Bir Üst Geçit Kaç İnsan Eder?**" sloganıyla bir kampanya başlattı. Kampanya dahilinde bir dizi eylem ve etkinlik düzenleyen halk, **20 Ekim** günü saat **19:00**'da trafik kazalarının olduğu 80. Sokak'tan Temel Haklar binası önüne kadar meşaleli bir yürüyüş yaptı. Yürüyüş boyunca kitle sık sık "**Yaşamın örgütlü mücadelemiz**", "**Çetelere değil üst geçide bütçe**" sloganlarını attı. Şakirpaşa Temel Haklar Derneği'nin önüne gelen kitle burada derneğin müzik grubunun verdiği dinletiyi dinledi. Dinletinin ardından dernek başkanı **Mehmet Bildircin** bir açıklama yaptı. Bildircin, yaptığı açıklamada "daha önce de yaptıkları gibi bize söz verdiler ancak belediye hiçbir girişimde bulunmadı. Onlara güvenimiz olmadığı için üst geçit yapımı başlayana kadar eylem yapacağız. Bu eylem etkinlik kampanyamızın bir parçasıdır ve eylemlerimiz devam edecektir" dedi. Eylemin ardından Şakirpaşa Temel Haklar Derneği müzik grubu tekrar sahne aldı. Kitle çekilen halayların ardından saat **20:30**'da dağıldı. (Mersin)

YENİ NAZİ YASALARI UYGULANMAYA BAŞLANDI!

21 Ekim 2005 tarihinde Adana Dikili'de sabah saatlerinde TMSŞ ve jandarma tarafından meşaleli yürüyüş ve basın açıklamalarına katıldıkları gerekçesi ile 7 kişi gözaltına alındı. Gözaltına alınanların isimleri şöyle; Alınteri okuru **Kamber Hasgül**, **Ecevit Uğur**, DHP'li **Ali Uğurlu**, Barikat dergisi okuru **Saniye Seçkin**, Atılım Muhabiri **Belgin Kayabaşı**, ESP üyesi **Özkan Şahin** ve BDSP üyesi **Derya Dünaydın** gözaltına alınarak **Dikili Jandarma Karakolu**'na götürüldüler. Aynı gün savcılığa çıkarılan gözaltılar serbest bırakıldılar. (Mersin)

KARS'TA SUÇ DUYURUSU

13 Ekim'de saat **17:30** civarlarında, beyaz Renault marka otomobilden inen sivil polisler tarafından hiçbir gerekçe gösterilmeksizin gözaltına alınan bir Yürüyüş dergisi okuru, yolda tartaklanarak karakola götürülmüştür. Ertesi günün sabahında ise serbest bırakılmıştır. Bu şekilde yıldırma politikalarının boşa çıkarılacağı dile getirilirken, **Kars Cumhuriyet Savcılığı**'na suç duyurusunda bulunuldu. Aynı öğrenci okuldan uzaklaştırma cezası da almıştır.

Askerler çadır yakıyor!

Devlet tarafından **1993** yılında boşaltılan Siirt'in Eruh İlçesi'ne bağlı Kılıçkaya köyünün **Beson Mezrası**'na yaz ayları gelerek hayvancılık yapan köylülere ait **30'a** yakın çadırın askerler tarafından yakıldığı bildirildi. **Üzerine benzin dökülerek yakılan çadırların yanı sıra, saman, arpa ve köylülere ait bazı eşyaların da yandığı öğrenildi.**

Ayrıca Van'ın **Gürpınar** ilçesine bağlı **Nordız Bölgesi**'ne operasyon düzenleyen askerlerin, köylüleri kaba dayaktan geçirdiği belirtildi.

Edinilen bilgilere göre, **Van-Başkale** sınır güzergâhında operasyon başlatan **Van Alay Komutanlığı** ile **Gürpınar** ve **Başkale İlçe Jandarma Komutanlığı**'na bağlı askerler operasyon bölgesi yakınlarında bulunan **Nordız Bölgesi**'ndeki **Çalyan (Tutak)** ve **Tüzek** köylerine baskın düzenledi. **Tüzek Köyü**'ne yapılan baskın sırasında, çatışmada yaralanan bir HPG gerillasının köyde tedavi edildiğini ileri süren askerlerin bazı köylüleri kaba dayaktan geçirdiği öğrenildi. **Çalyan köyü**ne yapılan baskın sırasında maskeli gruplar tarafından evlerin arandığı ve geçen Eylül ayında yaşamını yitiren ve cenazesi dağda bırakılan HPG gerillası **Salih Yıldırımdoğan**'ın yerini ailesine gösteren bazı köylülerin kaba dayaktan geçirildiği ileri sürüldü.

(H. Merkezi)

“Güvenli kentte güvenlik” sağlanamazsa...

Son zamanlarda sıkça sorulan “Özgürlük mü, güvenlik mi?” sorusuyla kafalar karıştırılıp, özgürlüklerin kısıtlanmasının zemininin yaratılması Kaymaz davasında da kendini gösterdi. “Güvenlik” nedeniyle Mardin’den Eskişehir’e alınan davada, aynı nedenle halka saldırıldı, duruşmaya girilmesine izin verilmedi...

Mardin Kızıltepe’de 21 Kasım 2004’te düzenlenen operasyonda; 12 yaşındaki **Uğur Kaymaz** ile babası **Ahmet Kaymaz**’ın öldürülmesi davasının Eskişehir’de görülen ikinci duruşması gizlilik içinde yapıldı.

Mardin’deki duruşmaya 1 hafta kala polislerin tayinlerini yaparak, yargılamanın nakli için düğmeye basan AKP’nin İçişleri Bakanlığı gibi Adalet Bakanlığı’nın da aynı yolu izlemesi, benzer tüm yargısız infaz davalarında ortaya çıkan sonuçların bir kez daha kendisini göstereceğini ortaya çıkarılmıştı.

Bu beklentinin boşa bir beklenti olmadığı; **20.07.2005** ve **24.10.2005** tarihlerinde Eskişehir’de görülen duruşmayı izlemek isteyenlere sivil faşistler ve polislerin yaptığı saldırı ve engellemeler sonucu kendisini gösterdi. 20.07.2005 tarihinde polislerin gözü önünde Adliye önünde davayı takip etmek isteyenlere; “**bölücü örgüt yandaşları oldukları**” gerekçesiyle sivil faşistlerce saldırıda bulunulmuştu. Bunun üzerine avukatlar; duruşmanın daha büyük bir salonda görülmesini ve davayı takip edenlerin güvenliğinin sağlanması için emniyet tarafından gerekli önlemlerin alınmasını talep etmişlerdi. Bu talebi kabul eden mahkeme heyeti gereğinin yapılması için yetkili mercilere yaptığı başvuruya idari makamlar; Eskişehir Ağır Ceza Mahkemesi’ndeki duruşmanın **‘istismar edileceğini’** iddia ederek, dava öncesi müdahalede bulunabilecekleri mesajını vermişti. Eskişehir Emniyet Müdürü **Savaş Yücel**, bazı kitle örgütlerince davanın provoke edileceğini öne sürerek, “**Birinci derece akrabalar, tanıklar, savunma avukatları ve kitle örgütleri temsilcileri mahkeme salonuna**

alınacaktır. 54 kişinin haricinde gelecek olanlar, kent sınırlarına dahi alınmayacak” açıklamasında bulunarak duruşma günü olacıklara dair devlet cephesindeki tavrı ifade etmişti. Bu tavırdan beslenen MHP de bir önceki duruşmada yapılan saldırıyı sahiplenmişti ve “**hassasiyetler**” hatırlatmasında bulunarak, benzer bir durumun bu duruşmada yaşanması koşulunda sorumluluğun kendilerine ait olmadığını açıkladı.

Duruşma günü Adliye’ye 200 metre uzaklığındaki **Taşbaşı Çarşısı** önünde toplanan ve duruşmaya girmek için adliyeye gitmek isteyen gruba polis, copla saldırdı. Saldırı sonrası polise taşlarla karşılık veren gruptan 12 kişi gözaltına alındı. İstanbul’dan gelen avukatlarla, davayı izlemek için gelen kurum temsilcilerinden oluşan 45 kişilik grup da; güvenliğinin sağlanamayacağı gerekçesiyle valiliğin verdiği karar dayanak gösterilerek kurum temsilcilerinin polisler ve jandarma tarafından Eskişehir’e sokulmaması üzerine duruşmaya giremedi.

Duruşmaya; “**meşru müdafaa sınırının aşılması suretiyle müstakil faili belli olmayacak şekilde adam öldürme**” suçundan tutuksuz yargılanan polisler **Mehmet Karaca, Yaşafettin Açıkgöz, Seydi Ahmet Döngel ve Salih Ayaz** ile avukatlar katıldı. İzleyicilere ayrılan kısım ise bir DEHAP yöneticisinin dışında sanık “**ya-kınlarınca**” yani polislerce dolduruldu.

Diyarbakır Barosu Başkan Yardımcısı **Tahir Elçi**, avukatlar adına şunları söyledi: “**Duruşma için İstanbul’dan gelmek isteyen avukatlar polis barikatında bekletildi, duruşma adeta gizlilik içinde yapıldı. İdare yargıya müdahale etti. Mardin’de güvenlik sorunu yoktu. Buna rağmen dava Eskişehir’e alındı. Sivil toplum örgütleri duruşmayı izleyemedi. Bu ağır psikolojik baskı altında görev yapamayız. Bu koşullar giderilinceye kadar duruşmadan ayrılıyoruz**” diyen avukatlar salonu terk etti. 12 sanık avukatından **Veysel Güler** ise savunma avukatlarının yaptığı açıklamalara katılmadıklarını

belirterek, ilk duruşmanın görüldüğü Mardin’de terör örgütü PKK sempatanları tarafından tehdit edildiklerini ve can güvenlikleri olmadığı için 2 gün kenti terk edemediklerini söyledi.

Müdahil avukatların asıl amacının adeta siyasi şova dönüştürdükleri davayı Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi’ne götürüp, maddi ve manevi tazminat kazanmak olduğunu iddia eden Güler, “**Bu dava aracılığıyla Türk-Kürt çatışması çıkarılmak istenmektedir. Terör örgütü elebaşına buradan mesaj verilmek istenmektedir**” dedi.

Ahmet Kaymaz ve oğlu Uğur Kaymaz’ın terör örgütü PKK üyesi olduğunu iddia eden Güler, olayın meydana geldiği Ahmet Kaymaz’ın evinden kaçan “**Xebat**” kod adlı Nusret Bali’nin **Mart 2005**’te güvenlik güçleriyle girdiği silahlı çatışmada ölü olarak ele geçirildiğini savundu.

Uğur Kaymaz’ın gerçek yaşının gizlendiğini belirten Güler; “**Uğur Kaymaz, 65 kilodur, Kalaşnikof ise 3 kilodur. Bu silahı taşıyacak kapasitededir**” diyerek yaşam hakkını ortadan kaldırmanın meşru gerekçesini yaratmak istemiştir. Güler, ‘Bilinen grupların tüm gösterilerinde Uğur Kaymaz’ın ilkokul çağlarındaki fotoğrafını kullandığını, bu şekilde duygu istismarı yapıldığını’ savundu.

19 Aralık 2005 tarihine ertelenen duruşma, ülkemizde bugüne kadar yaşanan benzer örneklerin, devlet tarafından yaşatılmak istendiğinin açık göstergesidir. Aynı tablonun yaşanmaması için davaya sahip çıkmak önemlidir. Uğur ve Ahmet Kaymaz’a sıkılan kurşunlar halka sıkılmıştır, bu yüzden halka yönelik bu saldırı sahiplenmeyle cevaplanmak zorundadır.

Polis, karakolları sokağa taşıdı!

İster devrimciler üzerinde olsun, isterse de halk üzerinde egemenlerin kullandığı tekniklerin başında gelen bir yöntemdir işkence. Bu durumun en son örneği Şişli Feriköy Karakolu’nda karşımıza çıktı.

Aslen Diyarbakırlı olan 3 çocuk babası Erol Sert, Kürt olduğu, polisin istediği “ceza parasını” verdiği ve kendisine keyfi olarak kesilen cezaya itiraz ettiği için önce sokak ortasında dövüldü.

Erol Sert bir mağazada güvenlik görevlisi olarak çalışıyor ve mesleği gereği müşterilerin arabalarını park etmeleri için yer göstermek zorunda kalıyordu. Feriköy Polis Karakolu’na bağlı polisler 20 Ekim Perşembe günü Sert’e gelerek “kaçak otoparkçılık” yaptığı gerekçesi ile ceza kesmek istedi.

Duruma itiraz eden ve yapılan iddiayı reddeden Sert, sokak ortasında polislerin saldırısına uğradı. Basına yaptığı açıklamada “Kaçak otoparkçılık yapıyorsun deyip 45 milyon lira ceza kesmek istediler. İtiraz ettikten sonra gözümü hastanede aç-

tım” dedi.

Hastanede sık sık polisin hakaretlerine maruz kalan Sert; burada vücudundaki belirgin yara ve darp izlerine rağmen rapor tutulmadığını belirtirken birkaç gün sonra “polise mukavemet ve memura darp” suçlaması ile gözaltına alındığını ve burada da polislerin kendisinden 40 milyon para istediğini söyledi.

“Feriköy Polis Karakolu’na bağlı resmi polisler gelip benden 40 milyon para istediler. Daha önceden de 30 milyon istemişler, ben de korkudan vermiştim. Benden neden para istediklerini sorunca ‘yine benzin parası yapacağız’ dediler. Reddedince 45 milyonluk bir ceza makbuzu kestiler ve ‘kaçak otoparkçılık’ yaptığımı iddia ettiler” diyerek durumu izah eden Sert, sokak ortasında yaşadığı işkenceye ise çevre esnafının şahit olduğunu belirtti.

Polisin göz göre göre yaptığı işkence yetmezmiş gibi tehdide de uğrayan Sert şunları söyledi; “Polisin biri beni tutup ‘Beni tanyor musun? Ben Çanakkaleli İzzet’im. Bana iyi bak, seni kara listeme aldım, Doğulu olduğumu biliyorum’ diye

tehdit ederek kafamı arabanın camına vurmaya başladı. 10 polis birden saldırdılar. Yüzüme tekme atıp yere yatırdılar sonra sırtıma tekmeler atarak kelepçelediler.

Hastanede gözümü açtım. Rapor verilmesine izin vermediler. Doktorun ne yazdığını bilmiyorum. Polis sürekli gelip küfür ediyordu.”

Sert, tüm bunlar yetmezmiş gibi ertesi gün işten çıkarıldığını da sözlerine ekledi.

İHD’DEN AÇIKLAMA

İHD İstanbul Şubesi’nden Leman Yurtsever konuya ilişkin basına açıklama yaparak Kürtlere yönelik sistematik taciz ve işkencenin yoğunluk kazandığını, işkencenin artık sokaklara taşındığını söyledi. Yurtsever; “Devletin ve kolluk güçlerinin tahammülsüzlüğü yoğunluk kazandı. İrkçılık son aşamaya geldi” dedi. Aynı zamanda çeşitli basın kuruluşlarının Feriköy’deki karakola giderek polislerle soru yönelttiği, ancak polislerin durum yargıya havale edildiği için açıklama yapmayacaklarını söyleceklerini bildirdi. (H. Merkezi)

Çocuk esirgeme yurtlarında esirgenmeyen dayak, tecaviiz...

1921 yılında Ankara'da kurulan Hıma-yeyi Etfal Cemiyeti ile mağdur aile, kadın ve çocuklara yönelik çalışmalar ilk kez başlatılmıştır. Dönemin "devlet büyükleri" ve zengin efradının gönüllü katkıları ile kurulan yardım derneği, 1961 yılında kurumsallaşmış ve Çocuk Esirgeme Kurumu adını almıştır.

1983 yılında çıkartılan Sosyal Hizmetler ve Çocuk Esirgeme Kurumu kanunu ile kurum, çalışmalarını Genel Müdürlük ve bağlı taşra teşkilatları ile sürdürmeye başlamıştır. Halen bir devlet bakanlığı bünyesinde olan SHÇEK Genel Müdürlüğü'ne bağlı 0-6 yaş çocuk yuvaları, 7-12 yaş çocuk yuvaları, 13-18 yaş yetiştirme yurtları, 60 yaş Huzurevleri, Zihinsel ve Spastik Özürlüler Rehabilitasyon Merkezleri, Kadın Sığınma evleri, Kreş ve Gündüz Bakımevleri, Toplum Merkezleri, Sokak Çocukları Merkezleri ile Türkiye genelinde hizmet yürütüyor.

Yıllardır bu kuruluşlarda meydana gelen "münferit" olaylar basına yansımakta, ortaya çıkan acı tablo toplumda infial yaratmaktadır. Görüntüler karşısında vahşetin sorumluları olarak, çoğu kez hükümet ve onun sesi medyanın bize suçlu olarak sunduğu görevlilere lanetler yağdırıp cezalandırılmalarını isteriz.

GERÇEK SUÇLULAR KİM?

Bugün Malatya Çocuk Esirgeme Kurumu Yuvası'nda olduğu gibi, bütün olanların suçlusu olarak gösterilen bakıcı anneler hapishaneye konularak olay kapatılmaya çalışılıyor.

Ashında tarihte örneğini Hitler'in bize sunduğu çok özel bir durum, Çocuk Esirgeme Kurumu'nun ne kadar önemli olduğunu göstermektedir. Hitler, Almanya'sında kimsesiz çocukları toplayıp SS subayı olarak yetiştiriyor ve katliamlarında bu çocukları kullanıyordu.

Ülkemizde de hükümetler Çocuk Esirgeme Kurumu'nda bakılmakta olan çocukların, eğitimleri ile kendilerine silahşör yetiştirmeyi keşfetmiş durumdadır. Düzen partilerinin belli bölümünün iktidarda olduğu dönemde 0-6 yaş grubunun kaldığı yuvalarda zorunlu oruç tutturma, haremlik selamlık yuvalar, kitaplar ve kasetlerle bu çocukların kişilik gelişimi ve eğitimlerine müdahale etmiştir.

Kurumun genel personel yapısı ve çocukların dini eğitimlerinin sağlanması için ilk müdahaleyi yapan devlet bakanı çok ilginç ki Cemil Çiçek'tir. Bakanlık döneminde Genel Müdür yapılan Melih Gökçek kurumun yapısı ve personelini değiştirecek müdahalelerde bulunarak siyaseti kurumun içine sokmuştur. O tarihten bugüne kadar her değişen hükümet kuruluş müdürleri ve personeli kendi yandaşlarıyla değiştirmeye devam etmiştir.

AKP hükümet olduğu günden itibaren, tüm müdürleri ve idari kadroyu görevden almış yerine, diğer kamu alanlarında olduğu gibi bu alanda da kadrolaşmayı yaratmış ve hükümete geldiğinden bu yana yaptığı atamaların tümünde bu anlayışı işletmiştir.

Tüm devlet kurumlarında olduğu gibi özelleştirme ve taşeronlaştırma bu kurum için de geçerli hale gelmiştir.

İngiltere'den açıklamalarda bulunan "Bizim kurumda yapacağımız sessiz

devrim için Malatya olayı bir pencere açmıştır" diyen devlet bakanı Nimet Çubukçu'nun dilinin altındaki nedir acaba? Çocuk Esirgeme Kurumu Genel Müdürlüğü'ne bağlı tüm bakımevleri ve yuvalarda barınan çocuk, genç, kadın, yaşlı, özürlü toplum içerisinde ve aileleri tarafından, ekonomik, fiziksel, psikolojik ve cinsel istismara uğradıkları için devlet himayesine alınmışlardır! Koruma ve bakıma aldığı bu kesime ayrıca devletin kendi kurumlarında dayak, tecaviiz gibi istismara maruz bırakması ise devletin koruması altındakilere yönelik politikasını ortaya koymaktadır.

Ailesi ile birlikte normal yaşam standartları içerisinde yaşayamayıp çocuk yuvasına bırakılan bir çocuk, nedeni ne olursa olsun aslında en doğal hakkından mahrum edilmiş sayılmaktadır. Öyleyse bu kurumlar özellikleri olan kurumlardır. Tüm bu çocuklara ve ihtiyaç sahiplerine hizmet verecek görevlilerin özel eğitimden geçirilmesi gerekmektedir.

Devleti küçültmek, devleti sosyal yüklerinden kurtarmak adına, çocuk esirgeme kurumunda çalışan sayısını azaltarak, hizmetleri taşeron firmaların bilinçsiz eğitimcilerine bırakarak, bu kurumda çalışan meslek elemanlarını (psikolog, çocuk gelişim uzmanı, sosyal hizmet uzmanı) idarecilik görevlerinden alıp yerine İmam Hatip mezunlarını atayarak bir yandan kadrolaşmayı sağlarken diğer taraftan da bu yurtlarda hedef olarak neler yapılmak istendiğinin de sinyallerini vermektedir.

Bu kurumları bu tarz bir zihniyetle yönetmeye çalışan devlet, asgari ücretle çalışan annelere suçlu atarak, sistemin acizliğinden dem vurarak değişmesi gerektiğini ve hatta özelleştirilmesi gerektiğini ifade etmektedir. Dünya standartlarına göre en fazla 10 çocuğa bir bakıcı gerekirken, çocuk esirgeme kurumunda 20-30-40 çocuğa bir bakıcı görevlendiriliyor. Bu bakıcı çocukların temizlik, uyku, yemek, banyo gibi tüm ihtiyaçlarını karşılamakla beraber yuvada buldukları mekanın temizliğinden, bulaşıklarının yıkanmasından da sorumlu tutuluyor. Asgari ücretle çalıştırılan, hiçbir ek ödemesi bulunmayan bu bakıcı annelerin hayat profilleri de çok önemli değil midir? Acaba bu bakıcılar yuvalarda çocuklara verilen yemeğin aynısını (ki çocuk esirgeme kurumu bağışlar nedeniyle en zengin kurumlardan biridir. Fazla etlerin çürütülerek çöpe atıldığı basında yer alan bilgilerden bir kaçıdır) evde çocu-

ğuna yedirebiliyor mu? Zorunluluklar nedeniyle bu yükün altına giren bakıcı anneleri sorumlu tutarak ve sistemden bağımsız olarak yargılamak ve cezalarını kesmek sorunun çözümünden öte, sistemin aklanmasından başka bir şey değildir. Malatya'daki görüntülerin kamuoyuna yansımalarının ardından bakıcıların çocuklara yaptığı eziyetin işlenmesi ve "sorumluların" tutuklanması toplumda belli bir rahatlama duygusunun yaratılması ve sorunun çözüldüğü mesajı verilerek konunun kapatılmaya çalışılması gerçekleri ört bas edemeyecek kadar küçüktür. Zira görüntülerin yaşanmasının ardından ardı ardına patlayan tecaviiz itirafları bu kurumlarda yaşanan gerçeklerdir. Personel tarafından tecaviize uğrayan özellikle özürlü küçük yaşta kız çocuklarının susturulmaya çalışılması, bunların bu sektörlerde oluşturulan fuhuş pazarının içinde kullanılması yaşanan tablonun parçalarını oluşturmaktadır. Tecaviize uğradıktan sonra bakım evlerinden kaçan çocukların yine fuhuşun içine düşmeleri ise sistemin sunduğu tek alternatif olma özelliğini taşımaktadır. Hiçbir alternatifi olmayan bu çocukların devletin şefkatli kolları altında yaşadıkları bu gerçekler böyle dönemlerde patlayacak, toplum olarak bir dizi duygularımızın harekete geçmesini sağlayacak, peki ya sonra?

Esirgeme kurumlarına dair koparılan tartışmanın perde arkasındaki "sessiz devrimin" ki siz onu özelleştirme olarak algılayın, bu kurumlarda kalan kimsesiz çocukların yararına olmadığı kesin ise, bu politikanın güdülmesindeki asıl amaç nedir? Devletin bakmakla yükümlü olduğu çocuklar hangi gönüllülere bırakılacaktır. Bu "sessiz devrim" denilen şey çocukların gönüllü tarikatlara teslim edilmesini de beraberinde getirecek midir?

Maliye Bakanı özelleştirme ile ilgili yaptığı açıklamada "ne bulursam satarım" derken, kimsesiz çocukları da satmayı mı düşünüyor? Hizmetlerin özelleştirilmesi ile bu kurumların kimlere peşkeş çekileceği ise devlet tarafından gizlenen diğer bir durumdur.

Sonuç olarak; kim tarafından hangi amaçla ve hangi yöntemle yapılırsa yapılсын işkencenin hoşgörülmesi mümkün değildir. Hele hele bu durum "devlet gözetiminde" yapılıyorsa durum çok daha vahimdir. Hesap sormak, takipçisi olmak ve bu sistemin ezilenlerle hiçbir şey veremeyeceğini bilmek zorunludur.

Kırıklar'da bir ölüm daha!

Kırıklar 2 No'lu F Tipi Hapishanesi'nde kendini yaktığı iddia edilen Serdar Arı yaşamını yitirdi.

Arı'nın oda arkadaşları Nevzat Kılıç ve Mehmet Yaya olayı araştırmak üzere hapishaneye giden avukat heyetine ayrıntılarıyla şöyle anlattılar;

"Sabah 9:00-10:00 arası banyo saatiydi ama Serdar banyo yapmayacağını söyledi. Ardından 10:00-11:00 arası spor saati var. Spora da gelmek istemedi. Önceki gece geç saatlere kadar kalmış, yazılarla uğraşıyordu. Biz de hasta ve yorgun olduğumu düşündük. Saat 11:00 sıralarında bizim bloklara doğru geldiğimizde gardiyanlar 'ağır bir koku var' dedi. Odamıza yaklaştıkça bizim taraftan geldiğini anladık. Üst kata çıktık, yataklar yoktu. Arkadaşlarla banyo kapısına yüklendik ve kapıyı kırdık. Daha sonra gardiyanlar arkadaşı revire götürdü." Hayatını kaybeden Serdar Arı, Diyarbakır'da toprağa verildi. (İzmir)

Tutsaklara keyfi cezalar devam ediyor

Hapishanelerde tutsaklara yönelik keyfi uygulamalar devam ediyor.

Türkiye Kürdistanı'nda sürdürülen operasyonlara son verilmesi amacıyla Mardin E Tipi Kapalı Hapishanesi'nde açlık grevine giren 23 hükümlüye 1 ay gözüne ve ortak alana çıkmama cezası verildi.

Mardin E Tipi Kapalı Hapishanesi'nde 15 Ağustos-7 Eylül tarihleri arasında açlık grevi eylemi yapan Abdullah Oral, Kemal Zengir, Cafer Gül, İkrâm Gören ve M. Nezir Gümüş adlı PKK'li tutsaklara destek amaçlı 2 günlük açlık grevine giren 23 hükümlü, hapishane yönetimi tarafından cezalandırıldı. Tutsaklar 1 aylık görüş ve ortak alana çıkmama cezasının ardından Bolu F Tipi Hapishanesi'ne nakledilmişlerdi.

(H. Merkezi)

HÖC bildirisini dağıtan iki kişi tutuklandı!

20 Ekim'de başlatılan Ölüm Orucu'nun 6. yıldönümü nedeni ile 20 Ekim günü saat 12:30'da Taş Bina önünde HÖC tarafından bir basın açıklaması yapıldı. HÖC adına açıklamayı Sevtap Türkmen okudu. Türkmen, yaptığı açıklamada tecride ve ölüm orucuna değindi. Açıklama sırasında kitle sık sık "Yaşasın Ölüm Orucu direnişimiz", "Devrimci tutsaklar onurumuzdur" sloganlarını attı. Açıklamanın ardından HÖC üyeleri TAYAD'lı ailelerin tecridin 6. yılı ile ilgili çıkardığı bildirisini dağıttı. Dağıtımda sesli ajitasyon yapan Özkan Kayıkçı'ya polis "gürültü kirliliği" yaptığı gerekçesi ile saldıracak gözaltına aldı. Bildiri dağıtımına ve sesli ajitasyona devam eden Sevtap Türkmen'e de polis aynı gerekçeyi göstererek tekrar saldırdı ve sonrasında Yılmaz Viraner isimli HÖC üyesini de aynı gerekçe ile gözaltına aldı. Gözaltına alınan HÖC üyeleri yerlerde sürüklenerek ve tartaklanarak polis otosuna bindirildi. Daha sonra Güvenlik Şube'ye götürülen HÖC üyeleri aynı gün mahkemeye çıkarıldı. Çıkarıldıkları mahkemece Sevtap Türkmen ile Özkan Kayıkçı gürültü kirliliği ve polise mukavemet ettikleri gerekçesi ile tutuklandı. Yılmaz Viraner ise serbest bırakıldı. Verilen itiraz dilekçesi ile Özkan Kayıkçı bir hafta sonra tahliye oldu, Sevtap Türkmen ise halen tutuklu. (Mersin)

İHD hapishane raporunu açıkladı!

İHD İstanbul Şubesi 28 Ekim Cuma günü yaptığı açıklama ile F tiplerinde yaşanan sorunları kamuoyuna duyurdu.

Saat 13:00'de İstanbul şube binasında toplanan **İHD Cezaevi Komisyonu**, konuya ilişkin basını bilgilendirerek raporu sundu.

İHD adına açıklama yapan **Nurcan Sonuç**, belli aralıklarla açıkladıkları hak ihlalleri raporlarının hazırlandığını ve basına bunları sunarken aynı zamanda da çeşitli uygulamalardan bahsedebileceklerini belirtti. Sonuç, F tiplerindeki devrimci ve adli tutsaklardan düzenli mektuplar aldıklarını ve bu mektuplar aracılığıyla şubelerine birçok başvuru olduğunu anlatarak, son zamanlarda hapishane idarelerinin komik gerekçelerle tutsaklara dayattığı yaptırım ve cezaların artış gösterdiğine dikkat çekti.

İzmir Kırıklar 2 No'lu F Tipi Hapishanesi'nde tutulan PKK tutsağı **Serdar Arı**'nın ölümünü de hatırlatan Sonuç, hapishane idaresi tarafından Arı için "**kendini yaktı**" denmesine karşılık Adli Tıp raporunun Arı'nın vücudunda yanık izi olmadığı, ancak is ve duman solumaktan boğulduğunu belirttiğine değindi.

Bunun yanında tutsakların idare tarafından komik nedenlerle cezalandırıldıklarını ve her ceza sonucu tutsakların haberleşme, görüş, savunma ve sağlık haklarının gasp edildiğini söyleyen Sonuç, domatesin yenmesinden tutun da iç çamaşırı rengine kadar birçok şeyin keyfi olarak tahakkümler altına alındığını aktardı.

Bu keyfi uygulamalar arasında "**Amaç dışı kullanım**" adı altında TV masası ve çöp kutusu diye kullanılan pet şişelere el konul-

ması, içeride yapılan tuşların "**kantinde satılıyor**" denilerek yasaklanması ve iç çamaşırı ve elbise verilmesi durumunda rengine göre seçilmesi bulunuyor. Raporun içeriğinden bu şekilde söz eden Sonuç, aynı zamanda sağlık sorunları nedeniyle hapishanelerde kalamayacak pek çok tutsağın tek kişilik "**odalar-da**" tutulduğunu söyleyerek, tutsakların cezalarının ertelenmesi konusunda bütün başvuruların reddedildiğini sözlerine ekledi. Açıklamanın ardından söz alan **Güzel Şahin**, oğlu Zeki Şahin'in sağlık durumundan ötürü diyet uygulaması gerektiğini, bununla ilgili dilekçe verdiği halde dilekçenin 2 ay boyunca işleme konulmadığını ve bu olaylar ile ilgili görüştüğü savcının "**bir hata olmuş, unutmamışız**" diyerek uygulamayı savduğunu belirtti. Daha sonrasında diyet yemeğinin sağlandığını ancak bir kaç gün sonra gene aksatılarak oğlunun sağlığı ile oynandığını belirten Güzel Şahin; "**Malatya'daki çocukların başına gelene vahşet diyorlar. Peki, o bakanlar, müdürler bunu nasıl değerlendiriyorlar?**" diye sordu. Şahin ayrıca "Benim oğlumun beyininde tümör çıktı. Tekli hücrede ona bir şey olursa arkadaşları nasıl yardım edebilir? Tekli hücrede sağlığı ve yaşadığı zorluklar açısından onunla kim ilgilenecek?" dedi.

Şahin ayrıca bu uygulamaların kasıtlı yapıldığını belirterek sözü tutsak yakını **Seza Mis Horuz**'a verdi. Horuz, kısa süre önce eniştesinin, eşi Memik Horuz'u görmeye gittiğini ve savcıdan özel izin aldığını ancak hapishane idaresinin engellemesiyle karşılaştığını anlattı.

Rapora göre hapishanelerde bu süre zar-

finda yaşanan bazı ilginç ihlaller şöyle;

- * **Gazete arşivi tutmak**
- * **Siyah üzüm istemek**
- * **Sabun ve deterjanı pencere kenarına koymak**
- * **Kantin günü dışında alışveriş yapmak**
- * **Kantinden oda arkadaşları için alışveriş yapmak**
- * **Dışardan yiyecek almak**
- * **Ziyaretçilerin getirdiği giysileri giymek**
- * **Ajanda ve spiralli defteri içeri sokmak**
- * **Voleybol oynarken konuşmak**
- * **Mektuplarda moral verici cümlelere yer verilmesi**
- * **Walkman ile müzik dinleme**

Yine rapora göre tutsak yakını **Sevim Kalman**'dan alınan bilgilere göre;

* Sincan 1 nolu F Tipi Hapishanesi'nde bulunan ve ağır müebbet hapis cezası alan 5 mahpus dışındaki diğer siyasi mahpusların tümü açlık grevi nedeniyle 1 ay mektup yasağı cezası almışlardır.

* Ekim ayında yapılan genel aramalarda artık gardiyanlar değil cezaevinin dış güvenliğinden sorumlu askerler içeri girerek arama yapmaktadır.

* Tutsakların aynı davadan yargılanan arkadaşlarına yazdıkları mektuplar çeşitli gerekçeler gösterilerek verilmemektedir.

* Mektuplar üzerine yapıştırılan çiçekler sökülerek verilmektedir. (İstanbul)

"Tecridi de çıkarttıkları her türden yasaları da hep birlikte parçalayacağız"

* 20 Ekim günü Galatasaray Lisesi önünde saat 13:00'de bir araya gelen Tutuklu ve Hükümlü Yakınları Birliği (TUYAB) DHKP/C, MKP ve TKİP tarafından 20 Ekim'de başlatılan ÖO eyleminin yıldönümü ile ilgili eylem yaptı.

"**Bedel ödedik, bedel ödeteceğiz**" sloganlarıyla başlayan eylemde TUYAB adına açıklama yapan **Oğuz Şafak**, 90'lı yıllarda

başlayan hücre politikasının 97'de ivmelendirilerek Türkiye'nin farklı illerinde 6 adet F tipi zindan yapımına başladığını belirtti.

Devrimci tutsakların bugüne kadar gerçekleşmiş her saldırı karşısında kararlılıkla durduğunu belirten Şafak,

bu kararlılıkla hücre saldırısına karşı tutsakların direnişe geçtiğini ve ilerleyen zamanda Ölüm Orucu'na (ÖO) dönüşecek olan Süresiz Açlık Grevi'ne (SAG) başladıklarını söyledi. 19 Aralık katliamıyla beraber SAG'ın ÖO'ya çevrildiğini ve devletin zaten içerideki devrimci tutsakları katletme niyetinin ortaya çıktığını söyleyen Şafak, o günden bu yana tecritte 120 devrimci tutsağın ölümsüzleştiğini, bugün bir kısım tutsağın ÖO'ya devam ederken bir kısmının da fiili direnişe geçtiğini belirtti.

Açıklama eyleme katılan kitlenin "**İçer-**

de, dışarıda hücreleri parçala", "Anaların öfkesi katilleri boğacak", "**Devrimci irade teslim alınmaz**" sloganları ile bitirildi.

* 30 Ekim günü de KESK ve DİSK'e bağlı sendikalar ve şubeleri yaptığı basın açıklamasıyla 6. yılına giren tecrit uygulamasını protesto ettiler. Sadece hapishanelerle sınırlı olmayan, fiziksel ve psikolojik olarak insanı, yaşamı yok etmeye dönük kapsamlı bir saldırı olan tecride karşı verilecek mücadele için mücadelelerinden ayrı tutulamayacağı dile getiren sendikacılar "**Tecridi kaldırın ölümleri durdurun**" pankartını açarak Galatasaray Meydanı'nda "**Tecrit ölümdür, ölümleri durdurun**" sloganını attılar.

Eğitim-Sen 8 No'lu Şube Yöneticisi **Be-rivan Doğan** yaptığı açıklamada egemenlerin dikensiz gül bahçesi yaratmak için F tipi hapishaneleri devreye koyduğunu hatırlattı. Doğan, hapishaneler nezdinde daha somut duran tecride karşı mücadeleyi yükseltme çağrısı yaparak "**Tecrit hiçbirimizin uzan-ğında değildir**" dedi. Eylem "**Katil ABD Ortadoğu'dan defol**", "**Katil ABD işbirlikçi AKP**", "**Tecride son**" sloganlarıyla sona erdi. (İstanbul)

Hayata Dönüş Davası devam ediyor!

Bayrampaşa Hapishanesi'ne 19 Aralık 2000 tarihinde düzenlenen "**Hayata Dönüş**" operasyonunun ardından 167 tutuklu ve hükümlüye açılan dava, hazırlanan bilirkişi raporlarına rağmen sonuçlanmadı. Sanık avukatları, mermi izlerinin yere çok yakın mesafeden görülmesinin sanıkların yatar vaziyetteyken üzerlerine ateş açıldığının bir göstergesi olduğuna dikkat çekerken, tutsak yakınları ise katliamcılarının yargılanmasını istedi.

Bayrampaşa Hapishanesi'ne 19 Aralık 2000 tarihinde düzenlenen "**Hayata Dönüş**" operasyonunun ardından 167 tutuklu ve hükümlü hakkında, "**Cezaevi idaresine karşı silahla toplu isyan ettikleri**" ve "**kamu malına zarar verdikleri**" gerekçesiyle açılan dava duruşmasına devam edildi. Eyüp 3. Asliye Ceza Mahkemesi'nde görülen duruşmaya tutuksuz sanıklar **Mehmet Güvel, Sevgi Tağaç, Yıldırım Alanbay, Erkan Erden** ile sanık avukatları katıldı. Yapılan kimlik tespitlerinin ardından, mahkeme heyeti sanıklara iddianameyi okudu. İddianamede, sanıkların koşullarında yiyecek stoğu yaptıkları, kesici alet ve çok sayıda, çeşitli ateşli silah bulundurdıkları iddia edildi.

İddialar üzerine savunma yapan sanıklardan **Sevgi Tağaç**, 19 Aralık Ope-

rasyonu esnasında C-2 koşusunda kaldığına işaret ederek, "**Biz gece yarısı silah sesleri ile uyandık. Üzerimize bombalar atıldı. Koşularımız yandı. Kendimizi savunacak hiçbir şeyimiz yoktu.** Bize 'teslim olun' uyarısı yapıldığı söyleniyor. Biz zaten hapishanedeydik, kime nasıl teslim olabilirdik ki? Koşularımızda zaten jandarma ve gardiyanlar tarafından 15 günde bir düzenli olarak aramalar yapılıyordu. Bazen de bizden habersiz olağanüstü aramalar gerçekleştiriyorlardı" dedi. Sanıklardan **Yıldırım Alanbay** ise operasyonda, güvenlik güçlerinin "**teslim olun!**" çağrılarını esnasında da üzerlerine ateşli silah kullanmaya devam ettiklerine dikkat çekti.

Sanıkların ifadesinin ardından mahkeme heyeti, Bayrampaşa Hapishanesi'nde 23 Eylül 2005 tarihinde yapılan keşif sonuçlarını sanıklara okudu. Operasyonların yapıldığı diğer koşullarda keşif yapılmalarının hapishane idaresi tarafından engellendiğini belirten sanık avukatları, video kayıtlarının taraflarına sunulmasını istedi. Gezilmeyen koşullar için tekrar keşif talebinde bulunan avukatlar, ayrıca dönemin hapishane savcısı ve İstanbul Cumhuriyet Başsavcısı'nın mahkemede tanık olarak dinlenilmesini talep etti. (H. Merkezi)

“Saldırlara karşı daha fazla mücadele etmeliyiz”

Sinan Muşlu

- Dereceli öğretmenlik ile ilgili görüşlerinizi alabilir miyiz?

- Apolet yasasına ilişkin yapılan düzenleme 5204 sayılı yasaya dayanılarak geliştiriliyor. Bu yasaya yönelik öncelikle şunu belirtmek gerekir; Bu yasa bir kere yeterince tartışılmamıştır. Öğretmenlikteki başarının değerlendirilmesi için kullanılan, kullanılacak yöntem ve ölçütler nasıl sağlıklı tespit edilecektir, burası çok muğlak. Daha önce öğrencilerin sokulduğu bir sınav maratonu tarzındadır. Bu şimdi öğretmenlere de uygulanmak isteniyor. Burada ticari, maddi beklenti de söz konusudur. Sınav ücretleri vb. derken öğretmenler de böyle bir maratonun içine sokulmuş olacaktırlar. Bu durum halkımızın da tepkisini çekecektir. Çünkü, insanlar eğitim kurumlarına çocuklarını gönderiyorlar. Çocuklarını göndermiş oldukları eğitim kurumlarında çalışanlar arasında bir ayırım yapılmasının sağlıklı olmayacağı kesin ve nettir.

Yine bu derecelendirme, eğitim emekçileri arasında çatışmalara ve huzursuzluklara da yol açacaktır. En önemli noktalardan birisi de; siyasi kadrolaştırmayı yoğunlaştıracak olmasıdır.

Eğer eğitim emekçilerine bir derecelendirme bir vasıflandırma olacaksa bunu en iyi yapacak olan halkımızdır, velilerimizdir. Yine eğitim emekçileri için en büyük ödül, güçlü ve demokratik eğitimle yetişmiş yeni nesillerin halkıyla olan güçlü bağları olacaktır. Veliler de bunu takdir edecektir. Bu noktada eğitim emekçileri ödüllendirilecektir. Eğitim emekçilerinin ödüllendirilmesinin böyle apolet tarzında olması sağlıklı bir yöntem değildir.

- Dereceli öğretmenlik yasası ile egemenler neyi amaçlamaktadır?

- Yapılmak istenen şudur; örneğin bencilliği geliştirmek. Dayanışma ruhunu köreltmek bu amaçlardan biridir. Bunların üzerinden gelişecek olan şey de insanların örgütsüzlüğe doğru gidişidir. Örgütlülük kolektif ruh üzerinden gelişir. Dayanışma ruhu üzerinden gelişir. Bu yasa okulların öğret-

Devletin toplumun her kesimine olduğu gibi kamu emekçilerine yönelik olan saldırıları da gün geçtikçe artıyor. Kamu emekçilerinden olan öğretmenlere ve onların örgütlü güçleri olan Eğitim-Sen üzerinde son süreçteki saldırılar daha da artmıştır. Her gün yeni bir yasa çıkararak saldırılarını yoğunlaştıran sistemin şimdi de apolet olarak bilinen Dereceli Öğretmenlik adı altında öğretmenlere saldırıyor. Hem dereceli öğretmenlik hem de son süreçteki saldırılarla ilgili Mersin Eğitim-Sen Şube Sekreteri Sinan Muşlu'nun görüşlerini aldık.

menler odasına kadar giren ve öğretmenler odasındaki ilişkiyi bozabilecek, huzursuzluğu artıracak, birbiriyle çekişmeyi, çatışmayı ve rekabeti artıracak bir yasadır. Bu da insanlar arasındaki dayanışma ve kolektif bilinci körelten bir pozisyon ortaya çıkaracaktır. Bir diğer nokta; eğitim emekçilerinin arasında, kendilerine yakın olan daha güçlü bir kesimin konumlanmasıdır. Kadrolaşmayı oldukça güçlendirecektir. Bu yasa ile hedeflenen birinci temel nokta budur. Bir diğeri ise performansı ölçme bilinciyle Kamu Personeli Rejimi Yasa Tasarısı'yla sosyal devlet anlayışı bertaraf edilmeye, özelleştirme politikalarına güç veren anlayış zeminini güçlendirilmesi hedefleniyor. Kamu Personeli Rejimi Yasa Tasarısı daha henüz meclisten geçmedi. Onun hedeflerinden birisi olan sözleşmeli çalıştırma bu gün giderek yaygınlaştırılıyor. Bu yasa tasarısının hedeflediği şeylerden birisi olan performans ölçme aslında bu apolet yasasının içerisinde de var. Yani öyle ki bir bütün olarak bu tasarımı bir paket halinde getirmiyor. Ama parça parça, bölüm bölüm birçok ögesini, birçok özgün yanını diğer uygulamaların içine yedire yedire getiriyor; ve özelleştirmelerin zeminini giderek güçlendirme noktasında bir hedef taşıyor.

- Buna karşı genel olarak emekçiler ne yapmalıdır? Eğitim-Sen neler yapacaktır?

- Eğitim-Sen buna ilişkin öncelikle bir hukuki mücadele başlatacaktır, başlatıyor. Genel Merkez Hukuk Büromuzun bu yönlü yoğun çabaları var. AKP hükümet olduğundan bu yana Eğitim-Sen giriştiği hukuk mücadelesinde 3 bine ya-

kın çeşitli düzeylerde davayı kazanım ile sonuçlandırdı. Bu düzenlemeye karşı hukuk mücadelemiz de devam edecektir. Ama sadece hukuki bir mücadeleyle yetinilmeyecektir elbette. Böyle bir düzenlemeye verilecek en güçlü yanıt örgütlenmeyi geliştirmektir. Dayanışma bilincini yükseltmektir. Kolektif çalışmayı eğitim emekçileri içerisinde yaygınlaştırmaktır. Eğer biz bu bilinci, bu çalışma tarzını ve örgütlenme düzeyimizi bütün iş yerlerinde yaygınlaştırabilirsek, derinleştirebilirsek bu yasayı boşa çıkartmış oluruz. Kolektif çalışma tarzını geliştiremezsek, örgütlenme bilincini, düzeyini yükseltmezsek bu yasa uzun vadede hedeflediği sonuçlara ulaşacaktır. Bu noktada da eğitim emekçilerine büyük görev düşüyor.

- Son olarak söylemek istediğiniz bir şey var mı?

- Sizler aracılığıyla eğitim emekçilerini daha fazla duyarlılığa çağırıyoruz, daha fazla örgütlenmeye, daha fazla dayanışma bilinciyle hareket etmeye çağırıyoruz. Daha fazla kolektif ekip çalışmalarımızı okullarda, iş yerlerimizde yaygınlaştırmaya çağırıyoruz. Çağrımızı tüm emekçi halkımıza yönelik yapıyoruz. Bu mücadeleden güçlü sonuçlar ile ayrılmaz isek bundan sonraki kısa bir süre içerisinde eğitim alanında özelleştirmelerin yaygınlaşmaya başlayacağını ve insanlarımızın parasız eğitim hakkından daha fazla mahrum olmaya başlayacağını söyleyebiliriz. Bu noktada özellikle yoksul emekçi halkın parasız eğitiminin ortadan kaldırılmasına yönelik bu tür girişimlere karşı daha fazla duyarlı ve daha fazla mücadeleciler olmasını bekliyoruz, istiyoruz. Çağrımız da bu yöndedir. (Mersin)

COCA COLA DİRENİŞİ KAZANIMLA SONUÇLANDI

Coca Cola fabrikasının nakliyat işini yapan 110 işçi Nakliyat-İş Sendikası'na üye oldukları için 6 ay önce işlerinden atılmış ve direnişe başlamışlardı. 6 ay boyunca çadır kurarak işlerine geri dönmek ve tüm haklarını almak için eylem yapan işçiler kıdem tazminatlarını alarak direnişlerine son verdiler.

Dudullu ve Yenibosna'da bulunan Coca Cola dağıtım şirketinden atılan işçiler oy birliği ile aldığı kararla atılan tüm işçilere kıdem ve ihbar tazminatları sendikanın önerileri doğrultusunda yeniden hesaplandı ve ödemelerin yapılmasıyla direnişlerine son verdi. İşçiler farklarını da ayrıca aldı.

(H. Merkezi)

“NE AKP NE YÖK ÜNİVERSİTELER BİZİMDİR!”

Toplumun geniş bir kesimi tarafından eleştirilen YÖK (Yüksek Öğrenim Kurumu)'nun kuruluşu yaklaşırken YÖK yapılan eylemlerle protesto ediliyor. 27 Ekim günü saat 13:00'de Cebeci Kampüsü'nde bir araya gelen Ekim Gençliği, BAĞEH, Hacettepe Öğrenci Derneği, Hukuk Fakültesi Öğrenci Derneği SSK İşhanı'nda bir basın açıklaması yapacağını açıkladı ve yürüyüşe geçti. Kitlenin Kampüs'ten çıkmasına izin vermeyen polis, barikat kurdu. Öğrenciler polisin tutumunu protesto ederek “YÖK'e hayır” sloganlarını attılar. Uzun süren görüşmelerden bir sonuç alınmayınca kitle barikatı zorladı. Ancak polis, panzerleri de Kampüs kapısına yığarak gaz bombaları ile öğrencilere saldırdı. Kısa süreli bir tartışmadan sonra öğrenciler Eğitim Bilimleri önünde toplanarak türküler, marşlar söyleyerek halay çektiler. Ardından alternatif üniversite kürsüsü kuruldu.

(Ankara)

“UYGUNSUZ HAL GENELGESİ'NE TEPKİ

Emperyalizmin uşağı AKP hükümeti, tüm toplumu zapt-u rapt altına almayı amaçlayan TCK, CİK, CMK, TMY yetmiyormuş gibi yeni genelgeler yayınlamakta, bununla kitleleri susturmayı hedeflemektedir.

22 Ekim günü Osmangazi Metro İstasyonu önünde bir araya gelen öğrenci grupları burada basın açıklaması yaparak “Uygunsuz hal genelgesi”ni protesto ettiler. Gruplar adına açıklamayı okuyan Dilek Demirel genelgede yer alan uygulamaları şöyle sıraladı; “Yurtlara öğrenciler titizlikle yerleştirilecek, yurtlara yeni kayıt yaptıran öğrencilerin oda ve blokları ayrı tutulacak, terör örgütlerine gençlerin özenti ve sempati duymalarını sağlamak ve onları kendi saflarına çekmek için yapılan ‘sosyal aktiviteler’ sürekli takip edilecek. Bu faaliyetleri yürütenler saptanacak. Bu öğrencilerin aileleri ve okul idarecileri ile birebir görüşülecek, rektörlükler tarafından suç işleyen öğretim görevlileri ve öğrenciler hakkında gerekli disiplin işleri yürütülecek, gençliğe yönelik legal dernek ve kuruluşlar kontrol altında tutulacak” diyerek asıl amacın öğrenci gençliğin baskı altında tutulması olduğunu belirtti. Eylem sloganlar ve alkışlarla sona erdirildi. (Bursa)

Mersin'de sivil faşist-polis-idare işbirliği tırmanıyor!

Yıllardır ülkemiz üniversitelerinde tırmandırılan polis-idare-sivil faşist işbirliği artarak sürüyor. Bu saldırıların bir yenisi ise geçtiğimiz günlerde **Mersin Üniversitesi (MÜ) Öğrenci Yurdu**'nda gerçekleştirildi. Günlerdir MÜ öğrenci yurdunda faşist öğrenciler ve ülkü ocaklarından gelen faşistler, demokrat öğrencilerin sakalını, giyimini ve oruç tutmamasını bahane ederek tehdit ediyorlardı. Son olarak **24 Ekim 2005** tarihinde benzer olaylar yaşanmış demokrat öğrencilerin tepkileri tehditle bastırılmaya çalışılmıştır. Bunun üzerine **İHD Mersin Şubesi**'ne başvuran öğrenciler devrimci ve demokrat kurumları da do-laşarak destek istediler.

Yaşanan saldırıları protesto etmek amacıyla aralarında **YDG**'li öğrencilerin de bulunduğu 100 kadar öğrenci Öğrenci Yurdu önünde biraraya geldiler. Öğrenciler toplanırken polisler de yurt önünde abluka kurdu. Öğrencilerin yanına gelen Yurt Müdürü, yurttan kalan öğrencilere disiplin soruşturması açmakla tehdit ederken ar-

dından gelen polis kitlenin dağılmasını istedi. "**Dağılmazsanız sert bir şekilde müdahale ederiz**" diye tehdit eden polisler görüşen öğrencilere polis tekmeler atarak saldırdı. Bunun üzerine "**Baskılar bizi yıldırılmaz**", "**Faşizme karşı omuz omuza**", "**YÖK kalkacak, polis gidecek, üniversiteler bizimle özgürleşecek**" vb. sloganlar atılmaya başlandı. "**Slogan atmayın**" di-

yen polis, sürekli tekmelerle ve küfürlerle saldırılarını sürdürdü. Kitlenin basın açıklaması yapmasını engelleyen polis Çarşı'ya doğru yürüyen öğrencilere yol boyunca saldırırken, yolun ortasına Çevik Kuvvet barikadı kuruldu. Kitleyi ikiye bölen Çevik Kuvvet arkada kalan 5 kişiyi döverek gözaltına aldı. Arkadaşlarına saldırılmasına müsaade etmek istemeyen öğ-

renciler **Çevik Kuvvet**'in jop ve kasklarıyla işkenceye maruz kaldı. Çarşı'ya doğru yürüyen öğrencilerin üstüne araçları süren polis yolda kendilerine yakışacak tarzda küfür ve hakaretlerini sürdürdü. Eğitim-Sen binasına gelen öğrenciler buraya girerken polis binayı ablukaya aldı. Burada **Mersin Demokrasi Platformu** ve öğrenciler basın toplantısı yaparak hem saldırıyı kınadılar hem de arkadaşlarının serbest bırakılmasını istediler.

26 Ekim 2005 tarihinde biraraya gelen Mersin Üniversitesi öğrencileri saldırıları kınayıp, gözaltıların serbest bırakılmasını istediler. Saat 12:30'da İHD Mersin şubesi önünde toplanan öğrenciler "**Baskılar bizi yıldırılmaz**" yazılı pankart açtılar. Yoğun polis ablukasının olduğu eylemde sık sık sloganlar atıldı. Yapılan açıklamayla polis saldırısı kınandı ve gözaltıların serbest bırakılması istendi. Aralarında **YDG**'lilerin de olduğu öğrencilere **Partizan**, **Halkevleri**, **İHD**, **HÖC**, **78'liler Vakfı**, **TÖP** ve çeşitli kurumlar destek verdi. (Mersin)

"Örgütlü toplum, demokratik Türkiye!"

Genelkurmay emriyle Eğitim-Sen hakkında "**anadilde eğitimi**" savunduğu gerekçesiyle açılan davanın son duruşması **27 Ekim** günü görüldü.

Türkiye'nin çeşitli illerinden Ankara'ya gelen eğitim emekçileri, sabah saatlerinde **Gençlik Parkı Opera Kapısı**'nda toplandılar.

"**Örgütlü toplum demokratik Türkiye**" pankartı açarak yürüyüşe geçen kitle sloganlarla

Adliye binasına geldi. Yolun kapatılması sırasında polisin saldırısına maruz kalan eğitim emekçileri sloganlarla olayı protesto ettiler. Yaklaşık bin beş yüz kişinin katıldığı eylemde kitle davanın sonuçlarını öğrenmek üzere beklemeye başladı.

Ankara 2 No'lu İş Mahkemesi'nde görülen ve yaklaşık 1.5 yıldır süren davanın son duruşmasında, Eğitim-Sen adına savunma yapan **Av. Kazım Genç**; sendikanın kapatılması işlemine konu olan maddenin

tüzükten çıkarıldığı dolayısıyla davaya konu olmadığını söyledi.

Mahkeme sonunda Mahkeme Başkanı **Kudret Kurt**, söz konusu maddenin tüzükten çıkarılması ile davanın düşürüldüğünü açıkladı. Sonuç açıklanırken Cumhuriyet Başsavcılığı'na temyiz yolu da açık tutuldu.

Duruşma çıkışında bir açıklama yapan Eğitim-Sen Genel Başkanı **Alaaddin Dinçer** Eğitim-Sen'in mücadelesine devam edeceğini söyledi. (Ankara)

Gençlik Dernekli öğrenciler GENÇLİK ŞENLİĞİ YAPTI

Gençlik Dernekli öğrenciler **23 Ekim** günü bir şenlik düzenledi. Şenlik **Pozcu Düşevi Kültür Merkezi**'nde gerçekleşti. Şenliğe 60 kişi katılırken, şenlik saat 14:00'de başladı. Şenliğin açılış konuşmasını yapan dernek üyesi **Levent Eker** ülkemizdeki gençliğin durumu yozlaşma, 6 Kasım ve YÖK'ün üniversite ve lise gençliğine dayattıkları ve üzerine bir konuşma yaptı. Levent Eker'in konuşmasının ardından **Grup Öteki Türkü** sahne olarak müzik dinletisi verdi. Dinletinin ardından ise dernek üyesi **Cihan Güler** yaşamdaki ve hapisanelerdeki tecrit ve Gençlik Derneği üzerindeki baskıları anlatan bir konuşma yaptı. Güler'in konuşmasının ardından Grup Öteki Türkü tekrar sahne aldı. Etkinlik haylaylarla 16:30'a kadar devam etti. (Mersin)

Eğitim-Sen davası SİYASİ BİR DAVADIR!

Eğitim-Sen Samsun Şubesi, **22 Ekim Cumartesi** günü Süleymaniye Geçidi'nde bir eylem yaptı. Yaklaşık 60 kişinin katıldığı eylemde Eğitim-Sen'in kapatılma davasını protesto eden eğitim emekçileri, "**Örgütlü toplum demokratik Türkiye**" pankartı açarak, sloganlarla sendikanın kapatılma davasını protesto ettiler. Basın açıklamasını okuyan Eğitim-Sen Samsun Şube Başkanı **Alpaslan Çepni**, davanın **27 Ekim**'de Ankara İş Mahkemesi'nde görüleceğine değinerek, kapatılma davasının hukuksal ol-

maktan çok siyasi davaya dönüştüğüne değindi. Çepni açıklamasını "**Gücünü örgütlülüğünden alan Eğitim-Sen'e yönelik her türlü baskıya karşı yanıtımız, örgütlü yaşama sırtımızı dönmek değil, dün olduğu gibi bugün de emeğin ve demokrasinin ege-men olduğu bir Türkiye mücadelesini yükseltmek olmalıdır. Kuşkusuz bizler örgütümüze birlikte sahip çıktıkça, karşımıza yeni engeller çıkacaktır. Ancak engeller arttıkça, mücadele azmi ve kararlılığımız artarak devam edecektir**" şeklinde konuşmasıyla devam ettirdi. (Samsun)

Zeytin üretimi 400 bin aileyi ilgilendiriyor!

TZOB Genel Başkanı **Şemsi Bayraktar** yaptığı açıklamada 400 bini aşan aileyi ilgilendiren zeytin üretiminde ithalata izin verilmemesini istedi.

Dünyada zeytin ağacı varlığının yüzde **98'sinin** Türkiye'de bulunduğu dikkat çeken Bayraktar, üretilen **16 milyon ton zeytinin ise yüzde 11.3'nün Türkiye'de üretildiğini** belirtti. Üretilen zeytinin yaklaşık yüzde 30'un sofralık olarak işlendiğini kaydeden Bayraktar, "**Ülkemizdeki sofralık zeytinler yüksek tuz konsantrasyonu içeren işleme tekniği ile işlendiğinde AB ülkelerinin damak zevkine hitap etmemektedir. Sofralık zeytin ihracatımızın artırılması için çö-**

züm yolu ithalat değildir. Eğer sofralık zeytin ihracatımızın artırılması isteniyorsa ülke talepleri doğrul-

tusunda ve bu ülkelerin damak tadına uygun bir üretimin yapılması gerekmektedir" diye belirtti.

Bakanlar Kurulu kararı ile ham sofralık zeytin üreticisine prim verilmesinin kararlaştırıldığını hatırlatan ve bu kararı olumlu karşıladıklarını belirten Bayraktar, Türkiye'de **Marmara, Ege, Akdeniz ve Güneydoğu Anadolu Bölgelerinde** toplam 400 bini aşan üretici ailesi bulunduğunu söyledi. Üreticinin desteklenmeye başladığı bu dönemde ithalata yönelik söylemler içerisine girilmesinin üretimi önleyiciler etkiler yaratacağına dikkat çeken Bayraktar, "**Dahilde İşleme Rejimi kapsamında zeytin ithalatına izin verilmemelidir. Birliğimiz bu konu ile ilgili olarak Dış Ticaret Müsteşarlığı'na başvuracaktır. Hangi ad altında olursa olsun üreticinin ekmeği ili oynamaya, üreticiyi işsiz ve gelirsiz bırakmaya kimsenin hakkı yoktur**" şeklinde konuştu.

Kolombiya'da FARC-EP: Emperyalist Yayılmacılık Çağında Devrimci Bir Oyunbozan

James J. Brittain*

ABD ve Kolombiya yönetici oligarşisi, Kolombiya Devrimci Silahlı Güçleri-Halk Ordusu'nu (FARC-EP) bozguna uğratabilmek için, 1960'tan beri defalarca sosyo-ekonomik ve askeri kampanyalar yürüttüler. Fakat, bu saldırı geri tepti ve sonuç ABD emperyalizmi ve Kolombiya egemenleri için hiç de iyi olmadı. ABD emperyalizminin, büyüdüğü ve krizinin derinleştiği bir dönemde, Kolombiya'da karşılaştığı bu bozgunu dikkatle incelemek gerek. Güney Amerika'nın emperyalizme karşı direnen en önemli askeri ve politik örgütü, kırk yıldan uzun bir süredir ABD'nin tüm çabalarına karşın kitle desteğini artırmaktadır. Yazıda, FARC-EP'in güçlü varlığını muhafaza etmekle kalmayıp devam eden ayaklanma karşıtı kampanyasını gayet etkili bir şekilde karşılamayı nasıl başardığını inceliyorum. Ayrıca ABD ve Kolombiya hükümetlerinin FARC-EP'in yenilgiye uğradığı yönündeki propagandasının da bir yalandan ibaret olduğunu gösteriyorum. Bu analiz günümüzün sınıf temelli toplumsal-politik bir hareketinin küresel karşı-devrim çağında emperyal güçle nasıl baş edebildiğine dair bir örnek sunmaktadır.

Tarihsel Arka Plandan Birkaç Sayfa

20. yüzyılın ortalarında Kolombiya, Latin Amerika'da bazı ilklere imza attı. **Dünya Bankası**'ndan (sonradan Uluslararası Yeniden İnşa ve Kalkınma Bankası diye de anılmıştır) **yardım alan ilk devlet oldu. Kolombiya, kontrgerilla siyaseti ve ordu için ABD'nin resmi desteğini alan ilk ülke oldu.** 1960'larda köylü ve gerilla güçleriyle savaşmak için yapılan askeri harcamaların ulusal bütçe içindeki payı % 16'dan fazlaydı.

Bugünün Kolombiyası neo-liberal ekonomi politikalarına ilştirilmiş, iç savaşın pençelerinde kıvranan ve ABD'ye topyekun teslim edilmiş bir ülkedir. Aşırı zengin bir avuç toprak sahibi ve kapitalist hükümet politikaları ve ekonomik koşullar üzerinde doğrudan etkili olabilmektedir. **Gelir dağılımındaki uçurum son derece büyüktür.** Nüfusun % 57'si toprakların % 3'ünden daha azıyla yaşamaya çalışırken, en zengin % 3'lük kesim ekili alanların % 70'inden fazlasına sahiptir. Nüfusun en zengin % 1'i servetin % 45'ini kontrol ederken, tarım arazilerinin yarısı sadece 37 toprak sahibinin elindedir.

...Demokrasi ve hukukun egemenliğine dair bütün iki yüzlü saçmalıklar bir yana, Kolombiya devleti, Venezüella'nın Chavez'inin **"kokuşmuş oligarşi"** dediği, ABD'ninse desteklediği büyük bir vahşetle yönetilmektedir.

Kolombiya'da bu koşullar altında güçlü bir sol muhalefet geleneği yaşatılmıştır. Marx 1872'de yazdığı **"Şiddet İçermeyen Devrimin Olanığı"** makalesinde, bazı ülkelerde proletaryanın "hedeflerine barışçıl yollardan ulaşabileceğini" savunmuştu; ama "pek çok ülkede durumun hiç de böyle olmadığı" gerçeğinin altını çizerek, "devrimimiz şiddete dayanmalıdır" demişti. **Eğer bu**

son tespitinin bugünün dünyasında geçerli olduğu bir ülke varsa, o da Kolombiya'dır.

Kolombiya'da sınıf bilinci, kendini, egemen sınıflar karşısında yeniden ve yeniden üretmektedir. 1930'ların sonundan 1950'lere kadar geçen dönemde, genişleyen kapitalist çıkar ilişkilerinin ülkenin iç bölgelerine doğru yayılması karşısında, komünist ideolojiyi benimsemiş birkaç yüz kır kökenli Kolombiyalı, işbirliği ve güvenlik yapılanmaları içinde örgütlendiler. Küçük toprak sahiplerini, köylülere, kır işçilerini ve diğer yarı-proleter kitleleri hedef alan devlet-destekli baskı ve şiddet, barışçıl fakat sıkı (ve silahlı) bir tepkiyle karşılaştı. Otonom bölgesel topluluklar olarak varolmaya çalışan bu **"öz-savunma örgütleri"**, ülkenin görece yalıtık bölgelerinde kolektif tarım yapan köylü hücreslerine dayanıyordu.

3 Mayıs 1964'te, ABD ve Kolombiya hükümetleri, güneybatı Kolombiya'nın Tolima eyaletinin Marquetalia bölgesini başlangıç noktası seçerek kırsal kolektiflere karşı saldırılar düzenlemek üzere anlaşılard. ABD'nin Latin Amerika Güvenlik Operasyonu Planı çerçevesinde verdiği yoğun askeri ve ekonomik destek sayesinde **27 Mayıs 1964'le birlikte saldırı başlatıldı.** Bu yüzden de **FARC-EP 27 Mayıs 1964'ü kuruluş yıldönümü olarak kabul etmektedir.** Bazı araştırmacıların FARC-EP'in tasfiye edildiği iddialarının tersine, örgüt sadece varlığını korumakla kalmamış, ülke çapındaki etki alanını genişletmiştir.

FARC-EP sıkı bir komuta zinciriyle ve resmen bir Halk Ordusu (Ejército del Pueblo) şeklinde örgütlenmiştir. Yirmi beş üyeli Merkez Komiteyi yöneten ve yedi kişiden oluşan Merkez Komite Sekreteryası, ülke çapında yedi bölgeye özel olarak yerleştirilmiştir. Bu bölgelerin her birinde bir dizi cephe bulunmakta ve her cephe sayıları 300'le 600 arasında değişen savaşçılardan oluşmaktadır. **2002 itibarıyla, ülke çapında 105 cephe bulunduğu kabul ediliyordu.**

İsyan daha başlangıç aşamasında dört yerel yönetim bölgesinde etkini ve etki alanını 1970'ler ve 1980'ler boyunca genişletti. 1990'larda -hükümet destekli paramiliter çetelerin iğrenç vahşetiyle icra edilen devlet baskısının eşlik ettiği neo-liberal ekonomi politikalarının yükselişiyle- FARC-EP de ülke çapındaki toplumsal varlığını önemli ölçüde artırdı. **1999'da, FARC-EP'in gücü ülkenin % 60'ından fazlasına yayılmıştı ve üzerinden üç yıl geçmeden gerillaların Kolombiya'daki "yeni yerleşim bölgelerinin" % 93'ünden fazlasına yayıldığı hesaplanıyordu.** Gücü bölgeden bölgeye değişse de, FARC-EP'in Kolombiya'daki bütün yerel yönetimlerde varolduğunu bilmek güzel. Bazı bölgelerde sadece düşük kapasiteli bir gerilla varlığı bulunurken; bazı bölgeler okulları, tıbbi hizmetleri, halk mahkemeleri vs. ile resmen FARC-EP tarafından idare edilmektedir. FARC-EP'in maddi yükselişiyle birlikte, isyanın sivil halktan kayda

değer bir destek aldığı inkar edilemez hale gelmiştir. Son yıllarda, artan sayıda kır kökenli Kolombiyalı, korunma ve dayanışma için FARC-EP denetimindeki yerleşimlere göç etmeye başlamıştır. Kolombiya hükümetiyle FARC-EP arasında yapılan barış görüşmeleri sırasında (1998-2002), sadece bir yılda 20.000'den fazla insan FARC-EP denetimindeki Villa Nueva Kolombiya'ya göçmüştür. Pek çok kimse asilerin sığınağında yaşamayı güvenlik duygusu ve toplumsal temelli alternatif gelişim projeleri yaratma olanağı sunduğu için tercih etti. FARC-EP'in büyüyen kitle desteğine, FARC-EP denetimindeki askerden arındırılmış bölgeye (DMZ diye de adlandırılan bu bölge barış görüşmeleri sırasında kazanılmıştır) katılan kırsal yerleşimci sayısından daha iyi bir örnek bulunamaz. DMZ'nin nüfusu FARC-EP'in resmi konsolidasyonundan önce aşağı yukarı 100.000'di. Kolombiya hükümeti bölgeye saldırıp barış görüşmelerine son verdiğinde, gerilla denetimindeki bölgeye göç etmiş Kolombiyalıların sayısı 740.000'i bulmuştu.

FARC-EP, kuruluşundan bu yana geçen 40 yılda kompleks ve örgütlü bir harekete dönüştü. Örgütün programı bir dizi kritik siyasal, toplumsal, kültürel ve ekonomik konuyu kapsıyor. Örgütün şimdiki tabanı küçük köylülükten yerli topluluklara, Afro-Kolombiyalılara, topraklarından sürülmüşlere, topraksız kır işçilerine, aydınlara, sendikacılara, öğretmenlere ve kentli işçi kesimlerine kadar genişlemiştir. **Üyelerinin ve komutanlarının % 45'i kadındır. 1960'larda büyük ölçüde köylü-liderliğinde kır-temelli bir toprak direnişi olarak başlayan hareket sosyalist bir toplum kurulması yolunda alternatif gelişim hedefleri öneren ulusal toplumsal-politik bir harekete dönüşmüştür...**

FARC-EP, Orta ve Güney Amerika'da son dönemde oluşmuş pek çok devrimci hareket ve mücadeleden farklı olarak köylülük temelinde örgütlenmiş istikrarlı bir devrimci örgüttür. Devrimciler kilise ya da okul sınırlarından çıkmamıştır; devrimci hareketin ne önderleri ne de kitlesinde avukatlar, öğrenciler, doktorlar ya da papazlar çoğunluktadır. Tam tersine, **FARC-EP liderliği, kitle-tabanı ve üyeleri ağırlıklı köylülerden oluşmaktadır. Üyelerin yaklaşık % 65'i kırsal kökenlidir.** Bu, örgütün karşıt güçlerini kavrayabilmek açısından önemlidir.

Kontrgerillanın Emperyal Gereksinimi

FARC-EP'i ortadan kaldırmak için 1964'ten beri yürüttükleri faaliyetin sistematik yenilgisi üzerine, ABD'nin ve Kolombiya'nın siyasi idareleri kontrgerilla planlarını yeniden biçimlendirmeye başladılar. Bunun bir nedeni önceki planın, yani Clinton yönetiminin **'Plan Kolombiya'**sının başarısızlığı uğramış olmasıdır. Plan Kolombiya, ABD'den gelen büyük mali destek ve perso-

nel aracılığıyla, Kolombiya ordusunun ülkenin sivil idaresi üzerindeki ağırlığını önemli ölçüde artırmıştır. Bu plan ABD'deki kokain kullanımını ve kokain üretimini engellemenin bir yoluymuş gibi savunuluyordu. Ama ne kokain trafiğini engelledi, ne de Kolombiya'lı köylülere kaçak ekim dışında bir alternatif sundu...

ABD Kolombiya'ya Plan Kolombiya yoluyla doğrudan müdahalede bulunmadan önce, 40.000-50.000 hektarlık bir alanda coca üretimi yapıyordu (1986-1996). Plan Kolombiya'yla coca üretimi önemli ölçüde arttı... Aslına bakılırsa, Kolombiya'nın narco-endüstrisinde -coca işleme, üretimi, iç dağıtım ve uluslararası trafiğinde- yaşanan şey, ülkenin başlıca paramiliter örgütü **Kolombiya Birleşik Öz-Savunma Güçleri'nin (AUC)** kısmi tekel haline gelmesidir.

AUC, kontrgerilla faaliyetlerini narco-endüstrisinden sağladığını açıkça kabul etmektedir. Paramiliterlerin finansmanının aşağı yukarı % 80'i uyuşturucu trafiğinden karşılanmaktadır. Plan Kolombiya'nın realitesi şu anda uyuşturucu endüstrisini kontrol etmekte olan -ABD tarafından dolaylı olarak eğitilen ve Kolombiya ordusu tarafından desteklenen- paramiliter güçlerdir. ABD'nin sıkça uyuşturucu trafiğiyle suçladığı FARC-EP sadece köylülerin koca yapılarını satın alanlardan vergi almaktadır. Ülkedeki coca üretiminin topu topu % 2,5'u FARC-EP'le bağlantılıdır; o da dolaylı bir bağlantıdır. **"Uyuşturucuya karşı savaş için cephe"** uydurmaları bir zamanlar işe yarayan bir söylemdiye de, yalanların açığa çıkması ABD/Kolombiya kontrgerillasının elini zayıflattı. Bu yüzden müttefik **Bush ve Uribe** hükümetleri yeni bir konsept, "terörle savaş" konsepti çerçevesinde isyanın destek tabanına karşı silahlı bir kampanyaya yöndeldiler.

Plan Kolombiya ilk sunulduğunda, Clinton yönetiminin bu planına karşı şaşkıncı büyüklükte bir muhalefet yükselmişti. Hükümet bu baskı karşısında Kolombiya topraklarına girmesine izin verilen ABD birliklerinin ve özel anlaşmalı kuvvetlerin sınırlandırılmasını kabul etti. George W. Bush döneminde Savunma Bakanlığı bu sınırlamalara son verdi ve Kolombiya'nın belli bölgelerine karşı doğrudan bir askeri saldırı başlattı. Devam etmekte olan bu girişimi Vatansız Plan diye adlandıyorlar.

Yeni siyaset, Bush yönetiminin açık emperyalist amaçlar için 11 Eylül saldırıları bahanesiyle ilan ettiği "terörle savaş" konseptinin bir ürünüdür. Ayrıca ikiyüzlü "uyuşturucuyla savaş" mantığından da önemli ölçüde vazgeçilmiştir... ABD'nin yeni resmi doktrinine göre, terörist etiketi ABD askeri mekanizmasından (bütün uluslararası yasalar ihlal edilerek) gelecek bir saldırıyı sözde meşrulaştırmaktadır; bu yüzden de şu an Kolombiya'nın yarısı ya da daha fazlasındaki köylüler topyekün bir savaşın hedefindedir.

Kolombiya ordusu Vatanserver Plan bir önceki hükümetle FARC-EP arasında hükümetin saldırısıyla yarıda kesilene kadar sürdürülen görüşmeler sürecinin yeniden başlatılması gibi göstermeye çalıştı. General Reinaldo Castellanos "eylemimiz ve gücümüz, asileri masaya hükümetin gösterdiği koşullar altında oturmaya zorlamalı" diyordu. Kırsal bölge halkıyla yaptığım röportajlarda, General'in, birliklerini silahsız sivilere, köylülere ve asilere destek verdiği varsayılan herkese karşı ölümcül saldırılar düzenlemeye yönlendirdiği anlatıldı. **Bu koşullar altında barış görüşmesi yapmanın da bir anlamı kalmıyor...**

ABD ve Kolombiya hükümetleri, yeni savaş metodları işe yarıyor gibi bir izlenim yaratmaya çalışıyorlar. Tekrar tekrar, Kolombiya ordusunun "kazanmakta olduğu" ve FARC-EP mevzilerinin içlerine doğru ilerlediği iddia ediliyor... Fakat şimdi şurası çok açık ki, Vatanserver Plan FARC-EP'i yenilgiye uğratamamıştır.

Her ne kadar Vatanserver Plan'nın amacının FARC-EP'le savaşmak olduğu iddia edilse de, gerçekte yaşanan bir "gölü kurutma" girişimidir. **Asıl hedef silahsız köylülüktür, çünkü FARC-EP'in askeri kapasitesi, gücü ve desteği ağırlıkla bu gruba dayanmaktadır.** Vatanserver Plan saldırıları "asilerin bulunduğu var-sa-yı-lan

bölge-

lere" karşı düzenlenmektedir. Vatanserver Plan'nın ilk aşamalarında, ABD Güney Komutanlığından eski bir general James Hill, yeni kampanyanın gerilla ordusunun doğrudan kendisine karşı değil "köylülerin FARC'ı desteklediği kırsal alanlara dönük bir saldırıyla" başladığını kabul etmişti. FARC-EP bu vahşi taktiğe karşı başka bir taktikle yanıt verdi ve kasıtlı olarak dağlara çekilmeye başladı. Böylece köylüler ve yerlilerden destek aldığı belli bölgeler baskıdan kurtulabilecekti. Buna rağmen köylülere saldıran ABD ve Kolombiya birlikleri, sonuç olarak hem FARC-EP'e verilen desteği daha da artırmış hem de karşı saldırılara ve pusulara davetiye çıkarmış olurlar.

FARC-EP ve köylülük arasında yarım asırdan beri bir tutarlılık arzeden ve Kolombiya kırsalının büyük bölümünde görülebilen bir ilişki var. Ama, Vatanserver Plan ilk başladığı zaman FARC-EP ve kırsal köylülük ilişkisinde kimi sosyo-coğrafik özelliklerin değiştiği görüldü. Araştırmamı Huila bölümünde sürdürürken buna ilişkin bir örnek kaydettim. Gerillaların bir zamanlar -yedi yıldan uzun bir süre boyunca- güçlü bir varlık gösterdikleri alanlarda artık gerillaya pek de rastlanmadığını not ettim. Oysa bir zamanlar yollarda FARC-EP'in kontrol noktalarında durdurulmak ya da ahaliden birileriyle sohbet eden gerillalar görmek sıradan bir şeydi. Bölge halkından insanlarla tartışmalarında ve ardından **FARC-EP Uluslararası Komisyon Komutanı Raul Reyes**'le yaptığım söyleşide bu durumu şöyle açıkladılar: Bölgede kalan gerillalar devletin yerel halka saldırmasını önlemek için varlıklarını eskisi kadar belli etmiyorlardı. Reyes, FARC-EP'in 'ABD ve Kolombiya devlet güçlerinin isyana destek veren köylü-yerleşimlerine girme olanaklarını sınırlamak için' çabaladığını anlattı. Kolombiya ordusunun sivil halka dönük insan hakları ihlallerinde iğrenç bir sicili var ve FARC-EP de bu yüzden 2003 ve 2004'ün özel dönemlerinde etkin olduğu bölgelerdeki kırsal nüfusun zarar görme olasılığını düşürmek umuduyla görünür varlı-

ğını sınırlamayı tercih etti. Fakat bu çekilme tamamen taktikseldi ve gelişmeler de gösterdi ki Plan Patriota isyanı marjinalleştirmedi, aksine isyan daha da yükseldi.

Vatanserver Plana Yanıt

Güney Kolombiya'yı çevreleyen sınır bölgeleri ordunun ve devlet destekli paramiliterlerin faaliyetleri sonucu geçişe kapalı tutulurken, iç bölgelerde FARC-EP'in tam denetiminde bulunan alanlar daha da genişlemektedir. 2004'ün son iki ayında, hükümetin ve egemen medyanın iddialarının aksine FARC-EP'in silahlı güçlerini çoğalttığı görülmüyordu. FARC-EP'in bir yerel yönetimde sadece Aralık ayında harekete kattığı yeni eğitilmiş savaşçı sayısı 100'dü. Röportaj sırasında Raul Reyes bana şöyle dedi: "etrafa bak, işte buradayız. Herhangi bir hükümet birliği görebiliyor musun? Vatanserver Plan FARC-EP'i dağıtmadı. Bölgede son birkaç yıldır olduğu gibi şimdi de serbestçe hareket edebiliyoruz." Diğer yandan, 2003 ve 2004'ün özel dönemleri sırasında dağlara doğru çekilme taktiğiyle, 2005 atılımından beri yapılanlar arasında çok fark var. FARC-EP ABD/Kolombiya saldırısından önce taktiksel olarak geri çekiliyordu fakat karşı-saldırı için de hazırlanıyordu, son zamanlardaysa Vatanserver Plan'yla hesaplaşmak için tamamen değişik bir yol izliyor.

FARC-EP, Şubat 2005'ten beri, emperyalizme karşı savaşan toplumsal-politik hareketlerin en ön safında olduğunu gösterdi. Aynı ilk iki günü başlayan ilk saldırılar "Başkan Alvaro Uribe'nin asileri bozguna uğratma vaadiyle başkanlık koltuğuna oturduğu Ağustos 2002'den beri silahlı kuvvetlerin yaşadığı en kötü iki günlük dönem" olarak tarihe geçti. FARC-EP "nehir gambotları, bir Phantom silah gemisi ve helikopterleri" olan büyük bir askeri birliğe saldırdı. Birkaç gün sonra bu eylem için "iki yıl içinde gerçekleşen en kanlı asi saldırısı" denecekti. FARC-EP'in Doğu Blok'u sadece Şubat ayında hemen hemen her gün bir büyük saldırı düzenledi.

Bir çatışmayı birkaç günlük suskunluğun takip ettiği geçmiş yıllardan farklı olarak, FARC-EP bu kez sürekli teyakkuzda kaldı. Gerillalar, düzenledikleri ilk saldırıyı izleyen günlerde, "Uraba'nın ormanlık bir bölgesinde 41 askerin pusuya düşürüldüğü, en az 20 Kolombiya askerinin öldürüldüğü," bir kaçının yaralandığı ve 17. Tugay'dan geriye sadece sekiz kişinin bırakıldığı 9 Şubat saldırısına kadar küçük taktiksel operasyonlara devam ettiler. 17. Tugay'a karşı yapılan saldırı "son yıllarda silahlı kuvvetlere karşı yapılan saldırılar içinde en ölümcül olanı" olarak tarihe geçti. **19 Şubat'ın sonu itibarıyla, sadece Doğu Bloku'nun imha ettiği kontrgerilla kuvveti 450 kişiyi buluyordu.** Şubat'ta başlayan kampanya Kolombiya ordusuna karşı başarılı saldırılarla sürdürüldü ve bu da gösteriyordu ki, FARC-EP sadece kendi varlığını ve destek tabanını muhafaza etmekle kalmamış, dünyanın en vahşi ve güçlü askeri kuvvetlerinin saldırılarına rağmen büyümüştü.

Kolombiya'nın Yakın Geleceği ve FARC-EP'in Rolü

Raul Reyes, 2004 ilkbaharında, FARC-EP'in desteğinin büyüdüğünü ve devlet iktidarını alma hedeflerinin

gittikçe yaklaşan bir gerçekliğe dönüştüğünü belirtti. İsyân, 2004 ilkbaharından bu yana, programını doğrudan ülkenin kırsal bölgelerinde sömürülenlerin çıkarlarını desteklemek doğrultusunda şekillendiriyor. 1 Şubat 2005'te başlayan FARC-EP karşı saldırısı da örgütün gittikçe büyüyen gücüne işaret ediyor. FARC-EP'in devrimci stratejisinin dinamiği gelişiyor ve yükseliyor.

FARC, Mayıs 1982'de Ejercito del Pueblo'yu, yani Halk Ordusunu ismine resmen ekledi. Böylece FARC-EP oldu. Bu stratejinin iki nedeni vardı. Birincisi, Sekreteryar Marksist-Leninist stratejiden hareketle, yalnızca halkın desteğinin sosyalist bir toplum yaratabileceğini ve FARC-EP'in de "halkın iktidarını kazanmada kesin bir rol oynaması gerektiğini" kavramıştı. İkinci neden gerillanın askeri faaliyetine dayanıyordu. İsyânın devrimci ideolojisi önceleri gerillanın karakterini ağırlıkla askeri operasyonlara karşı savunmacı bir yapıda tutmaya odaklanmıştı. Ancak isyan, tarihsel gelişimini "taarruza dayalı bir gerilla hareketine" evriltmesi gerektiğinin farkına vardı. Asiler, yıllar boyu devlet güçleri ve paramiliterlere karşı küçük çaplı saldırılara dayalı bilinen taktiksel yöntemleriyle hareket etmişlerdi. 2005'in ilk haftalarında başlayan eylemlerse büyük bir değişime işaret ediyor. FARC-EP gerilla yapısını korumakla birlikte, küçük çaplı eylemlerden büyük çaplı, sürekli ve doğrudan çatışmalara yöneliyor; devlet güçlerine karşı ülkenin pek çok yerinde, iyi planlanmış eş zamanlı saldırılar düzenliyor. FARC-EP güçleri, Haziran 2005'in son haftasında Putamayo'nun uç güney batı bölgesindeki bir askeri birliğe büyük bir saldırı düzenlediler ve ülkenin diğer ucunda, Venezüella sınırı yakınındaki Kuzey Santander'de askeri birliklerle gayet başarılı bir çatışmaya girdiler. Putumayo bölümü, güneybatısındaki kimi bölgelerle birlikte, Temmuz'dan bu yana tamamen FARC-EP'in eline geçmiş bulunuyor.

ABD destekli Uribe rejimi, ordunun ve devlet-destekli paramiliterlerin cezalandırılmaksızın katliam ve işkencelerini sürdürdüğü bir ülke yönetiyor. Son birkaç yıldır yüzlerce sendikacının henüz hiçbir faili cezalandırılmamış cinayetlere kurban gittiği Kolombiya, sendikacılar için dünyanın en tehlikeli ülkesi olarak hafızalara kazınmaya devam ediyor. Köylüler Clinton'un Plan Kolombiya, Bush ve Uribe'nin Vatanserver Plan yıllarında çok büyük acılar çektiler. ABD'nin koka ekimini engellemek için yürüttüğü havadan ilaçlama operasyonlarında zehirlendi, Kolombiya askerlerinin ve paramiliterlerin saldırılarında katledildiler ve hala katlediliyorlar. FARC-EP'in bu koşullar altında verdiği kahramanca yanıt insanlık için bir miras, bir vasiyettir. Onlar, devrim için sınıf-bilinçli kitle desteğinin ABD emperyalizminin ve katil Kolombiya oligarşisinin en vahşi saldırılarına maruz kalan kitleler içinde yaratılabileceğini göstermekle kalmadılar, dayanışma ve özgürleştirici cesaret yoluyla başarılı bir silahlı devrimci gerilla mücadelesinin çağdaş jeopolitik içinde hala geçerli bir seçenek olduğunu ispatladılar.

* James J. Brittain Kanada New Brunswick Üniversitesi'nde sosyoloji üzerine çalışmakta ve eğitim vermektedir. Brittain'in çalışmaları Latin Amerika çapındaki devrimci ve toplumsal hareketler, çağdaş jeo-politikte klasik Marksizmin yeri ve uluslararası gelişme ve toplumsal değişimin alternatif biçimleri üzerine yoğunlaşmıştır.

Karanlığın sözcüleri güneşten her zaman korkarlar!

Mao'nun sosyalizmden geriye dönüşlerin olabileceğine yönelik tespiti ve bunun önüne geçilmesinin pratik adımlarını sergilemesi ve bu pratik adımların işçi sınıfının ve ezilen dünya halklarının bilincine bir deneyim olarak kazandırılması önemliydi. Mao'nun Marksizm'e yapmış olduğu bu katkı (diğer katkıları bir yana) muazzam önemdeydi. Çünkü Mao; proletarya diktatörlüğü altında sınıf mücadelesinin sona ermediği ve ermeyeceğini, sosyalizmin mi kapitalizmin mi kazanacağı sorusunun henüz yanıtını bulmadığını ve hemen de, kolaylıkla bulamayacağını söylemişti.

Son birkaç aydır dikkat çekici bir biçimde, emperyalist karargahlardan komünist önderler şahsında komünist ideolojiye yönelik karalama amaçlı açıklamalar ve yayınlar yapılmaya başlandı. Emperyalist burjuvazinin ideologları ve kaleşörleri öteden beridir bilinen karalama ve yalanlarına, eski bildik manipülasyonlara yeniden başvuruyorlar. Ancak son aylarda bu açıklamaları sıklıkla yapımları ve piyasaya yeni yeni yayınlar sürmeleri bize, ister istemez "**hangi dağda kurt öldü?**" sorusunu soruyor.

Öyle ya bu emperyalist karargahlarda üretilen ideolojik saldırılara göre, **ideolojiler ölmüştü(!?)**, **sınıf mücadelesi ortadan kalkmıştı(!?)**, **yeni bir dünya düzeni kurulmuştu(!?)**

Kuşkusuz ki, yukarıda ifade ettiklerimiz doğru değildi. Emperyalist burjuvazinin işçi sınıfı ve ezilen dün-

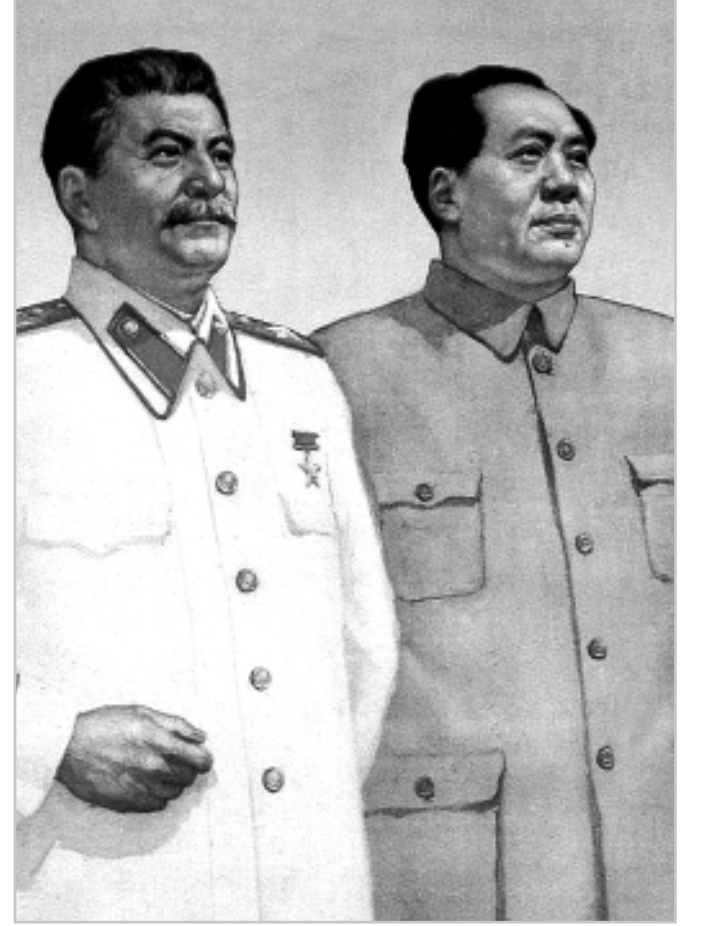
ya halklarının devrim ve sosyalizm alternatifine karşı giriştikleri karşı devrimci saldırganlığın ideolojik ar-gümanlarını içeriyordu bu kavramlar. Tıpkı komünist önderler şahsında komünist ideolojiye karşı girişilen saldırılarda olduğu gibi bu saldırılar da aynı merkezlerin, aynı ideolojik dünya görüşünün ürünüydü. Bu anlamıyla tekrar bu saldırıların içeriğini deşifre etmekten ziyade, aslında bu söylemlerin neden bu dönem artırıldığına üzerinde durmak daha yararlı olacaktır.

Sosyalizmden geriye dönüşlerin yaşanmasından sonra, emperyalist burjuvazi tüm gücünü kullanarak, işçi sınıfı ve ezilen halklar üzerinde ideolojik saldırısını artırmıştı. Devrimci ve komünist hareket bu saldırılardan önemli oranda etkilendi. Birçok ülkede, devrimci hareketler düzen içine rotalarını kırdılar. Komünist hareketler ise önemli oranda güç

kaybına uğradılar. Komünist partilerin içlerinde emperyalist burjuvazinin bu saldırılarından etkilenenler çıktı. Sağ ve sol tasfiyecilik komünist hareketin saflarında sıklıkla görülür oldu. Ancak emperyalist burjuvazinin bu saldırganlığından tüm ilerici, devrimci ve komünist hareket etkilenirken, bu etkilenmeyi en az yaşayanlar komünistler oldu. Çünkü Marksist-Leninist-Maoistler, sosyalizmden geriye dönüşlerin yaşanabileceğini, bunun mümkün ve gerçekleşebilir olduğunu ve komünizme ulaşmak için yüzlerce devrimin gerçekleştirilmesi gerektiğinin bilgisine sahiptiler. Bu bilgiye sahip olmalarının en büyük pratik deneyimi, Başkan Mao önderliğinde Çin'de yürütülen **Büyük Proleter Kültür Devrimi**'nin muazzam dersleriydi.

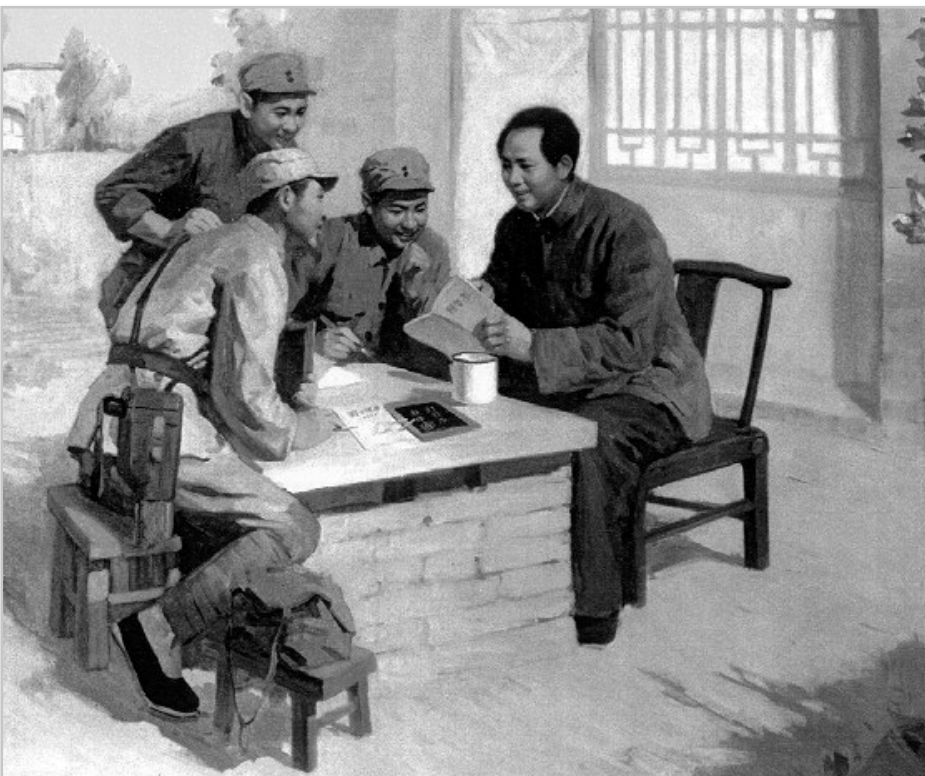
Bu anlamıyla sosyalist adı altında gerçek yüzünü gizleyen ve aslında çok önceleri kapitalist yola giren devletlerin yüzlerindeki maskeleri çıkartıp atmaları denilebilir ki ideolojik olarak en az Marksist-Leninist-Maoistleri etkiledi. Ve tam da bu nedenle, emperyalist burjuvazinin saldırılarını her alanda yürüttüğü bir dönemde Marksist-Leninist-Maoist önderlikli komünist partiler bu saldırılara pratikte yanıt olmaya, işçi sınıfı ve ezilen dünya halklarının geleceğinde söz sahibi olma mücadelelerini yükseltmeye başladılar.

Tam da bu nedenle emperyalist burjuvazi, komünist ideolojiye karşı sürdürdüğü saldırısını Mao'nun üzerine yoğunlaştırdı. Tıpkı Stalin şah-

sında sürdürülen saldırılarla, komünist ideolojinin yıpratılması ve bu komünist önderin "**cani**", "**katil**", "**diktatör**" denilerek işçi sınıfı ve ezilen dünya halklarının üzerindeki otoritesi ve saygınlığı yok edilmeye ve buradan da sınıfsız ve sınırsız bir toplum, sömürünün olmadığı bir dünya yaratma düşüncesi ve pratiğine saldırılması gibi.

Mao'nun sosyalizmden geriye dönüşlerin olabileceğine yönelik tespiti ve bunun önüne geçilmesinin pratik adımlarını sergilemesi ve bu pratik adımların işçi sınıfının ve ezilen dünya halklarının bilincine bir deneyim olarak kazandırılması önemliydi. Mao'nun Marksizm'e yapmış olduğu bu katkı (diğer katkıları bir yana) muazzam önemdeydi. Çünkü Mao; **proletarya diktatörlüğü** altında sınıf mücadelesinin sona ermediği ve ermeyeceğini, sosyalizmin mi kapitalizmin mi kazanacağı sorusunun henüz yanıtını bulmadığını ve hemen de, kolaylıkla bulamayacağını söylemişti. Mao, bu sorunu bilimsel bir açıklığa kavuşturarak, sosyalizmde yeni burjuvazinin geri dönüşünün temeli olduğunu ve kapitalist yolcuların parti ve devlet aygıtı içinde ve hem de önemli mevkilerde mevzilenmediğini çözümlemişti. Mao, kapitalist

yolcuların bizzat “**Komünist Partisi'nin göbeğinde**” olduğunu söylemişti. Ve yine Mao bu sorunun çözümünü de pratikte göstermişti. **Büyük Proleter Kültür Devrimi** bu anlamıyla devrimin proletarya diktatörlüğü altında sürdürülmesinin teori ve pratiğini oluşturuyordu.

SBKP içinde **Kruşçev, Brejnev** vb. gibi revizyonist grupların yine ÇKP içerisinde **Deng Siao Ping, J. Zemin** gibilerinin gerçek yüzlerini ancak Mao'nun Marksizm-Leninizm'e kazandırdığı bu nitel sıçrama sayesinde görebilir ve kavrayabiliriz. Eğer bugün Sovyetler Birliği, Çin ve diğer eski sosyalist ülkelerdeki geri dönüşleri açıklayıp yorumlayabiliyor ve kavrayabiliyorsak, bu, esas olarak Mao'nun sosyalist toplumun tahlili konusunda bize verdiği anahtar sayesinde.

Diğer katkıları bir yana Mao'nun bu çözümlemesi nedeniyle, dünya üzerindeki komünist hareket sosyalizmde yaşanan bu geri dönüşleri teorik olarak açıklayabildiğinden ötürü emperyalist burjuvazinin bu karşı devrimci saldırganlığından görece az etkilendi. Emperyalist burjuvazinin dizginlerinden boşandırılmış saldırganlığına yönelik dünyanın çeşitli bölgelerinde Halk Savaşlarının ivmesi artırıldı. 1980'lerde **Peru**'da yükseltelen Marksizm-Leninizm-Maoizm bayrağı, ardından **Filipinler, Hindistan**'da ve şimdi de dünyanın çatısı **Nepal**'de yükseltildi.

Peru devriminin önderlik düzeyinde aldığı darbeler nedeniyle duraklama sürecine girmesi ve ardından yeniden toparlanarak Peru Komünist Partisi önderliğinde Peru kırlarında gerilla savaşını devam ettirmesi, Hindistan'da iki komünist partinin birleşerek devrimci faaliyetlerini daha ileri taşınması ve gerilla faaliyetlerini dağlık alanlardan daha düz, oadaki yerleşim yerlerine yöneltmesi, Filipinler'de Filipinler Komünist Partisi önderliğinde milyonları harekete geçiren kitle gösterilerinin örgütlenmesi ve gerillanın vuruşlarını artırması, Nepal'de ise komünist parti önderliğinde Halk Savaşı'nın stratejik saldırı aşamasına gelmesi son 20-25 yıllık süreci özetleyen gelişmelerdir.

Ülkemizde ise, komünist partisi kuruluşundan hemen sonra ilk örgütsel yenilgisini almış, ardından yaşadığı toparlanmaya rağmen **1980 Askeri Faşist Cuntası**'yla birlikte ikinci yenilgisini almıştır. Ardından gelişen kitle hareketleriyle birlikte yeniden toparlanmaya başlayan komünist

hareket, kendi içerisinde yaşadığı sol ve sağ tasfiyecilik nedeniyle güç kaybetmiştir. Bunda ülkemizdeki komünist hareketin Marksizm-Leninizm-Maoizm'i kavrayışının yetersizliği belirleyici olsa da, ülkemiz hakim sınıfların komünist hareketin Maoizm silahına sahip olmasının yarattığı tehlikenin farkındalığıyla saldırılarını ve katliamlarını alabildiğine dizginlerinden boşandırmış olması da etkindir. **Ancak ülkemizdeki komü-**

nist hareketin diğer ülkelere nazaran (Peru, Filipinler, Hindistan, Nepal gibi) gelişip güçlenememesinin esas nedeni, Marksizm-Leninizm-Maoizm'i kavrayıştaki gerilikleri, yetmezlikleridir. Bunun altı bir kez daha çizilmelidir.

Özetle, özellikle sosyalizmden geriye dönüşlerin yaşanmasından sonra, emperyalist burjuvazinin ide-

olojik saldırısını artırarak sürdürmesi karşısında, yaşanan teorik sorunları berrakça çözümleyen ve varolan saldırılara pratikte yanıt olanların başında Marksist-Leninist-Maoist partilerin gelmesi, bu saldırıların odak noktasına Mao şahsında, Marksizm-Leninizm-Maoizm'in oturtulmasını da beraberinde getirmiştir. Son 20-25 yıllık süreçte bir yanda emperyalist burjuvazinin başta ideolojik alan olmak üzere saldırılarını her alanda artırması ve bunun getirdiği tasfiyecilik rüzgarlarının güçlü esintisi, öte yanda ise bu güçlü rüzgarlara karşı Marksist-Leninist-Maoistlerin duruşu ve bazı ülkelerde iktidara yürümeleri, hem ülkemizde hem de dünya genelinde bariz bir biçimde Marksizm-Leninizm-Maoizm bilimi şahsında Mao'nun ön plana çıkmasına vesile olmuştur. Bu doğaldır çünkü, Mao'nun **Emperyalizm ve Proleter Devrimler Çağı**'nın geldiğimiz aşamadaki sorunlarına yanıt veren komünist bir önder olması, onun haklı olarak işçi sınıfı ve ezilen dünya halklarının ve onların bilinçli öncülerinin nezdinde ilgi odağı olmasını da beraberinde getirmiştir.

Ancak bu ilginin iki taraflı bir ilgi olduğunu vurgulamak gerekir. Bu ilgi bir yandan işçi sınıfı ve emekçi halklar ve onun bilinçli öncüleri cephesinde haklı olarak Mao'nun sahiplenilmesi ve savunulması olarak ortaya çıkarken, diğer cephede de emperyalist burjuvazinin ideologlarınca hazırlanan ve yürütülen karşı devrimci propagandanın ve saldırıların merkezine Mao'nun oturtulması olarak karşımıza çıkmaktadır.

Şu bir gerçektir: emperyalist bur-

juvazinin kaleşörleri ve ideologları tarafından komünist önderler her zaman hedef tahtasına oturtulmuş, onların karalanmasıyla, onlara yapılan saldırılarla, insanlığın sömürü ve zulümden kurtulma, özgürlük ve bağımsızlık mücadelesine darbe vurma amaçlanmıştır. Bu konuda sayısız çalışma yapılmıştır. Bu çalışmalar etkili görsel medya araçları kullanılarak büyük kampanyalarla piyasaya sürülmektedir. Böylelikle işçi sınıfının ve ezilen halkların gözünde ve bilincinde bu komünist önderler şahsında Marksizm-Leninizm-Maoizm gözden düşürülmeye çalışılmaktadır.

Stalin yoldaş şahsında Marksizm-Leninizm-Maoizm'e yapılan saldırılar buna örnektir. Stalin'in katliamcı, diktatör olduğu yönlü yalanlar ve karşı devrimci propagandalar, her türden revizyonist, oportünist tarafından da desteklenerek alabildiğine sürdürülmüştür. Ve bu saldırılar dönem dönem, ihtiyaç duyulduğunda tozlu raflardan indirilerek yeniden piyasaya sürülmektedir.

Yine Mao şahsında da bu saldırılar yapılarak Marksizm-Leninizm-Maoizm'e darbe vurma amaçlanmaktadır. Bir dönem Mao şahsında CIA tarafından hazırlanan ve Mao'ya atfedilen projeler buna örnektir. Bu projeler arasında Mao'nun “*bir milyar Çinliyi zıplatarak Amerika'da deprem yaratmayı*” düşündüğü ve yine Mao'nun “*Himalayalar'dan büyük kayalar yuvarlatarak Hindistan halkını katletmeyi*” planladığı iddia ediliyordu. Bu projeler '90'lı yıllarda Marksist-Leninist-Maoist partilerin halk savaşlarını yükselttiği dönemde yeniden piyasaya sürülmüş ve Mao'nun bir “*katil*” ve “*deli*” olduğunun, dünya halklarının bilincinde yer edinmesi amaçlanmıştır. Yine aynı dönemde Mao'nun “*genç kızlara düşkün olduğu*”, “*Mao'nun harem*” vb. haberler dünya halklarının ilgisine ve bilgisine büyük bir karşı devrimci kampanyayla sunulmuştu.

Marksist-Leninist-Maoistler, sosyalizmden geriye dönüşlerin yaşanabileceğini, bunun mümkün ve gerçekleşebilir olduğunu ve komünizme ulaşmak için yüzlerce devrimin gerçekleştirilmesi gerektiğinin bilgisine sahiptirler. Bu bilgiye sahip olmalarının en büyük pratik deneyimi, Başkan Mao önderliğinde Çin'de yürütülen Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin muazzam dersleriydi.

Bu karşı devrimci kampanyanın o dönem Marksist-Leninist-Maoist partilerin yükselttiği Halk Savaşı pratikleriyle direkt bağlantısı vardı. Dünya halklarının Halk Savaşlarına ilgisi ve sempatisi, Mao şahsında Marksizm-Leninizm-Maoizm'e saldırılarak engellenmeye çalışılıyordu.

Bu saldırılar 2000'li yıllarda da sürdürüldü. Üstelik bu kez bu saldırılar daha "bilimsel" temele oturtularak yapılmaya çalışıldı. Ve yine bu dönemde emperyalizmin dünya çapında girdiği saldırganlığa paralel bir biçimde, Mao hakkında yapılan saldırı amaçlı açıklamalar tüm hızıyla sürdürüldü. Bu saldırıların birinde, ABD Başkanı **George W. Bush**'un birinci döneminde Dışişleri Bakanı olan **Colin Powell**, Güneydoğu Asya'da yaptığı bir gezide; Nepal'de yürütülen Halk Savaşına ilişkin: "**Biz ayaklanmacıları, gerillaları ve özellikle Maocu'ları sevmeyiz**" demekten çekinmeyecekti.

Gelinen aşamada ise Mao şahsında Marksizm-Leninizm-Maoizm'e yönelik saldırılar tüm hızıyla ve kapsamlı bir biçimde sürdürülmeye devam ediyor. Bu saldırılar bir yandan piyasaya çıkartılan yeni yeni kitaplarla sürdürülürken, öte yandan yapılan açıklamalarda da bu saldırılara katkı yapılmaya çalışılıyor. Emperyalist ideologlar ve emperyalistlerin sözcüleri her fırsattan istifade ederek Marksizm-Leninizm-Maoizm'e saldırmaktan geri durmuyor. Bu da bizlere, bugün emperyalist ideologların kendilerine düşman ilan ettikleri ve propagandasını yaptıkları "**İslamcı terör**" yanında haklı olarak Marksizm-Leninizm-Maoizm'i tehlike olarak görmeye devam ettiklerini gösteriyor. Üstelik emperyalistler bu tehlikeyi bertaraf edebilmek için İslamcı örgütlerin gerçekleştirdikleri eylemleri bahane ederek, ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelelerini terörizm olarak yansıtmaya çalışıyorlar. Bu emperyalist ideologların ve sözcülerin her fırsatta Marksizm-Leninizm-Maoizm'e saldırmaları onların aslında bir dönem sıklıkla tekrarladıkları "**sınıf mücadelesinin bittiği**", "**devrimler döneminin kapandığı**" yalanlarına kendilerinin bile inanmadıklarını ispatlıyor. İlgili ve ilgisiz her fırsatta Marksizm-Leninizm-Maoizm'e saldırmalarının ardında yatan gerçek budur.

İşte bu saldırılardan bir tanesi de ABD Başkanı George W. Bush'un, **7 Ekim 2005** günü, Washington'da, **Ulusal Demokrasi Vakfı**'nda yaptığı konuşmada gerçekleşti. Bush, El-Kaide örgütünün İslam'ı temel alan "**totaliter bir imparatorluk**" kurma yolunda olduğunu söylerken, bu örgüte yön veren ideolojiyi "**İslamofaşizm**" diye nitelendirerek, Usame bin Laden'i ise Hitler, **Stalin**, Pol Pot ve

Mao'ya benzetti. ABD Başkanı yaptığı konuşmada: "**Yeni düşmanlarımız, komünist ideolojideki gibi totaliter amaçlar peşinde. Liderleri emperyalist düşmanlara karşı güçsüzleri temsil eden mazlum tarafmış gibi davranıyor. Sovyetler'de gulaglara, Kamboçya'da ölüm tarlalarına ve Çin'de Kültür Devrimi'ne yol açan bu utanmaz zalimliğe önceden de tanık olmuştuk**" dedi. (**Radikal Gazetesi Dış Haberler, 8 Ekim 2005 Cumartesi, sayfa 13.**) ABD Başkanı'nın bu konuşmayı kendi başına hazırlamadığı bir gerçek. ABD Başkanı'nın bu tür konuşmalarının önceden bir ekip tarafından hazırlandığı düşünülürse, onun bu konuşmayı yapmasının gerekli ve yararlı olacağı düşünülerek bilinçli bir biçimde hazırlandığı ortaya çıkmaktadır. Konuşmayı hazırlayanların bu yönlü ifadelerin kullanılmasına ihtiyaç duymaları ve kullanılan ifadelerin özenle seçilmesi, varolan "**İslamcı tehlikeyle**" birleştirme çabası dikkate değer bir çabanın ürünüdür. Kendisini tanrıının isteklerini yerine getiren biri olarak gören ve tanrıdan "**Afganistan ve Irak'ın işgal edilmesi emrini aldığı**" ifade eden Bush'un bu konuşmayı da büyük bir huşu ve görev aşkı içinde yaptığı anlaşılıyor.

Ancak şu da bir gerçek ki, Bush "**şecaat arz ederken sirkatin söylüyor.**" Bush kendi beslemeleri olan Usame bin Laden'i kötülerken, onun komünist önderler Stalin ve Mao gibi "**emperyalist düşmanlara karşı güçsüzleri temsil eden mazlum taraf**" gibi davrandığını söylüyor. Komünist önderler Stalin ve Mao'nun emperyalist burjuvaziye karşı ezilen halkların önderleri olduğu ne kadar gerçekse, **Bin Laden**'in de ezilen halkların safında olmadığı, tam aksine emperyalist burjuvazinin safında olduğu da bir o kadar gerçektir. Yine bu konuşmayı hazırlayanların, Hitler'i, Stalin ve Mao'yla bir ve aynı gösterme gayretleşlikleri yeni değil. Ucuz bir propaganda söylemi olan bu ifadeler, Hitler'in Alman emperyalist burjuvazisinin sözcüsü ve kuklası olduğu, Alman emperyalist burjuvazisinin desteğiyle iktidara geldiği ve iplerin Alman emperyalist burjuvazisinin elinde olduğu gerçeğini gizleyemez. Tıpkı bugün Bush'un iplerinin ABD emperyalist burjuvazisinin elinde olması gibi. Tıpkı Bush'un ilk defa seçildiğinde tartışmalı bir biçimde Başkan olması gibi. Stalin'in Sovyet halkıyla birlikte Hitler faşizmine karşı verdiği mücadele, hakeza Mao'nun Çin halkıyla birlikte Japon emperyalizmine karşı verdiği mücadelenin gerçekliği orta yerde dururken, bu emperyalist odakların Bush'un eline tutuşturarak okuttukları konuşma, bu nedenle ucuz bir yalandan ibaret kalıyor. Başka bir şey değil.

Ancak Bush'un bu sözlerinde vur-

guladığı, Stalin'in dönemindeki "Sovyetler'de gulaglara" ve Mao'nun "Çin'de Kültür Devrimi'ne" yönelik vurgular dikkate değerdir. Bu vurgular üzerinde durulmalıdır. Çünkü her iki uygulamada da, pratikte bazı sol uygulamalara ve mekanikliğe düşülse de, bu politikalar sosyalizmin sürdürülmesi ve sosyalizmden geriye dönüşlerin engellenmesi açısından yaşamsal önemdedir. Bush'un ekibi bu ifadelerle aslında en fazla çekindikleri politikaları açık etmektedirler. Bu da bizlere bu emperyalist ideologların, SSCB ve Çin'de gerçekleşen sosyalizm deneyimini incelediklerini ve kendi açılarından en tehlikeli politikaları belirlediklerini göstermektedir. Ve tabi bu politikaların hayata geçmesinde yapılan hatalar ve eksiklerin kendi yalan ve çarpıtmalarına iyi birer malzeme teşkil etmesi de bu politikaların ön plana çıkartılmasında etkili olmaktadır. Ancak burada belirleyici olan birinci nedendir. Bu politikaların sosyalizmin teorik hazinesine yaptığı muazzam katkılardır. Bush'un söyleminde ortaya çıkan emperyalist ideologların bu düşüncesi meselenin esasına ilişkindir. Bu da sosyalizmin proletarya diktatörlüğü altında sürdürülmesi ve geriye dönüşlerin engellenmesi meselesidir.

Bu ve benzeri ifadeler bize komünist önderler şahsında Marksizm-Leninizm-Maoizm'e saldırıların özellikle can alıcı meselelerde tüm hızıyla sürdürüldüğünü göstermektedir. Yalan, çarpıtma ve spekülasyonla desteklenen bu türden açıklamaların bilinçli bir karşı devrimci propaganda çalışmasının ürünü olduğu çok açıktır. Nitekim tüm bu açıklamalara paralel bir biçimde, son dönemde daha önceki yıllarda yayınlananlara benzer içerikli, komünist önderlere ilişkin çeşitli kitaplar da yayınlanmaya başlandı. Bu kitaplardan birisi de, **Jung Chang**'ın İngiliz **Jon Holiday** ile birlikte kaleme aldığı, Mao'nun biyogra-

Sosyalist adı altında gerçek yüzünü gizleyen ve aslında çok önceleri kapitalist yola giren devletlerin yüzlerindeki maskeleri çıkartıp atmaları denilebilir ki ideolojik olarak en az Marksist-Leninist-Maoistleri etkiledi. Ve tam da bu nedenle, emperyalist burjuvazinin saldırılarını her alanda yürüttüğü bir dönemde Marksist-Leninist-Maoist önderlikli komünist partiler bu saldırılara pratikte yanıt olmaya, işçi sınıfı ve ezilen dünya halklarının geleceklerinde söz sahibi olma mücadelelerini yükseltmeye başladılar.

fisi niteliğindeki "**Bir Adamın Hayatı, Bir Ulusun Kaderi**" isimli kitap. 1000 sayfalık bu kitapta, komünist önder Mao'ya saldırılarak, onun 20. yüzyılda Hitler ve Stalin'i geride bırakan bir "**kasap**" olduğu işleniyor. Londra'da yaşayan Chang'ın kitabı etkili bir medya kampanyasıyla pazarlanıyor. Bu nedenle kitap **İngiltere, Avustralya ve Yeni Zelanda** da en çok satanlar listesinin başında yer alıyor.

Kitap bir yandan Mao'ya saldırırken, diğer yandan ise ister istemez objektif olarak Mao'nun fikirlerine de değiniyor. Kitabın bir bölümünde ifade edilen şu satırlar bunun en büyük kanıtı; "**Mao hem Çin'in hem dünyanın başına gelen en büyük felaketti. Belki de dünya bu terörü yine de ucuz atlattı. Çünkü Mao, bütün dünyaya sosyalizmi getirmek, emperyalizmi yok etmek istiyordu. Bunun için de Doğu ve Batı arasında bir atom savaşı çıkmasına bile razıydı. Mao'nun en büyük rüyası, sosyalist cenneti oluşturmaktır**" diye yazılanlar bu anlamıyla anlamlıdır.

Uzun uzun bu kitabı değerlendirme imkanımız yok. Ancak bu ifadelerde yer alan vurgulara değinmekte yarar var. Evet Mao, emperyalist kapitalist sistem için büyük bir felaketti! Mao bütün dünyaya komünizmi getirmek ve emperyalizmi yok etmek istiyordu. Buna şüphe yok. Ve yine dikkat edilirse bu ifade, bugün ilgili ilgisiz her yerde kullanıldığını gördüğümüz terör kavramı da kullanılmakta. Tıpkı Bush ve onun temsil ettiği emperyalist kapitalist sistem gibi. İşçi sınıfının ve ezilen halkların mücadelesi terörizm olarak adlandırılmaz diyor ve geçiyoruz. Mao'nun bir atom savaşı çıkarmaya razı olduğu ise tam bir yalandır. Kendisinin ABD emperyalistlerinin atom bombası tehdidi karşısında söyledikleri ortadadır. Özcesi kitapta ifade edilen her şeye karşı bir şeyler söylemek mümkün. Ancak burada önemli ve dikkat çekici olan, gerek Bush gibilerinin yaptıkları açıklamalar ve gerekse de yukarıda ifade ettiğimiz kitaplar gibi yayınlar neticesinde Mao yoldaş şahsında, Marksizm-Leninizm-Maoizm'e yönelik saldırıların artmasıdır. Üstelik bu saldırılarda kullanılan dil ve içerik büyük oranda birbirine benzemektedir. Bu ise dikkat çekicidir.

Marksizm-Leninizm-Maoizm'e yönelik Mao şahsında yapılan yeni saldırılardan bir diğeri ise 2000 yılında yazılan "**Becoming Madame Mao**" isimli kitaptır. Yazarı Anchee Min olan kitap, "**Madam Mao Olmak**" başlığıyla Everest Yayınları tarafından Ağustos 2005'te Türkçe birinci baskısı yapılarak piyasaya sürülmüştür. Kitapta Chiang Çing'in hayatı roman formunda aktarılsa da Mao bir zalim ve Çin'in yeni imparatoru olarak yansıtılıyor.

Bu ve benzeri örnekler çoğaltılabilir. Bu verdiğimiz örneklerde piyasaya sürülen kitaplar vasıtasıyla Mao'ya saldırılırken, yine benzer bir biçimde ilgili ilgisiz her yerde, örneğin herhangi bir köşe yazısında komünist önderlere saldırılmaktan geri durulmuyor.

Ve yine bu saldırılarda ön plana Stalin ve Mao çıkartılıyor. Komünist önderlerden Stalin, "**Stalinist örgüt modeli**", "**katil**", "**diktatör**" vb. sıfat ve tanımlamalarla burjuva köşe yazarlarının makale ve fıkralarında kendine yer bulurken, Mao'dan da benzer bir biçimde bahsediliyor.

Ancak bunlar yapılırken doğal olarak burjuvazinin ikiyüzlülüğüne, yalancılığına ve sahtekarlığına has bir biçimde yapılıyor. Nerede ilkeli, disiplinli bir tavır varsa bu Stalinist bir yöntem diye mahkum edilmeye ve kitleler "**demokrasi**"nin nimetlerinden yararlanmaya çağırılıyor. Burjuva partilerin kendi içlerindeki tepişmelerde uygun düşün ya da düşmesin komünist önder Stalin'in "**metodları**" hatırlatılıyor. Söylemediği, yapmadığı şeyler ona atfedilerek yapılan saldırılarla, devrimcilerin ve komünistlerin nasıl birer cani, katil ve diktatör olduğu yalanları gündemde tutulmaya çalışılıyor. Kitleler sürekli bir biçimde bu sıfat ve tanımlamalarla dolu röportaj, açıklama, yayın ve belgelerle topyekün bir saldırı altında bırakılıyor. Kuşkusuz ki komünist önder Stalin, işçi sınıfı ve emekçi halk nezdinde proletaryanın demokrasisini uygulamıştır. Bu nedenle burjuvazinin ideologları ve kalemşörleri bu sıfatlarla anılması ve her fırsatta dillendirilmesi kendileri açısından anlaşılırdır. Ancak bu saldırıların sürekli bir biçimde yenilenmesi ve bıktırıcı bir tarzda tekrarlanması bizler açısından ister istemez dikkate alınmalıdır. Bu dikkate alma komünist önderlere yönelik gerçekleştiren her saldırının kitlelerin bilincinde belli bir yargıya neden olduğu ve olabileceği hesap edilerek yapılmalı ve bu saldırıların

içeriği kitlelere yönelik çalışmalarda deşifre edilmelidir. Bu konuda elimizde sayısız kaynak mevcuttur. Bu kaynaklardan bir tanesi Eylül 2005 tarihinde **Umut Yayıncılık** tarafından birinci baskısı yapılan "**Sovyetler Birliği 1917-1953 Değerlendirmeler (İnceleme/Analiz) ve Sonuçları**" isimli kitaptır. Komünist önderler şahsında sosyalizm ve sosyalist mücadelenin her daim karalanmaya çalışıldığı ve bunun için her fırsattan yararlandığı, makaleler yazıldığı, kitaplar çıkarıldığı bir dönemde, bu tür çalışmaların

olarak algılanmalıdır.

Yine J. Stalin'de değindiğimiz üzere Mao'dan da benzer bir biçimde, ona atfen, onun söylemediği fikirler ona aitmiş gibi gösterilmeye çalışılıyor. Bu tarz yayınlar özellikle burjuva medyada yapılan Çin gezilerinden sonra sıklıkla yaşanıyor. Burjuva yazarların makalelerinde bu yalanları, iftira ve karalamaları sıklıkla görmek mümkün. Örneğin Radikal Gazetesi yazarlarından **Türker Alkan 15 Ekim 2005** tarihli gazetede yayımlanan "**Komünistler ve Kemalistler**" başlıklı yazısında; "**Mao'nun dediği gibi: 'Fareyi yaladığı sürece kedinin siyah mı, beyaz mı olduğunun pek bir önemi yoktur'**" diye yazıyor. Bu burjuva yazar bilinçli bir biçimde Mao'ya ait olmayan ve Mao'nun mahkum ettiği bir sözü ona atfederek yazma aymazlığını gösteriyor. Üstelik bu meselenin oldukça önemli bir mesele olduğunu ve bir dönemler oldukça tartışıldığını ya bilmiyor ya da bunu bilinçli yapıyor. Her halükarda Mao'ya ait olmayan ve Mao'nun mahkum ettiği bu anlayışı, Mao'ya atfederek bilgisizliğini, cahilliğini ve karşı devrimci yüzünü açığa seriyor. Sonuç olarak kendine verilen görevi "**başarıyla**" yerine getiriyor.

Hiç kuşkusuz ki bu tür yayınlar makalemizin başında da belirttiğimiz gibi emperyalist

kapitalist sistemin genel saldırılarından bağımsız değil. Emperyalist merkezlere bağımlı ülkemiz "**aydınları**" ve gazetecileri, bu merkezlerde üretilen yalan haberleri, spekülasyon ve dezenformasyonları "**başarılı**" bir biçimde ülkemiz kamuoyuna yansıtıyorlar. Onlar görevlerini yerine getiriyorlar. Üstelik önümüzdeki süreçte bu türden saldırıların artarak devam edeceği bilinmelidir.

Bu nedenle komünist önderlere yönelik yöneltilen saldırıların Marksizm-Leninizm-Maoizm'e yönelik saldırılar olduğunun bilinciyle davranılmalı ve yanıtsız bırakılmamalıdır. Bunun da en iyi ve en gerçekçi yolunun, burjuvazinin kitlelere yönelik gerçekleştirdiği yalan yanlış haber ve çarpıtmaların, karalama ve dezenformasyonların deşifre edilmesidir. Bulunulan her fırsattan ve doğan her imkandan kitlelerin bu yönlü aydınlatılması için yararlanılmalıdır.

daha dikkatli ve daha yoğun bir biçimde okunmasında ve kitlelere yönelik propaganda edilmesinde yarar vardır. Yarardan öte bu devrimci bir görev

Radikal

Bush 'İslamofaşizm' dedi

Amerikan basınındaki İslam'la faşizmi yan yana kullanma modasına Bush da katıldı. Bush, Kaide'nin totaliter imparatorluk hedeflediğini söylerken bunu 'İslamofaşizm' diye nitelendi

WASHINGTON - Amerikan kamuoyunda Irak ve Afganistan savaşları yüzünden rahatsızlık artarken, uzun süre sonra ilk geniş çaplı değerlendirmesini yapan ABD Başkanı George W. Bush, 'terörle mücadele' söylemini öne çıkardı. Ulusal Demokrasi Vakfı toplantısında konuşan Başkan Bush, Kaide'nin İslam'ı temel alan 'totaliter bir imparatorluk' kurma yolunda olduğunu söylerken, bu ideolojiyi 'İslamofaşizm' diye nitelendi. Bush, Usame bin Ladin'i Hitler, Pol Pot ve Stalin'e benzetti.

Irak'taki direnişin Kaide'nin, ABD'nin Ortadoğu'da etkisini bitirmek için yürüttüğü stratejinin parçası olduğunu söyleyen Bush, son dönemde Londra, Şarm el-Seyh ve Bali saldırıları için, "Bunlar şeytani olan bir dizi inanca hizmet ediyor" ifadelerini kullandı. ABD Başkanı "Ulusal esaret altına alan ve dünyayı sindirmeyi amaçlayan radikal bir ideolojiyle karşı karşıyayız. Bu ideoloji, vahşi siyasi bir vizyona hizmet için İslam'ı sömürüyor. Bu vizyon, terör ve direniş yoluyla, tüm siyasi ve dini özgürlükleri yadsayan, İslam temelli totaliter bir imparatorluk kurulmasıdır" diye konuştu.

ABD Başkanı Kaide-komünizm benzetmesi de yaptı: "Yeni düşmanlarımız, komünist ideolojideki gibi totaliter amaçlar peşinde. Liderleri emperyal düşmanlara karşı güçsüzleri temsil eden mazlum tarafımız gibi davranıyor. Sovyetlerde gulaglara, Kamboçya'da ölüm tarlalarına ve Çin'de Kültür Devrimi'ne yol açan bu utanmaz zalimliğe önceden de tanık olmuştuk."

Suriye ve İran'ı da İslamcı radikalizm için 'elvenli müttefikler' olarak nitelleyen Başkan Bush, "Amerika, teröristlerle, onları destekleyen ve bannırcıların arasında fark görmüyor" ifadelerini kullandı.

Hitler'i, Stalin ve Mao'yla bir ve aynı gösterme gayret-keşlikleri yeni değil. Ucuz bir propaganda söylemi olan bu ifadeler, Hitler'in Alman emperyalist burjuvazisinin sözcüsü ve kuklası olduğu, Alman emperyalist burjuvazisinin desteğiyle iktidara geldiği ve iplerin Alman emperyalist burjuvazisinin elinde olduğu gerçeğini gizleyemez.

Sol içi şiddet ve hukuk

Türkiye Devrimci Hareketi açısından tarihi tecrübeler incelendiğinde, devrimci anlayışların birbirleriyle ilişkilerinde yakaladıkları olumlu ilişkilerin yanında, dönem dönem pratik olarak birbirlerine karşı şiddet kullanıldığına da tanık olmaktadır. **Halk saflarında gördüğümüz bu anlayışların kendi aralarındaki sorunlara ilişkin yaklaşımlarının şiddete dayalı bir biçimde çözülmeye çalışılmasını hiçbir zaman doğru bulmadık.** Bu tür yaklaşımlar, varolan çelişkilerin çözümüne değil, aksine yeni yeni çelişkilerin ortaya çıkmasına vesile olmuş, çözümden ziyade sorunların daha da boyutlanmasına ve en genel anlamıyla halk kitlelerinin devrimcilere olan güveninin sarsılmasına sebebiyet vermiştir. **Bu konuda bizim yaklaşımımız bilindiği için meselenin bu yönüne çok fazla değinmeye gerek görmüyoruz, ancak şunu da ifade etmekte yarar vardır ki, bu ideolojik bir sorundur ve halk içindeki çelişkilerin çözümü için şiddete başvurmak doğru değildir.** Bu nedenle bizlerin bugüne kadarki pratiğine bu ideolojik duruş damgasını vurmuştur. Hiç kuşkusuz ki bundan sonra da bu duruş damgasını vura-caktır.

Son dönemde yaşanan birkaç olumsuz pratikten hareketle yeniden gündemleşen “sol içi şiddet” meselesine ilişkin genel yaklaşımımız da bu çerçevede olmuştur. “Sol içi şiddet” gündemiyle yapılan toplantılarda ortaya konulan emeği ve çabayı bu anlamda olumuyoruz. Bu konuda gerek bundan önce ve gerekse de bugün yapılan yapıcı eleştirileri, katkıları değerli buluyoruz.

Ancak bu süreçte yaşanan tartışmalarda ortaya çıkan, daha doğrusu yaşanan son olumsuz pratiklerden hareketle, sol içi şiddete karşı devrimci güçler arasında çözüm sağlamak amacıyla önerilen bir “hukuk” oluşturma ve buradan hareketle “sol arasında” yaşanan sorunların çözülebileceğini, engellenebileceğine dair yaklaşımı “fazla iyi niyetli” bir yaklaşım olarak değerlendirmek gerekir. Sol içinde yaşanan ve dönem dönem ölümlere kadar varan şiddetin, “sol içi hukuk” oluşturmaya çözülebileceğini düşünmek, açıktır ki meseleyi yeterince kavramayan ve sorunu idari, hukuki tedbirlerle çözebileceğini düşünen bir anlayışın ürünü olarak ortaya çıkmaktadır.

Esas olarak meseleye böyle yaklaşmak; sorunu, devrimcilerin kendilerini, kendi pratiklerini değerlendirmelerinin ve bu anlamıyla geçmişe yönelik samimi bir özeleştiri vermelerinin önünü kapatmaktadır. Yani her şeyden önce mesele- nin çözümünün bir hukuk oluşturmaktan ziyade, esasen devrimcilerin kendi pratiklerini, kendi duruşlarını sorgulamaları

Kendini sol olarak adlandıran anlayışlar, özellikle bu tür bölgelerde faaliyet sürdürürken, diğer sol anlayışlara yönelik değerlendirme ve eleştirilerinde daha bir özenli ve dikkatli olmalıdırlar. Gerek bu alanlarda sürdürdükleri yerel çalışmalarda ve gerekse de bu alanlarda olumsuz pratiklere neden olabilecek genel kitle yayınlarında ifade ve yaklaşımlara izin verilmemelidir.

gerektiğinden geçtiğinin görülmesi gerekir. Bu sağlandığı oranda, “sol içi şiddet” meselesinde çözüme dair bir adım atılır. Sol arasında yaşanan şiddetin, oluşturulacak “hukuk”la çözülebileceğini düşünmek bu gerçeğin üzerini kapatmamalıdır. **Esas mesele her devrimci anlayışın, kendine sol diyen her yapının kendi pratiğini sorgulamasıdır.** Ve bu anlamıyla çözüm özellikle geçmişe yönelik tutarlı bir özeleştirel yaklaşım içinde bulunmaktan geçmektedir. Bu yapılmadığı oranda, oluşturulacak “hukuk”un bir yararı olmayacaktır.

Bugün olumladığımız ancak mesele- nin kökenini es geçtiğini ve bu anlamıyla eksik kaldığını düşündüğümüz bu yaklaşımın, böylesi bir kavrayışla ele alınmadığı müddetçe altının boş olacağını düşünüyoruz. Nitekim bugün böylesi bir hukuk oluşturma çabası içinde olan **devrimci anlayışların -en azından bir kısmının-** meselenin bu yanı üzerinde çok fazla durmadığını düşünüyoruz. Örneğin geçmişte (ki çok uzak bir geçmiş değil) sol içi şiddet meselesinde şu veya bu şekilde taraf olmuş çeşitli anlayışların bugün bu pratiklerinin değerlendiril-

mesi istendiğinde, geçmiş süreçlerini mahkum etmekten ziyade tam tersine o pratiklerini savunduklarına tanık olma- tayız.

Bu anlamıyla yani geçmiş sürecin her devrimci anlayış tarafından özeleştirel bir yaklaşımla mahkum edilmemesi, beraberinde önümüzdeki süreçte herhangi bir devrimci anlayışın oluşturulan bu “hukuku” da arkasına alma çabasını ve “hasmına” yönelmesini getirecektir. Çok karamsar bir yaklaşım olmakla birlikte yaşanan tarihi tecrübeler bize bunu göstermektedir.

Sol anlayışlar gerçekten sol içindeki şiddeti önlemek istiyorlarsa her şeyden önce; sınıf mücadelesi içerisinde geçmişe dair bu konuyla ilgili düşüncükleri hatalı pratiklerin özeleştirisini vermelidirler. Bu yapılmadığı müddet- çe atılan adımların iyi niyetli ama sonuç alıcı adımlar olmayacağı bilinmelidir. Devrimin ise iyi niyetli adımlardan ziyade somut, sonuç alıcı pratik adımlara ihtiyacı vardır.

Sol anlayışların kendi içlerinde yapmaları gereken bu özeleştirel yaklaşımla birlikte, özellikle kitle yayın organların-

da diğer devrimci anlayışlara eleştiri adı altında dile getirilen ama devrimci bir eleştiriyi içermeyen yaklaşımlara izin verilmemelidir. Özellikle devrimci anlayışların çalışma yürüttüğü bazı alanlardaki genel kitlelerin ideolojik, politik, kültürel ve ahlaki şekillenmesi düşünüldüğünde bu daha bir önem taşımaktadır. Devrimcilerin örgütlenme faaliyeti yürüttükleri bazı alanlardaki kitlelerin devrimciliği algılayışı ve kavrayışı düşünüldüğünde; örgütlenme, bilimsel bir temelle oturmaktan ziyade feodal arkadaşlık ilişkileri üzerinden yükselebilmekte, devrimci bir örgütün taraftarı olmak “bir futbol kulübü taraftarlığı” gibi ele alınabilmektedir. Hiç kuşkusuz ki bu durum, faşizmin özellikle devrimci anlayışların faaliyet yürüttükleri alanlara yönelik genel politikalarının bir sonucu olmakla birlikte; daha da genel bir tanımlamayla faşizmin tüm topluma yönelik, kimliksizleştirme, depolitizasyon, yozlaştırma politikalarından ayrı değerlendirilemez. Ancak faşizmin özellikle devrimci demokrat tabanı olan bölgelere daha bir özel yoğunlaştığı gerçeğinin üstünü örtmez, tam aksine daha bir önem verdiği gerçeğini ortaya koyar.

İşte tam da bu nedenle; kendini sol olarak adlandıran anlayışlar, özellikle bu tür bölgelerde faaliyet sürdürürken, diğer sol anlayışlara yönelik değerlendirme ve eleştirilerinde daha bir özenli ve dikkatli olmalıdırlar. Gerek bu alanlarda sürdürdükleri yerel çalışmalarda ve gerekse de bu alanlarda olumsuz pratiklere neden olabilecek genel kitle yayınlarında ifade ve yaklaşımlara izin verilmemelidir. Her anlayış bu konuda özel bir hassasiyet göstermelidir.

Bu özel hassasiyet adına bazı taktik politikalar geliştirilebilir. Bu tür bölgelerde devrimci çalışmalar mümkün olduğunca ortaklaştırılmaya çalışılabilir. Faaliyet yürütülen bölgelerde, devrimci anlayışlar sadece devrimci eylemler temelinde değil, ortak bir gece, piknik, tiyatro vb. gibi etkinlikler düzenleyebilir. Ya da devrimci kültür, ahlak, ilişkiler vb. üzerinden tüm devrimci anlayışlar ortak ya da ayrı ayrı eğitim çalışmaları alabilir.

Bu meseleyi özetlersek; bizce sol içi şiddetin engellenebilmesi ya da en aza indirilebilmesi için esas olarak iki yan vardır. Bunlardan birincisi; sol içi şiddetin engellenmesi konusunda samimi olan her devrimci anlayış kendini sorgulamalı, özellikle geçmişte bu alanda olumsuz pratikleri olan devrimci anlayışlar kapsamlı bir özeleştiri vermelidir. Bahsini ettiğimiz bu özeleştiri, esas olarak özeleştiriye veren devrimci anlayışın kendi içinde özümsemelidir. Özeleştirisinin devrimci kamuoyuna yönelik olması burada ikincildir.

Belirleyici olan, özelleştirilme bir yaklaşım içerisinde olan devrimci anlayışın kendi kadrolarından tabanına kadar bu yaklaşımı içselleştirebilmesidir. Bununla birlikte, buna paralel biçimde her devrimci anlayışın, geçmişte bu alanda olumsuz pratiği olsun

olmasın) gerek kitle yayın organlarında ve gerekse de iç yayınlarında, kendisi dışındaki devrimci anlayışlara yönelik eleştirilerinde devrimci bir üslup kullanması, kendi kadrolarını, üye ve taraftarlarını olumlu bir şekilleniş içine sokması gereklidir. Devrimciler arasında, sol

arasındaki ilişkilerin nasıl olması gerektiği ve özellikle de halk içindeki çelişkilerin çözümlenmesinin kesinlikle ve kesinlikle şiddetle olmayacağını kavratılması gerekmektedir.

Öte yandan, sol içi şiddete karşı hukuk oluşturma çabasında, üzerinden at-

lanmaması gereken bir diğer yan da; her renkten sol anlayışın bir araya gelerek oluşturduğu bir iradenin merkezi düzeyde bir bağlayıcılığı olabileceğini ileriye sürmektir. Açık ki bu durum ülkemizdeki devrimin karakteri konusundaki farklı bakış açılarından kaynaklıdır. Her renkten sol anlayışın böylesi bir hukuk oluşturma çabası ve oluşan bu hukukun icracılarının merkezi düzeyde yetki sahibi olduğunu savunmak doğru değildir. Özellikle merkezi düzeyde bir temsiliyet doğru değildir. Biz bu tür bir temsiliyetin nasıl olması gerektiği, hangi anlayışlar arasında olması gerektiği vb. konulara değinmeyeceğiz. Ancak bu tür meselelerde özellikle illegal, silahlı mücadele yürüten anlayışlarla birlikte davranmayı daha fazla önemseyeceğimizi ifade edelim.

Sonuç olarak şunu vurgulamakta yarar vardır; legal düzeydeki bu tür platformlar ve bu platformlarda oluşturulacak iradenin merkezi bir temsil yetkisi (eğer özel bir görevlendirme yoksa) olması doğru değildir.

Bugün olumladığımız ancak meselenin kökenini es geçtiğini ve bu anlamıyla eksik kaldığını düşündüğümüz bu yaklaşımın, böylesi bir kavrayışla ele alınmadığı müddetçe altının boş olacağını düşünüyoruz. Nitekim bugün böylesi bir hukuk oluşturma çabası içinde olan devrimci anlayışların -en azından bir kısmının- meselenin bu yanı üzerinde çok fazla durmadığını düşünüyoruz.

PUSULA

**ENERJİNİ ON MİSLİNE, YÜZ MİSLİNE ÇIKAR!
HATA VE ZAAFLARLA HESAPLAŞMaktan KORKMA!**

Önderlik kapsamlı ve önemli bir iş. Önderlik bilinci deyince sadece örgüt bilimine ait bir veya birkaç konuya ilişkin durağan bir bilgiye sahip olmak, ya da belli bir düzeyde devrimci tecrübe ve deneyimle sınırlanan bir kazanıma sahip olmanın yetmeyeceğini görmek gerekir. **Önderlik bilinci**, sınıf savaşımının temel öğretilerine ait örgütlenme ve yönetme biliminin temel bilgilerine, yasalarına ilke ve kurallar bütünlüğüne sahip olunarak, sınıf savaşımının gelişimi içinde ortaya çıkan sorunlara somut çözüm sunma yeteneğini, gücünü gösterebilme yeteneğidir. **Önderlik bilinci**, sınıf savaşımının gelişimi ve ilerlemesiyle zenginleşip gelişen, derinlik kazanan değişim ve dönüşüm gücüdür. **O, durağan, donmuş, statik bir bilgi ve tecrübe yığınına indirgenemez.**

Devrim ve örgüt bilimi, dönemin, anın somut sorunlarına çözüm ve yanıt olacak politikalar ışığında **Proletarya Partisi**'ni bir bütün olarak sürece katar, kitleleri ve devrimci savaşı kazanma yaratıcılığını geliştirerek, zaferi güvence altına alarak yol gösterici, kılavuz rolünü oynar.

Proletarya, sınıf savaşımında zengin Marksizm-Leninizm-Maoizm bilimiyle donanımı kadar geçmiş devrim deneyimlerine ve tecrübelerine de ihtiyaç duyar. **Sovyet ve Çin** devrim deneyimleri ve partileri başta olmak üzere devrimi gerçekleştirmiş diğer ülkelerin devrim ve parti deneyimlerinin bilgisine bununla birlikte kendi ülkemizin sınıf savaşımı ve parti tarihi bilgisine ihtiyaç duyar. **Proletarya Partisi** tarihi kapsamlı şekilde alt başlıklar altında çok yönlü temelde incelenip araştırıldığında bugün yaşanan sorunların çözümüne de ulaşılacağı açıktır. Kendi tarihimizin incelenip araştırılması konusunda belli bir bilinçsizlik ve kavrayış yetersizliği yaşanmaktadır. Bugün devrimin ve Partinin ihtiyaç duyduğu temel

konulara ilişkin bilgi ve tecrübenin var olduğu ve geçmişte bunların acı bir şekilde yaşandığı görülecektir. Parti ve önderlik bilinci konusunda kapsamlı bir bilgi ve tecrübenin parti tarihinde var olduğu rahatlıkla görülecektir. Bugün tespit edilen sürecin niteliğinin, ortaya konan görevlerin anlaşılması açısından belirlenenler ("Bugün ve gelecekte en çok önem verilmesi, en fazla dikkat ve hassasiyetle bilgi ve tecrübeyle özen gösterilmesi gerekenin **parti örgütünün sağlam birliği ve partinin politik kararlarının eksiksiz uygulanması ve bunun pratikte hayat hakkı bulması için** parti ve önderlik bilincinin geliştirilmesidir." (**Komünist 56**) On yıl hatta yirmi yıl önce tespit edilen belirlemelerle büyük ortaklık ve benzerlik taşımaktadır.

Bugün önderlik bilincinde yaşanan hata ve zaafaların, içine düşülen yanlışlıkların geçmişte yaşananlarla benzerlik taşıdığı görülünce oturup, bu konuya ilişkin adam akıllı düşünme, ciddi bir düzeltme çalışmasına yoğunlaşmak gerektiği ihtiyacı yaşamsal bir görev olarak karşımıza çıkar.

"Yetkili organlar bir kez karara varduktan sonra biz bütün parti üyeleri tek bir adam gibi davranırız." Lenin.

Bütün üyeler tarafından benimsenen **"ortak bir parti"**, **"tek bir adam gibi davranma"** anlayışını doğru tarzda algılama, kavrama, uygulanması gerekenler, kısaca bilimsel düşünme-çalışma tarzı olarak ifade edeceğimiz **"parti tarzı"** ya da **"parti çizgisi"**nin sistemli hale getirilmesinde süreklileştirilmesinde belli bir zaafın yaşandığını belirtmek gerekir.

Düşmanı küçümsemekten kaynaklı, illegal örgüt kurallarının itina ile uygulanmaması sonucu yaşanan ilkesizlikler, zaafaların sonucu alınan ağır kayıpların birden fazla tekrar etmesinin sonucunda sınıf savaşımı pratiğinden doğru dersler çıkarmaktan doğ-

ru ve bilimsel bir bilgilenmeden bahsedilebilir mi? Elbette ki hayır! Keza bir toplantının, bir randevunun, bir eylemin sağlıklı şekilde örgütlenmemesinden kaynaklı sorun yaşıyorsa, belli boyutlarda gevşeklik, ihmalkarlık, dikkatsizlik, beceriksizlik halen devam ediyorsa doğru bir devrimci bilinçten, örgüt ve önderlik bilincinden bahsedilebilir mi? Bu zaafaların yaşandığı yerde **"tek bir adam gibi davranma"**, **"ortak hareket etme"** ve bu zemin üzerinde ilerleme ve gelişim sağlanabilir mi? Politik kararların savunu görevi sadece merkezi önderliğin sorunu olarak bakılıp, bu sorunun bütünü sorunu olduğu bilincinden ve sorumluluğundan kaçınıldığı ya da yeterli duyarlılık ve ciddiyetin gösterilmediği yerde bu zaafaların yaşanmasından kaynaklı zafiyet içinde ilerleme ve gelişim sağlanabilir mi? Merkezi önderliğin politik kararları, alan önderliği tarafından farklı şekilde ele alınıp pratiğe uygulanırsa, pratiğe uygulama sonucu ciddi ideolojik-örgütsel-pratik ve militan kaybı ve zafiyeti ortaya çıkıyorsa, bu zafiyetin yarattığı olumsuz sonuçların bilgisine merkezi önderliğin bütün uyarı, ikaz ve yapılanların yanlışlığının nelere yol açabileceğinin belirtilmesine rağmen bu gerçeklik ancak, yıllar sonra anlaşılıyorsa, bunun olumsuz sonuçlarının farkına yıllar sonra varılıyorsa **"biz hata yapmışız"** demenin sınıf savaşımı pratiğine, alan faaliyetinin gelişimine katkı boyutunun düzeyi tartışılır olmaz mı? Bu örnekleri çoğaltmak mümkündür. Ancak verilen birkaç örnekle yaşanan sorunun niteliğinin anlaşıldığını düşünerek, verilen örnekleri yeterli görüyoruz.

Önemli zaafiyetlerin bir diğer gerçekliği olarak geç algılama, geç kavrama, geç öğrenme, öğrenileni birkaç yıl sonra unutup, tekrar aynı yanlış-pratiği tekrarlama, bundan kaynaklı aynı benzer olumsuz sonuçları yaşama tarzında yaşanan, ilerletici ve geliştirici olmayan kısır döngünün kırılması şarttır. Zaafarla savaşım, sınıf savaşımının bir parçasıdır. Gelişim için düşünsel zaafardan arınmak vazgeçilmez ilk adımdır, bu ilk adımlar atılarak politik ve örgütsel ilerleme ve gelişimin önü açılır.

Subjektivizm başta olmak üzere ortaya çıkan ideolojik zaafaların üzerine gitmek, zafalı anlayışlarla açık ve net bir çizgide hesaplaşmak gelişim ve ilerleme için vazgeçilmez önemdedir. Merkezi önderliğin politik kararlarını ve bu belirlemeye uygun görevlerin yerine getirilmesi yönünde engelleyici geri tartışmalara, geri yaklaşımlara ve pratiğe taviz verilmemelidir. Verilecek her taviz, devrimci görev ve sorumlulukların yerine getirilmesini engeller ve geciktirir. **Her gecikme ve engelleme aynı zamanda sınıf savaşımının kaybı olarak anlaşılmalıdır.** Keza her gecikme önderlik bilincinin geriliği olarak görülmelidir.

Dün otonomculuk, bölgelilik sorunlarını yaşamaktan kaynaklı parti olarak bütünlüklü olarak sürece müdahalede zayıflık yaşıyordu, bugün **BİR ÖRGÜT GİBİ DAVRANMAMA, bir adam gibi hareket edememe, bir bütün olarak hareket edememe** sorunu yaşayarak, sürece bütünlüklü müdahale etme zayıflığı yaşanmaktadır. Dün farklı nedenlerden ve sorunlardan kaynaklı önderlik ve parti bilinci (ikisi kopmaz bağlarla birbirine bağlıdır) zafiyeti yaşıyordu, bugün de **bir örgüt gibi ortak hareket edememektен, bir bütün hareket edememektен kaynaklı** parti bilinci ve önderlik bilinci zafiyeti yaşanmaktadır. Nedenler farklılaşarak değişim gösterse de sonuçta örgüt ve önder olma bilinçsizliği yaşandığı ortadadır. Bu zafiyetin yaşandığı bir durumda, ilerleme ve gelişmeden bahsedilemez.

"Partinin bir bütün olarak toplanması ve yetkin, süreklileşmiş bir savaşım önderlik edecek hale getirilmesi" tespitine uygun davranmak için parti ve önderlik bilincindeki kırılma noktaları, zayıfladığı ideolojik-politik-örgütsel zemin açığa çıkarılıp, deşifre edilip ve düzeltilmesi yönünde yoğunlaşmak, çalışmak gerekir. Bunun için sınıf bilinçli proleterler örgütlü gücünü merkezi önderliğin almış olduğu politik kararları eksiksiz olarak uygulamakla, pratikten başarı elde etme amaçlı gelişme yönünde yoğunlaşmalıdır. Adım bu yönde atılmalıdır. Partinin yukarıdan aşağıya tek bir yumruk, tek bir yürek olarak çalışmasını geliştirmelidir.

“Ang pagkamatay ng aking ama ay senvales ng pagsulong”*

Yarı-sömürge, yarı-feodal yapısıyla ülkemizle benzerlik taşıyan ve Marksist-Leninist-Maoist ideolojiyi benimseyen Filipinler Komünist Partisi önderliğinde Halk Savaşı'nın yürütüldüğü Filipinler'de son yıllarda ama

ların bölgedeki hakimiyetini güçlendirme kaygısıdır. Çünkü emperyalistler arasındaki dünyayı paylaşım kavgası, günümüzde Asya ve Güneydoğu Asya'ya da içine alacak biçimde genişlemiştir. Bu bölgenin bugün emperyalistler arası paylaşım kavgasında, özellikle de emperyalist saldırganlığın başını çeken ABD emperyalizmi açısından, ne kadar büyük bir öneme sahip olduğu, geçtiğimiz yıl bölgede gerçekleşen deprem- tsunami felaketinin ardından daha da ortaya çıkmıştır.

ABD emperyalizmi bu felaketlerin hemen ardından, “insani yardım” adı altında, bölgeye askeri yığınak yapma, yeni askeri üsler açma çabasına girmiş ve böylece hakimiyet alanını Asya-Güney Doğu Asya'ya yayma emelleri iyice açığa çıkmıştır. Filipinler'de ise uzun yıllardır sayısız ABD askeri üssü bulunmakta ve dönem dönem ABD'nin Filipinler'e asker çıkarması gündeme gelmektedir.

ABD emperyalizminin gerek bölgedeki, gerekse dünyadaki hakimiyet politikalarının en büyük destekçilerinden biri ise hiç kuşkusuz Filipinler'de bugüne kadar işbaşına gelen, emperyalist güdümlü, gerici-faşist rejimler olmuştur/ olmaktadır ve bugün Filipinler'de iktidarda olan Arroyo hükümeti de bu rejimlerden biridir. Faşist Arroyo hükümeti, ABD emperyalizminin saldırganlık politikalarına bir yandan ülke içinde tam destek sunarken, diğer yandan ABD'nin başka ülkelere dönük gerçekleştirdiği işgalleri de desteklemektedir. Bunun en son örneği ise, Irak işgaline asker göndererek ABD emperyalizminin buradaki işgaline ortak olmasıdır.

Filipinler'deki bugün yaşanmakta olan ciddi süreç üzerine hatırlanacağı gibi Ağustos ayı içinde Uluslararası Halk Mahkemesi kurulmuş ve bu mahkeme öncesi 15 ülkeden 100 kişilik Uluslararası Dayanışma Komitesi ülkenin çeşitli bölgelerini gruplar halinde gezerek insan hak ihlallerinin tanık ve mağdurlarıyla görüşmüş ve ülkede durumun ne kadar ciddi boyutta olduğunu teyit etmişti. Bu komite Arroyo'nun yönetiminde olduğu Ocak 2001'den Haziran 2005'e kadar insan hakları ihlallerini içeren toplam 4.207 vaka tespit etti. Bu vakalar 232.796 kişiyi,

24.299 aileyi ve 237 topluluğu etkilemiştir. Bu süreçte en az 400 kişi ise yargısız infazla katledilirken, 101 kişi de kaybedilmiştir.

Bu saldırıların da etki ve tepkisiyle sesini yükselten ve esasta Filipinler Ulusal Demokratik Cephe'nin öncülüğünde isyan eden halka karşı Arroyo, iktidarını sağlama almak için halkın dikkatini başka yerlere çekerek hareketi bölmeye çalışıyor. Ancak yine de tüm diktatörler ve efendileri emperyalistler gibi yöntemlerinde birinci sırayı işkence, kaçırma, yargısız infaz vb almaktadır.

İKİ DEVRİMCİ LİDER KATLEDİLDİ

Bu saldırılarda son halka ise 25 Ekim tarihinde Hacienda Luisata Sendikası Başkanı Ricardo Ramos'un evinde ve Bayan Muna Partisi Başkan Yardımcısı Francisco Rivera ve aynı partinin merkez yöneticisi iki arkadaşının evinin yakınılarında öldürülmesi oldu. Eylül ayı itibarıyla Luzon bölgesinde her hafta en az iki kişinin yargısız infazla katledildiği öğrenildi.

Son bir ay içindeki saldırılara şöyle bir bakmak bile Filipinler'deki son durumun ciddiyetini gözler önüne sermektedir:

2 Ekim günü, Yerel Anakpawis Partisi lideri 54 yaşındaki Priscilla Esteban kaçırıldı ve işkence yapılmış cesedi iki gün sonra bulundu. Aynı gün aynı partinin koordinatörü 36 yaşındaki Armando Javier evinde vurularak öldürülmüş olarak bulundu.

7 Ekim günü, Bayan Muna Partisinin Tarlac Belediye Koordinatörü ve Elektrik Kooperatifi Sendikası eski başkanı Roldando Mariano motosikletli kişiler tarafından vurularak öldürüldü.

15 Ekim günü, Tarlac bölgesinin Bayan Muna Partisi Genel Sekreteri Florante Collantes yine motosikletli kişiler tarafından vurularak öldürüldü.

18 Ekim günü, Tarlac kentindeki Bayan Muna Parti Bürosu sabahın erken saatlerinde

en az on kişilik askeri giysili silahlı bir grup tarafından yakıldı. Büro, saldırılara karşı bir protesto eylemi yapmaya hazırlanıyordu.

HAPİSHANELER DE AUSWICHTZ KAMPI GİBİ

Gabriela Kadın Partisi temsilcisi Liza Mazo, yaptığı açıklamada Filipinler'deki hapisanelerde yaşananlara da dikkat çekerek buraları Nazi Almanya'sının Auswichtz kampına benzetti. Özellikle Müslüman tutuklulara yönelik insanlık dışı uygulamaların dile getirildiği açıklamada tutuklu ve ailelerine yönelik adaletsiz ve ayrımcı uygulamalardan bahsedildi. 3x4 metrelik havasız ve aydınlatmasız hücrelere konulan tutuklular tuvalet ve banyo ihtiyaçlarını da bu küçük hücrelerde karşılamak zorunda kalıyorlar ve günde sadece iki öğün yemek (pirinç ve kurtulmuş balık) veriliyor. Tutuklular aynı zamanda tam ve zamanında tıbbi bakımdan da yoksunlar.

Tutuklu ve aileleri örgütü Free Basilian 73 tutukluların durumunun 15 Mart'tan bu yana korkunç derecede kötüleştiğini ifade ediyor. 14 Mart'ta Abu Sayyaf adlı çetenin hapisane baskınının ardından Moro tutukluları bu şekilde cezalandırılmakta. Müslüman tutuklular, hapisane koşullarında dini ve kültürel ayrımcılığa da uğruyorlar. Özellikle Cuma günleri ve Ramazan ayı boyunca yapmak istedikleri ibadetleri yasaklanırken kadın tutuklulara yönelik “utanç verici” arama dayatılıyor.

* Babamın ölümü halkın mücadelesinin yükseldiğinin bir işaretidir. (Katledilen Francisco Rivera'nın oğlunun sözleri)

“Ang pagkamatay ng aking ama ay senvales ng pagsulong”*

Halk Savaşının stratejik saldırı aşamasında sürdüğü Nepal'e Hindistan, İngiltere ve ABD 8 aydır askeri yardımını askıya almışken, Çin, gerici Nepal Monarşisine 8 milyon yuan (989.000 Dolar) askeri yardımda bulundu. Nepal Kraliyet Ordusu'nun başı General Pyar Jung Thapa, bir haftalık Çin ziyaretinin ardından askeri yardım anlaşmasıyla geri döndü. Thapa yaptığı açıklamada bundan sonra askeri teçhizatları Çin'den almaya ka-

rar verdiklerini söyledi. Çin'in yaptığı yardımın para şeklinde mi silah ve teçhizat yardımı şeklinde mi yapılacağı açıklanmazken, bu yardımın bir kereye mahsus olmadığı ifade edildi.

Hindistan Savunma kaynakları ise bu yardımın “Eğer Çin'le anlaşma uzun vadeli bir plansa bu Hindistan için ciddi bir sorun teşkil etmektedir” dedi ve bu durumu Yeni Delhi'nin dikkatle izlediğini sözlerine ekledi. Hindistan Ordusu ayrıca Nepal

Dışişleri Bakanının Pakistan ziyaretini takip ettiklerini söyledi. Bu ziyaretin de askeri teçhizat anlaşmasıyla sonuçlanacağı endişesi hakim.

Öte yandan Çin Elçisi Sun Yuxi, Hindistan'ın Maoistlere karşı verdiği mücadeleye destek olacağını açıkladı. Gözlemciler, Çin'in, Avrasya'da süren hegemonya mücadelesinde, Şanghay İşbirliği Örgütü'nde gözlemci olan Hindistan'ı yanına çekmek için böyle bir açıklama yaptığını belirtiyor.

Kostarikalı işçiler Serbest Ticaret Anlaşmasına karşı eylemde

Kostarika'nın San Jose şehrinde, üniversite öğrencileri 26 Ekim 2005 tarihinde, Ulusal Meclise kadar bir yürüyüş yaparak, Hükümetin Amerika Birleşik Devletleri ile imzalamak istediği, **Serbest Ticaret Anlaşmasını (TLC)** protesto ettiler. Öğrenci Koordinasyonu Başkanı **Cesar Lope** "Eğitimi ve ülkedeki bütün kurumları olumsuz etkileyecek olan bu anlaşma imzalanmama" dedi.

Hükümet ve patronlar tarafından desteklenen anlaşmanın, 2006 yılının Mart ayı başında parlamento tarafından onaylanması bekleniyor. Kostarika anlaşmayı henüz imzalamayan yedi ülkeden biri.

Ülkedeki işçi sendikalarının ve diğer sosyal örgütlerin yöneticile-

ri, "hükümet bu tavrıyla fitili yakmıştır" açıklamasında bulunurken, yapacakları "birinci büyük hak arama gösterisine" bütün vatandaşları davet ettiler. 7 Kasım günü yapılacak olan bu gösteriyi, kamu ve özel iş alanlarında yetkili olan işçi sendikaları düzenliyor. Gösteriye; Serbest Ticaret Anlaşmasının imzalanması nedeniyle, hemen özelleştirilecek ve en fazla olumsuz etkilenecek olan, elektrik-su-kanalizasyon (İCE) kurumu, Sosyal Güvenlik Enstitüsü (İNS) ve Haberleşme işkolu çalışanlarının etkin katılımı bekleniyor.

Özellikle serbest rekabete karşı koyamayacak olan küçük ve orta boy üreticiler, "Amerikan ekonomisinin ülkeye girişi, büyük

dengezsizlikler yaratacak, onlarla rekabet etmemiz mümkün değil" açıklamasında bulunarak, gösteriye katılacaklarını söylediler.

Çeşitli Orta Amerika kuruluşlarının öngörülerine göre; ilk on yıllık sürede, kırsal alanlarda, 40.000 ile 125.000 arasında kişi, işini kaybedecek ve özellikle küçük üreticiler bu anlaşmadan çok olumsuz etkilenecek.

IMF, Kuzey Amerika'nın, Serbest Ticaret Anlaşması ile gireceği, Orta Amerika ülkelerinde, ülke gelirlerini etkileyeceğini tekrarladı. Hemen hemen her şeyi özelleştirerek, Amerika'dan ithal edecek olan Kostarika'nın, uzun vadede genel girdi kayıpları, bugünkü kayıplarının % 97 oranında artıracak.

ALMANYA'DA İŞÇİ DİRENİŞİ

Almanya'nın Münih kentindeki Infineon fabrikasında işçiler, 24 Ekim günü sabahтан itibaren süresiz greve başladılar. İşçilerin % 92.6'sı yaptıkları oylamada greve "evet" demişlerdi. İşçiler, patronun getirttiği grev kırıcıları taşıyan otobüslerin önüne barikat kurarak içeri girmelerini engelledi. İşçilere yapılan propaganda konuşmaları sonucu grev kırıcılardan bir grup grev önlüklerini giyerek greve katıldı. Grevci işçiler, daha sonra dışarıdan gelenlere kimlik kontrolü yaptı. Infineon tekeli, fabrikada çip üretimine 2007'den itibaren son vermek istiyor. Fabrikayı kapatıp önemli bir bölümünü Regensburg'a, küçük bir bölümünü de Avusturya'ya kaydırarak istiyor.

Evrensel Bakış

SURİYE Mİ, İRAN MI TARTIŞMALARI VE EMPERYALİZMİN İDEOLOJİK SALDIRILARI

Özellikle 2001 sonrası tüm dünyada salgın bir hastalık almış başını gidiyor. Parmakların uçlarında klavyenin tuşları varmış da, ekrandaki savaş oyununu yönlendiriyormuşçasına heyecanlı ama basit bir şekilde ABD'nin bir sonraki hedefinin hangi ülke olacağı tartışılıyor köşe yazılarında, haber yorumlarında, strateji dergilerinde. Heyecanlılar; zira "analizleri" tutar ve "tahminleri" gerçekleşirse "haklı bir gurur" taşıyacaklar, bu alandaki uzmanlıkları teyit edilmiş olacak. Fakat basit; zira ABD emperyalizminin bir ülkeye yönelik işgal saldırısının içinde başlarına bomba yağdırarak ölen insanlar, tecavüze uğrayan kadınlar, Saygon Zindanlarını aratmayacak zindanlarda işkence edilen, aşağılanan savaş esirleri, işgalin sınırsız zulmü altında sönen yaşamlar, onuru kırılan bir halk sadece birer istatistiktir onlar için. Ya da en iyi haliyle yapılan yorumları süsleyen dramatik birer senaryo. Yapılan yorumların, tahmin ve analizlerin bundan öte de bir anlamı yoktur.

Bugün strateji ve "terör" uzmanlarının biricik gündemi ABD'nin Suriye'ye mi İran'a mı saldıracağı, ikince hedefin bu ülkelerden hangisi olacağı üzerine kuruluyor.

"Arap milliyetçiliği anlayışıyla yönetilen son ülke olan Suriye'nin daha güçlü bir sarsılma yaşayacağı sinyalleri sıklaşıyor. Şam askeri açıdan simetrik bir tehdit olma potansiyelinden çıkmış durumda", "Suriye'ye karşı askeri tedbirlere başvurma, askeri müdahalede bulunma gibi olasılıklar ise Suriye'nin dış politikada baskı karşısındaki davranışlarını düşündüğümüzde uzak bir ihtimal olarak görülmektedir" vb. vb.

Bu analizlerin her birinin temel ana fikri ABD emperyalizminin **istediği zaman istediği yere** saldırabileceğine dayanmaktadır. Buna paralel olarak da (o ülke halkı da dahil) herkes birer **seyirci** konumuna getirilmektedir. En iyi haliyle de "yorumcu". Gizlenmek istenen ise dünya halklarının karşı koyuşuyla emperyalizmin önce kolları kesileceği, sonra beyni ortadan kaldırılacağı gerçeğidir.

Mevcut yorumlar her ne kadar "enderin" "analizleri" kullansa da, ülkenin ekonomik durumundan, etnik yapısına kadar bir dizi olguyu irdelese de sonuç olarak yüzeysel kalmaya mahkum olmaktadır. Zira bu yorumların hiç birinde, burun bükülen, eski-fosil düşünceler denilerek rafa kaldırılmak istenen emperyalizmin tahlili mevcut değildir. Bu yorumlarda çözüm, "en iyi ihtimalle" yoktur, yada **daha kötüsü** çözüm olarak gösterilen adres yine emperyalizmin (ama bu kez bir başka emperyalist gücün) kendisi olarak gösterilmekte, bu şekilde emperyalizmin ideologları görevlerini tamamlamaktadır. Ortaya çıkan ise bilinçleri bulandırılmış, yönleri kaybettirilmiş halk yığınları olmaktadır. Sonuçta onlar da bu yorumları kendilerince yapmakta ama çözüm konusunda herhangi bir harekette bulunmamaktadır.

Emperyalizmin doğasında mevcut olan saldırganlığın yanında bugün gelişen tarihsel süreç itibarıyla başta ABD olmak üzere dünyayı yeniden paylaşma, hakimiyet ve etkinliğini koruma ve geliştirme hırsıyla yanıp tutuşan emperyalist güçler, öncelikli olarak enerji kaynaklarının bulunduğu Ortadoğu, Avrasya gibi bölgelerde yoğunlaşmaktadır. ABD emperyalizminin **Genişletilmiş Ortadoğu**

hedefi, araçlar bakımından şekil de değişirse esas olarak önümüzdeki sürecin temel politikalarından biri olmaya devam edecektir. Bu anlamda Suriye meselesini de, İran alternatifini de bu proje kapsamında değerlendirmek doğru bir yaklaşım olacaktır. **Neydi bu projenin gerçek amacı?** Enerji kaynaklarının denetlenmesi ve ulaşım koridorlarının güvence altına alınması, bölge ülkelerinin ekonomik, siyasi ve askeri gücünün zayıflatılması, **Kafkaslar, Orta Asya, Güney Asya ve Ortadoğu**'da Avrupa Birliği, **Rusya ve Çin**'in durdurulması vb. Bu proje aynı zamanda "demokrasi", "özgürlük", "refah" vurgularıyla pazarlanmaya çalışılmıştı. Bugünlerde bu projeye dilinin ucuyula da olsa değinen çok fazla yorum yok. Ancak ABD'nin "Adriyatik'ten Çin Seddi'ne" uzanan bu genişletilmiş bölgede uyguladığı politika ve kullandığı argümanlar tam da buraya tekbül etmekte. Bu anlamıyla Suriye'ye askeri müdahalede bulunup bulunmayacağı değil, bu ülkeyi kendi hedefi doğrultusunda şekillendirirken hangi yöntemi kullanacağıdır soru işareti olabilecek olan. Her iki durumda da Suriye halkının yaşam ve iradesine müdahale edilmiş, karşı çıkılması gereken bir noktayı getirmektedir. Bunun karşılığında Suriye egemenlerinin tavrı da yine bu halkın geleceği ile direkt ilişkilendirildiğinde her ne kadar emperyalizmin saldırısı temel mesele olsa da kendi egemenlerine karşı mücadeleyi yükseltmesi olmazsa olmazdır. Bu egemenlerin **Ahmedinecad** gibi **İran ve Arap** halklarının gönüllerine seslenmesi ya da **Esad** gibi Batıyla yakınlaşarak kapitalist-emperyalist sisteme entegre olma çabası arasında nitelik olarak bir fark yoktur.

Sonuç olarak emperyalizm askeri, siyasi, ekonomik, ideolojik, kültürel olarak saldırılarını kuşkusuz sürdürecektir. Üstelik içine girdiği çıkmaz büyüdükçe bu saldırıların boyutları da yükselecektir. En güçlü olduğu an, aynı zamanda çöküşe

doğru adımlarını da attığı andır çünkü. Bu tıpkı **Nepal** Monarşisinin Maoistlerin önderliğindeki Halk Savaşının gelişimi karşısında sıkıyönetim ilan etmesi gibi, kitle hareketlerinin **Filipinli** Maoistlerin önderliğindeki Yeni Halk Ordusu'nun köşeye sıkıştırıldığı Arroyo hükümetinin devrimci, ilerici militanlara ve halka saldırılarını artırdığı gibi, karşısında tüm dünya halklarının öfkesinin olduğu emperyalizm de hem de daha da zalimce saldırılarını yükseltecektir. Bu noktada sözü **Başkan Gonzalo** Yoldaşa bırakalım:

"Maddenin onbeş milyar yıllık hareketi -bu sürecin bizim bildiğimiz bölümü- komünizme doğru karşı koyulamaz yürüyüşe yol açmıştır. Gerçek budur, o yüzen bu yasayı kavrayalım ve uygulayalım. Bizim komünizm amacımız bu maddi süreçle alakası olmayan bir düşünce değildir; onun bir parçasıdır. Komünizm bu süreçten çıkmıştır ve onun geleceğini teşkil eder; bu maddi sürecin gelişmesinin bir parçasıdır ve maddenin zaptedilemez hareketinin bir ifadesidir. Diğer hiçbir sınıf proletaryanlık gibi bir geleceğe sahip değildir. Burjuvazi bir zamanlar devrimci bir sınıftı ancak tarihsel olarak zamanı geçti. Şimdi köşeye kısıtlanmış her hayvanın yapacağı gibi vahşice çıkışlarda bulunuyor, kendi kaçınılmaz sonunu daha pahalya mal etmeye çalışıyor. Sonunun geldiğini henüz toprağa gömülmemiş bir leş olduğunu biliyor, ancak açık mezarının dibinde yatarken bile, proletarya tarafından gömülmeye karşı hala direniyor. Burjuvazinin hasta ve uğursuz çocuğu ve dünya halklarının sömürücüsü son canavar emperyalizm, revizyonizm ve dünya gericiliği ile birlikte yeryüzünden süpürülüp atılmalıdır. Onu gömmek bize, proletarya ve halka düşmektedir. Tarihsel açıdan, bu görev gereklidir ve onu gerçekleştirmek bize düşmektedir. Burjuvaziyi paramparça edeceğimiz ve emperyalizmi ortakları ve uşakları ile birlikte mezara gömeceğimizden tamamen emin olmalıyız."

Zorunluluklara, ölümüne bir akıştır bu; NE DURABİLİR NE DE DURDURULABİLİR!

Zorlu bir kış sürecinden geçmiştik. Zor olan kışın ağır şartları değişti. Düşmanın aman vermeyen kovalamacası idi. 98-99 kışı adeta gerillanın ayakta kalma mücadelesi verdiği bir kış olmuştu. **Karadeniz**'de silahlı gücü bulunan tüm örgütler aynı sorunu paylaşıyordu. Tüm gerilla güçleri düşman tarafından zorlu, çetin ve riskli ortama sürülmüştü. Ama nafile, düşman umduğunu bulamamıştı. Gerillalar hafif geçen kış koşullarının sunduğu imkanlar ve manevra kabiliyetiyle düşmanın hevesini kursağında bırakmayı başarmışlardı. Ve nihayet gerillanın iple çektiği **Mart** ayı gelmişti. Artık coğrafi şartlar, gerilladan yana biçimleniyordu. İlkbaharın başlangıcı ve kovalamacada içinde geçen kış sürecinden hemen hemen kayıpsız çıkmış olmanın sevinci, gerillada güçlü bir moral yaratmıştı.

Bu dönemde **8 Mart Bağderesi**, **14 Nisan Arhoğ**, **21 Nisan Serkez** şehitleri önemli yaralar açmıştır. Zamansız yitimler ağır bir sessizlik yaratmıştır. Bahar her yanı yeşilin tonlarıyla sarmalamışken hissedenler yerini hüzne, acıya bırakmıştı. Alınan kayıpların acısı büyük, yarası derin olsa da onulmaz değildi. Tıpkı doğanın işleyen gerçekliği nasıl yeniyi bağrında taşıyorsa, gerilla biliyordu ki, her düşenin yerine doğru, çoktan bir yürek yola koyulmuştu bile. Toprak (halk) buna gebe. İstese de istemesek de bu böyledir.

99 Temmuz'u bu tür duyguların harmanlandığı bir aydı. Geç kalmış ilkbaharı yaşıyorduk, yeniden yaşama sevinciyle doluyorduk, umutları büyütüyor, yeni ve zorlu yolculuklara hazırlanıyorduk.

Temmuzun sıcaklığında bu duygular için deyken birden nöbetçi işaret verdi: "**Aşağıdan gelenler var.**" Hemen tedbir alındı ve iki gerilla o yöne çıkış yaptı. Sonradan göz temasıyla gelenlerin randevu grubu olduğunu bildirdiler. Herkes heyecanlıydı, çünkü bu günlerde yeni gerilla adayları gelecekti. Nihayet grubun öncüsü **Hüseyin (Mehmet Şahin)** yoldaş güler yüzle kovalamacaya yerine giriş yaptı. Arkasından diğerleri dört yeni yoldaşla beraber geldiler. Sanki yıllardır tanışıyoruz ve yıllardır da özlemler beklediğimiz birine kavuşmanın tadında sarılıyoruz yeni yoldaşlara. Herkesin gözü birinde; çocuk yaşta, çekingen, ama duruşunda sanki görmüş geçirmiş birinin tavrını sergileyen **Doğan**'daydı.

Bir başka etkiledi **Doğan (Aşkın Günel)** gerillayı. **Doğan**'ın en önemli özelliği yaşına rağmen duruşundaki olgun tavrıydı. Hayatı daha yeni tanımlamaya başlarken, kendi adına önemli kararlar vermesi onun ayırt edici özelliği idi. İhanet etmiş ve düşman saflarına geçmiş olan amcasına rağmen silah elde kavgaya atılmayı benimsemek kolay değildir. Amcasının bu noktadaki ısrarına, çevrenin baskısına rağmen **Doğan**'ın bu tavrı hepimizi olumlu etkilemişti. Amcasından ziyade daha yakinen tanıdığı köylüsü **Duran Salman** ve **Bahattin Günel** yoldaşların kavgaya tutkularını esas almıştı O. Kendiyle birlikte gerillaya katılan **Sinan Günel**'i önemsiyordu. Ve **Doğan** boşalan bir yeri doldurmanın coşkusuyla

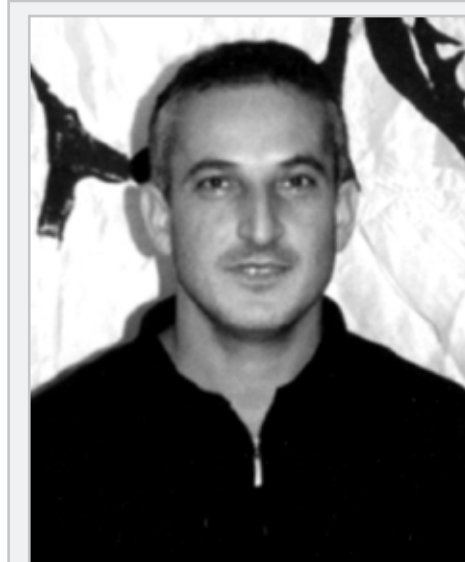
atıldı gerilla yaşamının içine. Kısa sürede gerillanın adeta sevgilisi oldu. Sevecenliği, canlılığı, durmak bilmez istekliliği ile etrafını etkiliyordu.

Heyecanlılığı onu her zaman ateşlendirirdi. **İçinde bulunduğu hayatın içine hapsolmeden her şeyini öğrenmeye çalışması en güzel yanıydı.** Bilmediği, tanımadığı her şey onu heyecanlandırır. En çok da silahlar. Geldiği günden itibaren gerillada gördüğü her silahı taşımak istediğini söylerdi. Bu yanı sıra gerillanın esprilerine konu olmaktan kurtulamazdı. Tam aksine bunu hissedip üzerine gitmeyi esas alıyordu. Öğrenme tutkusunu olan ve tutkuyu somut olgulara dönüştürmeye çalışan bir duruşu her daim var etti. Kısa zamanda gerilla yaşamını, gerilla düşüncesini-duygusunu edinen O olmuştu. Askeri olarak hızlı gelişme yanına rağmen politikleşmeyi de

elden bırakmazdı.

2001 Temmuzunda Murat Deniz, Eylülünde **Sinan Günel**, **Mehmet Şahin**, **Cihan Fındık** yoldaşlar şehit düştü. Herkesin üzüntüsü, acısı yüzünden okunuyordu. **Doğan** ise bir başka yaşadı bu süreci. Yoldaşını yitirmenin ötesinde duygular yaşadı. Ve bir sohbetinde "**insanın ölümü göze alması çok kolay, ama kabullenmesi ne kadar da zor**" demişti. Özellikle **Sinan Günel** çok etkilemişti O'nu.

Güç aldı bu gerçeklikten ve **16 Ekim Kadıvakkı** eyleminde düşmanı yönelik saldırıda bir başka oldu dünyası. Hesap sormanın duygusunu yaşamıştı. Yaşadıkça öğreniyor, öğrendikçe geliyordu. Artık gerillanın en genç komutan adaylarındandı. Aldığı sorumluluklara karşı hassasiyet, özen, çaba konusunda öne çıkardı. Başarıya güven veriyor ve güven kazanıyordu.

"**Fırtınalar içinde bıçak sırtında**" yürüyenlerin kanı ve canı pahasına yarattıkları değerler yine ardılları tarafından aynı kararlılık ve cesaretle devam ediyor. **2 ve 9 Kasım** şehitleri kavgada militan olma tavrını takınarak, mücadelede bedel ödemenin birer mütevazî örnekleri olmuşlardır. Uzun dönemdir gerilla güçlerimiz açısından ayrı kaldığımız **Dersim** dağlarına yeniden ayak basan **Partizanların** mutluluğunu yaşamaktayken, **2 Kasım** günü Muharem yoldaşın şehit olduğu haberini almıştık. İçimizdeki acı daha dinmemişken **9 Kasım** sabahı

Görevin küçüğü-büyüğü, iyisi-kötüsü demez; kendi gerçekliği neyse onu zorlayarak üzerine giderdi. **Büyüyen, gelişen, olgunlaşan ve her şeyden önemlisi partileşen bir duruş, bir süreçti Doğan.**

Gerillanın sağlıkçılarından olmuştu. **Emel Kılıç** yoldaşın başında olduğu görev alanı içinde yer alarak teorik-pratik anlamda birçok şeyi öğrendi. Emel'den sonra alanın sağlık sorumluluğunu taşıyordu.

Emel yoldaşın şehit düşmesi ayrı bir etki bırakmıştı. Çünkü daha fazla diyalog ve paylaşım içindeydiler. Artık birçok şeyin ağırlığını bir başka hissediyordu. **Bu yaşamın ağırlığıydı.** Her düşen yoldaş için yazdığı yazılarda bir yanı sıra kendisi de vardı. Partinin **Dersim** kırsalına yönelik gerilla çıkarma görevinin içinde yer alma isteği onun en önemli ideallerindendi. Ve yıllar sonra, **Karadeniz** tecrübesiyle **Doğan** da yerini almıştı.

Zorlu süreçlerden geçiyoruz. Daha fazla zorlanacağımız açık. Süreci aşmanın yolu, gerçeği iyi görmemiz, tanımlamamız ve buna uygun yönelimimizi tayin etmemizdir. Karamsarlığa, sitemkarlığa, olumsuz yaklaşımlara düşmemek gerekir. Hüznü de, acıyı da, sevinci de devrimcileştirdik ve devrimcileştirmeye devam edeceğiz.

Günümüz açısından her düşen yoldaş ve devrimci dostlar önemlidir. Devrime inançsızlığın her taraftan empoze edildiği, dayatıldığı ve yayıldığı bir süreçten geçiyoruz. Bunun için metaneti, direnci ve kavga tutkumuzu canlı tutmalıyız. Düşen yoldaşların düşlerine yanıt olmalıyız. **Şunu biliyoruz, Muharremler, Aşkınlar, Caferler bu toprağın filizleridir. Bir yoldaş**

Cafer yoldaşın anısına...

Aşkın ve **Cafer** yoldaşların şehit düştüklerini duymuştuk. Üç Partizan savaşçısının acısını içimize gömerek, onları sonsuzluğa uğurladık. Üç Partizan savaşçısının şehit düşmeleri kalın çizgilerle beyinlere kazınması gereken tarihlere. Keza kaybedilen sadece üç can değildir. **Kaybedilen ve dahası kazanılan çok önemli değerler vardır.** İçinden geçilen süreçte silahlı mücadeleden kaçışın teorilerinin sahte söylemlerle dile getirilmesine karşı, dört bir yandan kuşatılmışlık içinde fırtınalara göğüs germenin cesaretini kuşanan ve Partiyle yürüme cesaretini yitirmeyenler önemlidir. Onlar **Proletarya Partisi**'nin bütün tasfiye, ihanet, kaçkınlığa rağmen **Dersim**'e çıkışının mütevazî bir adımı olarak ölümsüzleştiler.

Cafer yoldaş, on yılı aşkın bir süre yurtdışında (**Batı Avrupa**) yaşadı. 90'lı yılların başında **Proletarya Partisi**'yle tanıştı. Uzun yıllar **Almanya**'nın **Ulm** şehrinde yaşadı. Henüz yeni olmasına karşın 94 yılında darbeci tasfiyeciliğe karşı partinin yanında yer alarak mücadeleyi omuzlamaya çalıştı. Her stant açılışında, her pankart yapılışında vs. **Cafer** yoldaşın emeği vardı. **Parti için harcanan emeğin pratikteki somut adıdır**

yoldaş. Proleter emeğin ve dürüstlüğüne sessiz emekçisiydi. Ondandır ki yoldaşları ona "**KOMUTAN**" lakabını takmışlardı. Faaliyet için gecesini gündüzünü ayırmazdı. **Cafer** yoldaş aynı zamanda örgütlü olma bilincini de kendisinde var etmiştir. Kimi fırtınalı günlerde siyasal yetersizliğine rağmen tericini parti komitelerinden yana yapmış ve eleştirilerine rağmen parti komitelerinde kalmayı görev bilmiştir. Uzun bir bekleme sonunda 2002'nin sonlarına doğru sıcak mücadele içinde yani **Karadeniz** dağlarına birinci arzusu ve özlemi olan gerillaya kavuşmuştu. İkinci özlemi ise **Dersim** dağlarıydı. Özlemlerini gerçeğe dönüştürdüğü yerde şehitler kervanına katıldı.

Yoldaşlar...

Gidenlerin ardından birşeyler yazmak çok güç geliyor insana. Ama ne mutlu bizlere ki kaçkınlığın ve ihanetlerin içinde umutla davaya bağlılığın yeşeren kardelenleri var içimizde. İşte onların giderken ardlarında bıraktıkları mütevazî yaşamlarını tıpkı öğrendiğimiz yoldaşlar gibi öğretmeye yazmaya mecburuz.

İşte o zaman fırtınalar içinde bıçak sırtında ayakta kalmayı başarabiliriz...

Batı Avrupa'dan bir yoldaş...

KAVGADA ÖLÜMSÜZLEŞENLER...

Hüseyin Akdemir: 1949 Erzincan Çayırılı doğumludur. Polis tarafından ÜGD'ye üye faşistlere hedef gösterilir. **10 Kasım 1976**'da faşistler tarafından pusuya düşürülerek katledilir.

Rıza Akdemir: Hüseyin Akdemir'in kardeşi olan Rıza Akdemir, abisiyle birlikte saldırıya uğrar. **17 Kasım 1976**'da kaldırıldığı hastanede hayatını kaybeder.

Aziz Gözetmen: Urfa Siverek'te **4 Kasım 1979**'da DDKD'li sosyal faşistler tarafından katledildi.

Nubar Yalınyan: 1957 Mardin Silopi doğumludur. Ermeni milliyetindedir. **1978**'e kadar ülkede devam eden mücadelesi daha sonra Hollanda'da da devam eder. **5 Kasım 1982**'de Hollanda'nın Utrecht kentinde MİT tarafından katledilir.

Ali Haydar Aslan: 1957 Dersim Mazgirt Sindam köyü doğumludur. **8 Kasım 1983**'te Nazımiye merkezine bombalı pankart asmak isterken, bombanın elinde patlamasıyla şehit düştü.

Fethiye Batmaz: 1976 Dersim Ovacık Ada köyü doğumludur. **7 Kasım 1993**'te Dersim Hozat'ta çıkan bir çatışmada şehit düştü.

Hasan Özüm: 15 Kasım 1987'de Hollanda'da şehit düştü.

Ölüm Orucu Şehitleri: **Serdar Karabulut**, 8 Kasım 2002 (DHKP-C), **Eyüp Samur**, **Nail Çavuş** ve **Muharrem Çetinkaya** ise 7 Kasım 2001'de feda eylemi yaparak bedenlerini tutuşdurdular. (DHKP-C). Küçük Armutlu direniş evine yapılan saldırıda ise, **Arzu Güler** (ÖO direnişçisi) refakatçiler; **Sultan Yıldız**, **Bülent Durgaç**, **Barış Kaş** **5 Kasım 2001**'de katledildiler.

AŞKIN'A...

*Kim diyor sen öldün yoldaş,
Sormuşlar mı yemyeşil ormanlarına*

*Karadeniz'in,
Görmüşler mi taşkın sevda
Gülüşlerini*

*Ve parmağın tetikleyen
Kalmamacasına tek mermin
Dersim'de vurularak düşüşlerini*

*Kim diyor ki sen öldün yoldaş
Bilmiyorlar mı senin*

Vurulmuşların doğumu olduğunu,

Ve vurulurken doğduğunu!

Merhaba;

Seni ve seninle yaşadıklarımızı bu kalem ve kâğıtla paylaşıyorum şimdi. Ve beynimin köşesinde saklanan anılar bir bir çıkıyorlar ortaya. Aklımızda kalan sadece masum bir çocuk değilsin sen, aynı zamanda kocaman bir yüreksin. Bizden ayrılışın yavaş yavaş oldu. "Okula giderken sağa sola bakmaman" diyen o asi çocuk artık yoktu. Sonra evimize düzenlenen baskının ardından birkaç aylık ayrılıktı yaşadığımız. O geceki halin hala gözümün önünde, annemle konuştuklarını şöyle böyle hatırlıyorum. Sabah evden çok erken ayrılmıştın. Evden ayrılırken seni görememiştik. Ta ki bir sabah kapı çalınıp da senin bizi beklediğin söylene kadar, aradan epey zaman geçmişti seni çok özlemiştik. Eğer evi de-

ğıştirmezsek gelemeceğini söylemiştin. Artık evi de taşımıştık. Sonra düzenli gelip gitmeye başladın. İşe bile girmiştin. Ama bazı gecelerde çok erken evden ayrıldığını hatırlıyorum.

O dönemde Sinan abim (Sinan Günel) hapishanede idi. Bir gece bize güzel bir sürprizin olduğunu söyleyip bizi dışarı çıkarmıştın. Hafif bir yağmur vardı. Birden karşımıza Sinan abim çıktı, hapishaneden yeni çıkmıştı, sonra da hep beraber annemin çalıştığı yere gitmiştik. Annemle yaptığın sahbetlerde hep sevdalı olduğunu söyledin. Bir gün gideceğini artık biliyorduk. Ama o bir günün hiç bu kadar erken olacağını kestirememiştik. Evden ayrılışının yine o kısa ayrılıklardan biri olduğunu düşünmüştük belki de.

İlk mektubun geldiğinde anladık ki sevdalına kavuşmuşsun. Şimdi ordaydın artık, **bir gerilla olduğunuzu yazıyordunuz**. Aradan geçen uzun süreden sonra ikinci mektubun da geldi. Onda biraz daha farklı şeylerden aydınlatıyordunuz. Evet, hala bizimleydiniz, biz de seninle. Her gelen mektubunda bize bir şeyler öğretme, anlatma çabasındaydınız. Bunu hep fark ediyorduk. Kendini çok hızlı bir biçimde geliştirmişsiniz ve geliştireyordunuz. Son gelen mektubun ise daha başkaydı. Bize gençlik döneminin deli dolu bir dönem olduğunu, bu dönemi doğru adımlar atarak geçirmemiz gerektiğini anlatmıştınız. Annem mektubu okuduktan sonra küçük bir tebessüm gösterip "büyümüş de kardeşlerine öğüt veriyor" demiştiniz. Evet, aramızda binlerce kilometre yol olması hiçbir şeyi değiştirmemişti. Bak yine beraberdik. Bize yine bir şeyler söylüyordunuz. Ben de sa-

na mektup yazmaya karar vermiştim. Birgün gecenin bir saatinde hiç beklemediğimiz bir anda misafir gelmişti. Annemin yüzünü bir korku sarmıştı. Herkes solgun bakıyordu. Annemi saran korku bizi de sarmıştı. Ve hiç duymak istemediğimiz, kabul etmek istemediğimiz şeyi duyduk evet ne kadar güç de olsa...

Ne sana mektubum ulaştı, ne de söylemek istediklerimi söyleyebildim. Annemler seni Tunceli'ye almaya gittiklerinde yine sabırsız bir bekleyiş vardı artık. Aramızdaki o binlerce kilometre yol şimdi azalıyordu. Yanımıza geliyordunuz seni görecektik.

Onlarla bir kez daha dalga geçmiştin. Onların o acizliğini ortaya çıkarıyordunuz. Senden o kadar korkmuşlardı ki seni bize göstermeden, vedalaşmadan son yolculuğuna uğurlanacağını sandılar, yine yanıldılar. Görmüştük seni, öptük yılların özlemiyle.

Ve şimdi yine bizlerlesin, bize bıraktıkların bize yine öğretecek ve yine yol gösterecek...

Kardeşin

"Onlar ellerinden gelen herşeyi yaparlardı"

elebaşlarını cezalandırarak hesap sormuştur.

Veli Karasu ve Eşref Şahlar'ın katledilişlerinin 26. yıldönümünde onları yakından tanıyan ve o dönem birlikte omuz omuza mücadele yürüten **Mehmet Gökmen**'le yaptığımız söyleşiyi yayınlıyoruz.

- Bize Eşref Şahlar'ın yaşamını ve mücadeleyi nasıl tanıştığını anlatır mısınız?

- Eşref Şahlar'ı 1977'lerde tanıdım, o dönemler çok gençti. Adana'da **Karşıyaka Meslek Lisesi**'nde öğrenciydi. O zamanlar mahallede gençler arasında bir çalışma vardı. O dönem gazetelerimizi, yayınlarımızı dağıtırlardı. Çalışmalar yaparlardı. Daha sonra Eşref kendini oldukça geliştirdi. İyi bir sempatizan oldu. Lisede gençleri örgütlemeye başladı. Çok çalışkandı. Sürekli okurdu, sürekli araştırırdı. O dönem devrimci mücadele daha yaygındı. Aynı zamanda çok sayıda farklı fraksiyon da vardı. Ancak Eşref o genç yaşta **İbrahim Kaypakkaya**'nın görüşlerinin doğru olduğunu görmüştü. İbrahim'in düşüncelerini takip etti. Sürekli Kaypakkaya'nın görüşlerini savunurdu. O genç yaşına rağmen İbrahim'i anlıyordu. 16-17 yaşlarındaydı. Ailesi fakir bir aileydi. Ailesi aslen Ağrı'dan gelen bir

aileydi. Babası yaşlı bir adamdı. Eşref'i sürekli desteklerdi.

- Eşref yoldaşın ailesi ve çevresi ile olan ilişkileri nasıldı?

- Çok cana yakın, sevecen tavırları vardı. Bazen bizim eve gelirdi. Benim çocuklarım o zaman daha bebektik. Onları severdi. Kitaplara çok düşküncüydü, kitapları çok severdi. Veli Karasu'yla da aynı mahallede kalıyorlardı. Veli Karşıyaka Lisesi'ne gidiyordu. Eşref ise Karşıyaka Meslek Lisesi'nde okuyordu. Birbirleriyle güzel ilişkileri vardı. Okul çıkışlarında sürekli görüşürlerdi.

- Bize Veli Karasu yoldaşı da anlatır mısınız?

- Veli Karasu aslen Tunceli'nin Ovacık ilçesinde doğmuştur. Veli de çok çalışkandı. Çok fedakardı. O da lise birdeyken devrimci düşüncelerle tanıştı. İbrahim'in görüşlerini savunuyordu. Lise ikideyken önemli bir ilerleme gösterdi. Karşıyaka Lisesi'ndeki öğrencileri örgütlemeye çalışıyordu. Vurulmalarının nedeni çok aktif olmaları idi. İbrahim'in görüşlerini savundukları için vuruldular.

- Yoldaşların mücadele içerisindeki duruşları, yoldaşlarıyla ilişkileri nasıldı?

- Çok çalışkandı. Dakiklerdi. Randevularına saatinde gelirlerdi. Herkese mümkün olduğu kadar yapıcı davranırlar-

dı. Çok genç olmalarına rağmen ellerinden gelen her şeyi yaparlardı. Verilen her görevi yaparlardı.

- Nasıl şehit düştüklerini anlatır mısınız? Cenazeleri nasıl geçti?

- Okuldan çıkmışlardı. Saat 17:00 sıralarıydı. Ve orada pusuya düşürüldüler. O zamanlar bizim sosyal faşist dediklerimiz tarafından katledildiler. İkisi de ayrı liselerdeydi. Bir yerde birleşiyorlar. Yürürken pusu atıyorlar. Etraflarını sarmışlar. Korkularından önce havaya ateş etmişler. Sonra çocukları vurdular. Biz oraya 1 km kadar uzaktaydık. Hemen olay yerine koştuk. Yerdeydiler, can vermişlerdi. Hastaneye kaldırdık. Eşref'in cenazesi Adana'da toprağa verildi. Çok büyük bir kalabalık vardı. O zaman kitleler daha iyiydi, cenazeyi halk sahiplendi. Veli'nin cenazesi ise hastaneden alınıp evine getirildi. Evinden ana yola kadar kortejlerle sloganlar eşliğinde büyük bir kalabalıkla götürüldü. Buradan Tunceli'ye memleketine gönderildi. Ovacık'ta toprağa verildi.

- Son olarak söylemek istediğiniz bir şey var mı?

- Ben her ikisine de saygı duyuyorum. O genç yaşlarında güzel şeyler yaptılar. Şimdiki gençliğimizin de, lise gençliğimizin de onları örnek almasını isterim. Bayraklarını yere düşürmesinler. (Mersin)

Malatya'dan, Sosyal Hizmetler Çocuk Esirgeme Kurumu'ndan yansıyan görüntüler toplumda "infial" yaratmış gibi gözükse de, bu ikiyüzlü tutumun altında yıllardır bilinen ama çoğunlukla dile getirilmeyen gerçeğin ta kendisi yatıyor: **Yediden yetmişe herkesi kapsayan, tepeden tırnağa örgütlenmiş bir faşizm...** Baskının, korkunun ve şiddetin hüküm sürdüğü bu coğrafyada, "sorumlular" cezalandırılıp, toplumsal vicdan rahatlatılmaya çalışılsa da, gerçek ortada apaçık bir şekilde duruyor; bugün çocukları döven kadınlar, dünün en fazla dayak yemiş, şiddete maruz kalmış olanları...

Bir sabah televizyonları açtığımızda "vahşet", "Nazi kampları" manşetleriyle seyrettik, burjuva basına da aynı şekilde yansıyan Malatya SHÇEK (Sosyal Hizmetler Çocuk Esirgeme Kurumu) çatısı altında yaşananlar "devlet eline" bırakılmış olan çocuklara devletin "babalığını" nasıl yaptığını bir kez daha gözler önüne serdi. Gizli kamera ile çekilmiş olan görüntülerde küçük çocuklara yapılan gerek psikolojik gerekse fiziksel şiddeti hep birlikte izledik. Olayın ardından medyada dönen tartışmalar, muhalefet ve hükümet tarafından yapılan açıklamalar birbirini izleyip, kamuoyunun gündemine otursa da, işin iç yüzünü bilenler, sendika ve demokratik kitle örgütleri, geçmişte bu kurumlarda kalmış olanlar haykırıyorlar: "Bu yeni birşey değil, yıllardan beri aynı şiddet var bu kurumda."

Şiddetin, dayanın, psikolojik baskının, tacizin bu toplumun hafızasına kazınmış olması devletimizin 80 küsur yıllık cumhuriyetinin, yediden yetmişe hepimize armağanıdır. 83. yılını "çıkttık açık alınla..." marşıyla kutladıkları şu günlerde, basına yansıyan bu "rezalet", AB kapılarında alınlarda kara bir leke olarak görülebilirse de, dayak atan bakıcı kadınların cezalandırılmasıyla "sorumlular" bulunmuş ve toplum çocuklarından esirgediği ninnilerle uyutulmaya devam edilmiştir. Belki de doğrudan sonra bile değil, daha anne karnındayken şiddete maruz kalmış olması yüksek ihtimal olan bu kadınların cezalandırılmasıyla hem yüce devlet hem de AKP hükümeti rahat bir nefes almış ve "yeni düzenlemelere" gideceklerini belirtmişlerdir. Tutuklanan beş kişinin savcılığa verdikleri ifadelerde "Çocuklara sadece bakıcılar değil, tüm personel, müdür dışındaki memurlar da vurmaktadır. Sürekli olarak bu çocukları dövüp, aşağılamaktadırlar" demesi, dayanın toplum nezdinde bir kez daha "cennetten çıkma" olduğunu göstermiş ve şiddetin onaylandığını gözler önüne sermiştir.

Şiddeti kanıksamak...

Kuşkusuz, dayayı meşru görenler, onaylayanlar sadece Malatya'daki kurum çalışanları değildir, bu toplumda gerek asker ve polisin uyguladığı şiddetten, gerek aile ve öğretmenin uyguladığı şiddete herkes bu sarmalın bir köşesinden geçmiş ve ister istemez her yerde ve herkese yönelik bu şiddet, şiddetin meşru görülmesini de beraberinde getirmiştir. "Infial" yaratmış gibi görünse de, işin gerçeği her geçen gün evlerde, sokaklarda, okullarda yeniden üretilen şiddetin kanıksanmasından dolayı, bu olayın olmasından daha çok, gösterilmesinin sınırları bozduğudur. **Çünkü bu toprakların gerçekliğine gözlerini bilerek kapamamış olanların dışında herkesin gayet iyi bildiği bir tablodur bu.** Her geçen gün, her an gözümüzün önünde seyrettığımız bir şiddet sahnesi vardır çünkü yaşanan. Geçtiğimiz yıllarda sokak ortasında

Yediden yetmişe faşizm...

defalarca bıçaklanan bir kadına, gelen geçenin hiçbir şey yapmayıp sadece seyretmesi, burnu kesilen, yüzü yakılan, töre için öldürülen onlarca kadının durumunun bu toplumda infial yaratmaması gibi, bu durum da hep bilinen ama dile getirilmeyen bir olgu olarak durmaktaydı ortada. Herkesin bildiği bu gerçekliğin medya aracılığıyla yüzlere çarpılması, kamuoyuna mal olması, yıllardır yaşadığımız ama bastırduğumuz bir travmayı gün ışığına çıkarmaktadır. Yukarıda sadece kadınlarla ilgili verdiğimiz şiddet örnekleri, genele vurulduğunda da sistemin doğasını oluşturan bir şiddet ve işkence gerçekliğini ortaya koyacaktır. Şiddetin bu kadar kanıksanması, hele hele "devlet baba"nın zulmünün gayet iyi bilinmesi dolayısıyla, bu coğrafyada işkence ile ilgili hangi veri, hangi rapor, hangi olay yaşanırsa yaşansın toplumda "infial" yaratmamaktadır. Yaratmamaktadır çünkü, işkence gerçeğini bu toplum oldukça iyi ve yakından tanımaktadır. İyi bilinen bu durumun bilinçaltına atılması için de her zaman uygun bir kılıf bulunmaktadır: Kadını babası dövmüştür çünkü açık giyinmiştir, "kötü" yola düşmesin diye azıcık korkutmak istemiştir, köylülere, işçilere, hakkını arayanları asker-polis dövmüştür, çünkü "toplumun huzurunu" bozmuşlardır, öğretmen öğrencisini dövmüştür çünkü "adam olması" için erken yaşta belinin bükülmesi şarttır... Uzayıp gidebilecek olan bu liste, hayatımızın nasıl şiddet ve korkuyla beslendiğini göstermektedir bize... Bastırdıklarımızı hatırladığımızda hiç de hoş şeylerle karşılaşmayacağımızı iyi bildiğimizden, unutmak/unutmuş gibi yapmak çoğu zaman daha az yaralayıcı gelmektedir... Oysa toplumsal hafızanın bu zayıflığı aynı olayların tekrar tekrar yaşanmasına, gereken derslerin ve asıl sorumluların ortaya çıkarılmaması aynı olayın her defa "şok edici" olduğu açıklamalarıyla sunulmaktadır, oysa hepimizin iyi oynadığı bir oyun sergilenmektedir tekrar...

Baskının, korkunun ve şiddetin hüküm sürdüğü bu coğrafyada, "sorumlular" cezalandırılıp, toplumsal vicdan rahatlatılmaya çalışılsa da, gerçek ortada apaçık bir şekilde duruyor; bugün çocukları döven kadınlar, dünün en fazla dayak yemiş, şiddete maruz kalmış olanları...

Baskının, korkunun ve şiddetin hüküm sürdüğü bu coğrafyada, "sorumlular" cezalandırılıp, toplumsal vicdan rahatlatılmaya çalışılsa da, gerçek ortada apaçık bir şekilde duruyor; bugün çocukları döven kadınlar, dünün en fazla dayak yemiş, şiddete maruz kalmış olanları...

düğüm günler oluyor" derken, E.B'nin ise "Biri diğerini itekliyordu, ben de sinirlendim vurdum, kötü niyetim yoktu" demesi hem çocukların bakımının hangi koşullarda yapıldığını, hem de dayanın niyete bağlı olarak "iyisinin ve kötüsünün" olduğunu gösteriyor bize. Öyle ya, hepimize öyle öğretilmedi mi? Hala daha bu toplumda pek çok kişi "korkutmak amacıyla dövülebileceğini" düşünmüyor mu çocuklarını? Bize hayatımız boyunca zorla öğretilen korkuyu tekrar tekrar üretmiyor muyuz hepimiz? Kimi zaman fiziksel, kimi zaman psikolojik olarak uygulanan şiddetten başka, aktarılacak, eğitip öğretilecek hangi değer var bu kadar rağbet gören ve hızla sonuç veren?

Bakıcılardan N.D. 2 yaş grubu çocuklarına baktığını söylerken, bir çocuğun ayağına vurmasıyla ilgili olarak, bunun "terbiye sınırları içerisinde olduğunu" ve aynı davranışı evinde çocuklarına da yaptığını dile getirmiş. Tıpkı görüntüleri izleyip "vahşet" deyip, ama kendi çocuklarını dövdüğü gerçeğini görmeden aileler gibi... O kadınlar ki, çok yüksek ihtimalle, aynı şiddet döngüsünden kendileri de geçtiler çocukluklarında. Anneleri işi başından aşkın olup, yaramazlık yaptıkları her vakit kolayca susturmak için "bi temiz" dövdü onları. Ortaokuldan sonra okumayıp, ailenin uygun gördüğü biriyle evlendirilip, evde yaptığı çamaşır-bulaşık-yemek döngüsüne koca ve çocuğu da eklediler. Artan yoksulluk çalışmaya ittiğinde tek yaptıkları işi, temizliği seçtiler yine. Çocuk Esirgeme Kurumu'nda olması gereken

eğitmcilerin yerine, yemek temizlik yanında çocukların bakımı da kendi insaflarına bırakıldı. Onlar da o güne kadar, annelerinden, babalarından, öğretmenlerinden, askerlerden, polislerden gördüklerini, kendilerine şimdiye kadar öğretileni yaptılar, şiddete başvurdu- lar.

Sözün burasında bir ilköğretim öğretmenin internette yayınlanan günlüğünden alıntı yapmakta fayda var: "Köye ilk gittiğimde köydeki herkesin, öğretmenlerin, velilerin, imamın hepsinin uyguladığı katıksız şiddeti gördüğümde dehşete düştüm. Okuldan mezun olan arkadaşlarımız gelip 'biz de çocuk dövüyoruz' dediklerinde onlara şiddetle karşı çıkardım. Sınıfa girdim ve

ilk derste onları asla dövmeyeceğimi bunu yanlış bulduğumu söyledim. İkinci dersten itibaren asla beni dinlemediler ve ciddiye almadılar. Bağırılmaktan, yorgunluktan mahvolmuş- tum. Oysa en çok dayayı atan din öğretmeni olduğu halde, en çok sözünü dinledikleri oydu. Müdür odasında yaramazlık yapan bir öğrencinin eline sopayla vurduğum an, din öğretmenininden 'aferin' almıştım. Doğdukları andan itibaren şiddet gören bu çocuklar için, tek geçerli yöntem haline gelmişti korku ve şiddet. Aralarındaki sorunların çözüm yöntemi de buydu" diyerek şiddetin, çocukluktan itibaren nasıl içselleştirildiğini ortaya koymaktadır.

Varsın SHÇEK Genel Müdürü İsmail Barış "Bu olaylar münferit olaylar" diyerek, devlet büyüklerinin o çok iyi bildikleri nakarata tekrarlasın, varsın Başbakan Erdoğan "kız ve erkek çocukları ayıracağız, gönüllü kuruluşları devreye sokacağız" diyerek meseleyi "dini" temelde çözmenin, özelleştirmelerin kapısını aralamanın peşinde olsun, varsın Devlet Bakanı Nimet Çubukçu ağlamaklı bir sesle "bir çocuğun gözyaşı için makamımı bırakabilecek yapıda olduğumu" iddia ededursun, bu ülkenin çocukları tüm bu baskıya ve zulme rağmen "bir tek başak tanesinin susuz kal- mayacağı" günleri yaratacaklar kendi elleriyle... İşte o zaman dövülürken bile "haydi beni sev" diyen yüreklerin susuzluğunu gidereceğiz birlikte. İşte o zaman "annesinin talihi kızına çeyiz" olmayacak ve keyifle iteleyeceğiz korkuyu, şiddeti karabasan gibi üstümüzden...

Kadınlar ve

örselelenmiş çocuklukları...

Tutuklanan Ş.S'nin "17 çocuğa tek başı- ma banyo yaptırmaktayım. Tek başı- ma görevli olduğum için hepsine ha- kim olamıyorum. Sinirlenip çocukları döv-

Tohum Kültür Merkezi, emperyalizmin köleleştirici, yoz kültürüne karşı Yeni Demokrasi kültürünü kuşanma şiarıyla ETKİNLİKLERİNE DEVAM EDİYOR...

Sınıf mücadelesinde, egemenlerin fiziki saldırılarının yanısıra, **kültürel saldırılarına** karşı da ezilen emekçi kitlelerin mücadelesi olmazsa olmaz derecede önemlidir. Bu anlamıyla emperyalizmin köleleştirici, yoz kültürüne karşı halkların **yeni demokrasi kültürünü** yaratma çabası, sınıf mücadelesinin bir parçası olarak kendisini dayatmaktadır. **Bunu yaparken alternatif kültür yaratma iddiasıyla yola çıkan kültür-sanat cephesi de, diğer birçok alanda olduğu gibi egemenlerin saldırılarından nasibini almaktadır.** Ancak halk kitlelerinin gericiğe karşı verdiği mücadele burada da somutlanmakta ve sınıf mücadelesine sunulan bir soluk olma özelliği taşımaktadır. **Özellikle ülkemiz gibi emperyalizmin yarı sömürgesi olan ve feodalizmin gerici yoz kültürünün önemli oranda etkili olduğu ve emperyalist kültürden etkilendiği ülkelerde kültür-sanatın sınıf mücadelesindeki rolü daha da önem kazanmaktadır.** Ülkemizde de bu gerçektikten yola çıkarak, sınıf mücadelesine

sine kültür-sanat cephesinden bir soluk olan, 1995 yılına kurulan **Tohum Kültür Merkezi**, emperyalizmin köleleştirici yoz kültürüne karşı yeni demokrasi kültürünü kuşanma şiarını kendisine rehber edinerek yaklaşık olarak 9 yıldır faaliyetlerini sürdürmektedir. Bu süreç içerisinde çeşitli baskılara maruz kalan, çalışanları gözaltına alınan, sahnesi mühürülenip faaliyetleri engellenmek istenen TKM, tüm bunlara rağmen dönem dönem sınıf mücadelesinin gelişim seyirine paralel bir ivme yakalamış, dönem dönem de kendi yaşadığı eksiklikler nedeniyle sıkıntılar yaşamışsa da özelden mevsisini kaybetmemiştir. Tüm bu yaşanan gelişmelere rağmen 2001 yılında egemenler tarafından komik gerekçelerle salonu mühürlenmiş **Tohum Kültür Merkezi** geçtiğimiz aylarda mühürün kaldırılmasıyla beraber etkinlik salonunu kullanmaya başlamıştır. Bu nedenle **29 Ekim Cumartesi** günü TKM'de salonun açılış etkinliği yapıldı.

Açılış konuşması ve yaşamını yitiren devrimci sanatçılar için yapılan bir

dakikalık saygı duruşuyla başlayan etkinlik, **Tohum Kültür Merkezi**'nin hazırlanmış olduğu ve 1995 yılından bu yana gerçekleştirdiği etkinlikler ile atölye çalışmalarından kesitlerin ve yaşamını yitirmiş devrimci sanatçıların görüntülerinin de yer aldığı Sinevizyon gösterimiyle devam etti. Sinevizyon gösteriminin ardından TKM bünyesinde faali-

yetini sürdüren **Barbara Halk Sahnesi**'nin tiyatro gösterimiyle etkinlik devam etti. Barbara Halk Sahnesi'nin sergilediği **"Ben Altta Kaldım Abi"** adlı oyun Türkiye'nin AB sürecini mizahi bir tarzda anlatıyordu. Son olarak sanatçı **Hasan Sağlam**'ın söylediği ezgi-lerin ardından etkinlik son buldu. (İstanbul)

Kitap Tanıtımı

Sovyetler Birliği 1917-1953 Değerlendirmeler (İnceleme/Analiz) ve Sonuçları

Umud Yayıncılık (Eylül 2005) **SB- 1917-1953 Değerlendirmeler (İnceleme/Analiz) ve Sonuçları** başlığı ile çıkan bu kitap, adından da anlaşılacağı gibi, bir inceleme/araştırma çalışmasıdır.

Bu çalışma 1992 yılında **YKP/ML** tarafından gerçekleştirilerek, kamuoyuna sunulmuştur. Böyle bir çalışmaya neden ihtiyaç duyulduğu ise, kitabın giriş kısmında şöyle özetlenmektedir: **"Tarihin yerli yerine oturtulması!"**

Çünkü sınıf mücadeleleri tarihinde her dönem karşımıza çıkan tarih çarpıtıcıları, **Rus Sosyal Emperyalizmi**'nin çöküşü ile birlikte, tarih çarpıtmalarına, daha doğrusu saldırılarına hız vermişlerdir. Bu saldırıların hedefinde ise, **Ekim Devrimi** olmuştur/olmaktadır. **Ekim Devrimi** özgülünde sosyalizme ve onun kazanımlarına dönük gerçekleştirilen saldırılara yanıt verme noktasında ise hep bir eksiklik yaşanmış, bu eksiklik malum çevrelerin burjuvazinin sınıf mücadelelerini tasfiye etmeye dönük çabala-

rina, saldırıların dozunu artırarak katılmalarını beraberinde getirmiştir.

Bu çalışma, **Ekim Devrimi** arifesinden başlayarak, revizyonist güzergaha girilen **1953**'lere kadar ki sürece ve bu süreçte yaşanan olaylara, bu olayları ortaya çıkaran olgulara ışık tutmayı ve bu sürece ilişkin getirilen karalama/iftira/ çarpıtma vb. her türden saldırılara cevap olmayı amaçlamaktadır.

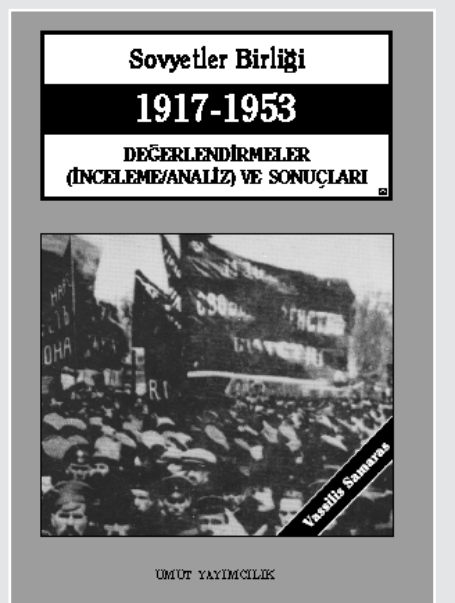
Daha çok da **Stalin**'e ve onun önderliğinde hayata geçirilen **Yeni Ekonomik Politika (YEP)**, **Savaş Komünizmi**, **Arınmalar** vb. politikaların yanısıra, Lenin'in ölümünden sonra ortaya çıkan **"halef"** sorunu ve bu sorunla birlikte gündeme gelen Stalin'in **Genel Sekreterliğe** getirilme sorunu ve bunların yaşandığı koşullar, elde bulunan somut bilgiler ve belgeler ışığında ele alınmaktadır. Yani bu çalışma Stalin ve onun gerçekliği üzerinde yoğunlaşmaktadır. Çünkü başta **Troçkistler** olmak üzere, anti-Stalinist birçok kesim, sosyalizmin kazanımlarına Stalin üzerin-

den saldırmayı yeğlemektedir.

Temelsiz yorum ve yaklaşımlara girilmeden ele alınan bu araştırma/inceleme çalışması, bunların temelsiz birçok iddiasını çürütmektedir, hem de sözü anti-Stalinist yazarlara bırakarak!

Çalışmanın son bölümlerinde **II. Emperyalist Paylaşım Savaşı** öncesi ve sonrasına da geniş yer verilmektedir. Emperyalist kuşatma altındaki Sovyetlerin, bir yandan sosyalizmi inşa etme sorunu, bir yandan ise yaklaştığı kesinleşen savaşa karşı ne tür önlemler almak zorunda kaldığı, tüm bunların Sovyet halkına ne tür fedakarlıklara mal olduğu da geniş bir biçimde aktarılmaktadır. Tabii bu süreçte ilişkin getirilen eleştirilere, bunları çürüten cevaplar niteliğinde gerçekleştirmektedir bu aktarım.

Kısacası, sınıf mücadelelerine dönük saldırıların giderek arttığı, ancak halkların da bu saldırıları giderek artan direnişlerle cevapladığı, sosyalizmin yeniden halklara umut olmaya başladığı günümüzde, bu tür çalışma-

lara daha çok ihtiyaç duyulmaktadır. Bunun için, bu ihtiyaca büyük ölçüde cevap olma özelliğine sahip olan bu kitap, insanlığın kurtuluşu mücadelesine sunduğu katkının yanısıra, devrimin en zorlu mücadeleleri kendi içinden barındırdığına ışık tutması bakımından da **önemli ve mutlak** okunması gereken bir çalışmadır.

Yoksullara dar edilen, zenginlere kâr getiren bir şehr-i İstanbul..

Geçtiğimiz yaz aylarında birçok semtte gardarda yaşanan gecekondu yıkımları şimdilik biraz durulmuş gözükse de, “taşı toprağı altın İstanbul” için yapılan planlar çok uzun vadeli ve bu planlarda yoksullara, evsizlere, gecekonduculara yer yok. Devlet onları ne yapacağını düşünmese de, evleri yıkılan Güzeltepeliler durakkondular da yaşamaya devam ediyorlar....

Kentsel Dönüşüm Projesi adı altında gecekondu mahallelerinin yıkılarak yerine sosyal konutlar, lüks villalar, apartmanlar, işyerleri, turistik mekanlar yapılması için başlatılan yıkım operasyonları son 2 aylık süreçte **durdu gibi görünüyor**. Ancak her an yeni yıkımların yapılacağı İstanbul’da önceki yıkımlarda evleri yıkılmış olan insanlar yoksulluğun getirmiş olduğu yoksunluklarla yaşam mücadelesi veriyor. Başbakan Erdoğan’ın aylar önce İstanbul’a vize uygulaması yapacakları açıklamalarıyla eşzamanlı olan ev ve işyeri yıkımlarında insanlar acımasızca sokağa atılıyor, direnenler gözaltına alınıyor ve **terörist** olarak gösteriliyordu.

TOPLU YIKIM OUT...

Alibeyköy, Baltalimanı, **Güzeltepe** ve daha birçok yerde yıkımlar gerçekleştirilirken, **Pendik Aydos Mahallesi**’nde yıkım yapılması planlanan ev sahipleri yediden yetmişe gaz bombalarına karşı direnerek yıkım saldırısını geri püskürtmüştü. Ancak bu yıkımdan ders çıkaran belediyeler artık toplu olarak yıkım gerçekleştirmek yerine parça parça yıkım gerçekleştirerek gelişecek olan güçlü tepkilerin önünü almaya çalışıyor ya da farklı projelerle insanların gözlerini boyamaya çalışıyor. “**Ev sahibi olanları sokakta bırakmadık**” diyerek evlerini yıkıp enkaz bedelinin çok altında bir ücretle kendilerine sosyal konutlardan kira öder gibi dairelere yerleştiren Büyükşehir Belediyesi görüntüden kurtardığını sanıyor. Ancak çoğu asgari ücretle çalışan insanlar yıllarca 400-500 milyon ödeyecekleri kiralari ödemekte oldukça sıkıntı yaşayarak pişman olmuş durumdadır şimdiden. Yerleştirildikleri dairelerin-

de binbir türlü çilesiyle karşı karşıya kalırken kimileri de başlarını sokacak bir çatıdan uzak yaşıyor aylardır. Sonuç ne olursa olsun her türlü kazanımın bedel ödeyerek ve direnerek elde edilebileceği pek çok insan tarafından iyice anlaşılmuş durumda. Ancak örgütsüz olarak gelişen bu karşı duruşlar ve tepkiler birleşik bir mücadeleye dönüşemediği, önderlik edilemediği için yeterli kazanımları sağlayamamış durumda. Bunun eksikliğini şu an için “**gerekli yardımların yapılmadığı**” olarak açıklasalar da yoksul emekçi halkın, mücadelelerine önderlik edecek ve onları daha ileriye taşıyacak olan güçleri beklediği ve geldiğinde de sahip çıkacağı gerçeği her fırsatta kendisini gösteriyor.

“KALIRSANIZ KALIN...”

Kıracı oldukları evlerin yıkılmasıyla belediyenin kendisine yer göstermesini bekleyen **Eyüp**’e bağlı **Güzeltepe Mahallesi** sakinleri aylardır sokakta yaşıyor. Evleri yıkılmadan önce defalarca Eyüp Belediyesi ve Büyükşehir Belediyesi’yle görüşmeler yapan mahalle sakinleri sorunlarına bir çözüm bulunamazsa çocukla sokakta kalacaklarını söylemelerine rağmen belediye yetkililerinden “**kalırsanız kalın, bize ne. Adamınızı bulun evinizi alın**” yanıtını almışlar sürekli.

Yıkımı engellemek için değişik yerlerde toplantılar yapan, TMMOB ve çeşitli demokratik kitle örgütleriyle görüşen mahalle halkı **28 Temmuz**’da yıkım ekiplerini karşılarında bulmuşlar. 15 evin yıkıldığı o gün barikat kurarak taşlarla sopalarla direnmişler yıkıma, yaşlısıyla genciyle. Ancak daha önce iki defa direnerek

yıkımı erteletmeyi başarırlarken bu kez kazanamıyorlar ve sokakta yaşamaya mahkum ediliyorlar.

15 evden, ev sahibi olanlar dairelerini kira borcu karşılığında alıp yerleşiyorlar. Şu an 6 ev var direnen, çadırdaki yaşayan. Kendilerine verilmeyen, bir türlü tahsis edilmek istenmeyen sosyal konutların hemen yanı başında kurdukları çadırlarda yaşam mücadelesi veriyorlar. Çadırlar da bildiğimiz çadırlardan değil hani. Eşyalarının kendilerine teslim edilmemesiyle birlikte “**bu devletin ayıbıdır**” diyerek yine devlete, Belediye’ye ait olan otobüs duraklarına yerleşerek durakkondu sakinleri olarak yaşamaya devam ediyorlar. Durakkonduculardan **Leyla Güzel** direnmekten başka çareleri olmadığını söylerken, şimdiki durumlarının çok zor olduğunu söylüyor. En temel gereksinimlerini karşılamak için yakınlardaki insanlardan yardım istediklerini ancak artık bunun çok mümkün olmadığını anlatıyor. “**Banyomuz bir zorluk, çamaşır yıkamamız bir zorluk. Rica minnet millete çamaşırlarımızı yıkıyoruz. Çok yakın yerlerde banyo bir ihtiyaç ama olmuyor artık. Çünkü mırın kırın yapmaya başladılar.**”

Yetim torunları ve geliniyle birlikte yaşayan ancak soğukların başlamasıyla gelinin çocuklar hastalanmasını diye bir süreliğine baba evine gitmesiyle durakkondusunda tek başına kalan **Fatma Teyze** de bu duruma içerliyor. Başlarına neden böyle bir şeyin geldiğini anlamadığını söyleyen Fatma Teyze soğukların başlamasıyla birlikte hastalanıp hastaneye kaldırılmış ve 6 gün hastanede yatmış. Onlar için asıl zorluk oğlunun iş için yaptı-

ğı seyahatte bindiği geminin batmasıyla başlamış. Biri oğlunu diğeri eşini kaybeden iki kadın ve iki çocuk dört elle birbirlerine sarılıp tutunmaya çalışmışlar. Üç ayda bir aldığı aylık maaşıyla geçinen Fatma Teyze, hem Belediye’nin kendilerini insanlıktan çoktan çıkardığını söyleyerek buna içerliyor, hem de evlerinin yıkılmasını engellemek için tepki gösteren, şu anda kendileriyle konuşmayan komşularının tutumuna. “**Öyle gücüm gitti ki en ileri dost bize küstü, gelmedi. Daha tesellim düştü, onlara nasıl dostumdur, akrabamdır diyeyim artık. Peki ya Belediye’nin hiç merhameti yok muydu? Bunlar çoluk çocuk sahibiler, hepsi dışardalar. Üstümüze yağmur yağıyor, üşüyorum, titriyorum. Hasta olmuşuz hepimiz.. Hiç merhameti yok muydu? Devletin milletin sırtından başbakan oldun sen. Zamanı gelirdi biz vatandaşımıza iş veririz, güç veririz, şöyle yaparız böyle yaparız derdi. E hani, sonu gelmedi. Bir geldiler bizi bir tekmeyle uzağa attılar**” diyerek beddualar ediyor kendilerini sokakta yaşamaya iten devletin yetkililerine. Çünkü bir ekmek parasını bulmakta sıkıntı yaşarken 400 milyonluk evlere yerleş demelerini insanlığa sığdırmıyor haklı olarak. **Leyla Güzel** hemen ardından ekliyor: “**Yani hayret ediyorum, milletin kedisi dama çıkıyor, bir yerde sıkışıyor, hemen koşuşturuyorlar. Ama biz dört aydır burada yaşıyoruz kimse gelmiyor. Demek ki bir hayvan kadar değerimiz yokmuş. O kadar insanlıktan çıkarmışlar bizi, ölüme itiyorlar resmen**” diye gösteriyor tepkisini.

AKP'li olanların çok rahat bir şekilde ev bulabildiklerini, hatta sosyal konutlarda çok düşük ücretlerle oturduklarını anlatıyorlar kızgınlıkla. 3 eve yer tahsis edildiğini belirten Güzel "AKP'liler olsaydı burada 4 ay direnmezlerdi kesinlikle. Şimdiye kadar çoktan ev tahsis edilmişti onlara. Burada 3 eve yer tahsis edildi. Biz meskene telefon ettiğimizde öğrendik. Ama biz buradayız diye onlar da yerleşemiyorlar evlerine çünkü o zaman bizi de yerleştirmek durumunda kalacaklar. Yer tahsis edilenler de AKP'li oldukları için ev gösteriliyor kendilerine" sözleriyle anlatıyor kendilerine yapılan haksızlığı.

Durakkonduculardan Ali Yön, neden bu kadar hızla yıkıldı evleriniz sorusuna her gün farklı bir biçimde açıklanan depremin baş etken olduğunu söylüyor. Çünkü 99'daki Marmara depreminde Güzeltepe Mahallesi'nin sağlam çıktığını, bu yüzden sermaye için büyük bir fırsat olduğunu anlatıyor. Bir de yıkımların bu kadar yoğunlaşmasının başka bir nedeninin sanayiyle, nüfustaki artışla bağlantılı olduğunu ekliyor. Çünkü "Sanayileşme kalmadı artık, İstanbul turizm ve kara para aklama şehrine dönüştü. Dolayısıyla insan gücüne gerek kalmadığı için insanları geri göndermenin yolunu arıyorlar. Ya İstanbul dışına çıkartacaklar ya da geri dönüşe zorlayacaklar. Bir de buralar çok değerli yerler. Önceden gözde yerler değildi. Ama şimdi İstanbul'un merkezine de iç içe oldular. 99'da da zemin sağlam çıkınca zenginlerin yeni gözdesi oldu. Bayramoğlu Mahallesi, Kulaksız'ı Koç istiyor. Buralar altyapıları sağlam yerler. Kentsel dönüşüm değil rantsal dönüşüm yani başka bir şey değil. 15 milyara bir daire yapıyorlar, 40 milyara satıyorlar. Bir daire veriyorlar karşılığında bir de borçlandırıyorlar. Bunun tek sebebi rant. Amaç emekçilerin yerlerini yıkıp bedava alıp zenginlere satmak" şeklinde özetliyor özellikle İs-

tanbul'da emekçi mahallelerde yoğunlaşan yıkım saldırılarını.

"DİRENDİKLERİ İÇİN EV VERMİYORLAR..."

Hakların ancak direnilerek, karşı durularak kazanılacağını bilen durakkonducular direndikleri için dışlandıklarını söylerken, Güzeltepe Mahallesi Muhtarı'nın dahi mahalle halkıyla yapılan bir toplantıda "onlar direndikleri için ev vermiyorlar" dediğinde şaşırılmışlar. Devletin böyle bir davranış sergileyemeyeceğini, anayasanın 57. maddesindeki barınma hakkını vermek zorunluluğu olduğunu özellikle belirten Ali Yön kendilerini teslim olmamakla, direnmekle eleştirenlere şu soruları soruyor: "70'li yıllarda buraya geldiğinizde buralar babanızın yeri miydi? Siz işgal etmediniz mi? Siz devlete karşı direnmediniz mi? O zaman direnirken haklıydınız da şimdi direnen insanlar niye haksız? Niye suçlanıyoruz, biz sadece hakkımızı arıyoruz."

Belediye'ye, kendilerine ev göstermemeleri durumunda başka çözüm önerileri de sunan durakkonducular kiraya çıkmaları durumunda kira yardımı yapacakları sözünü alıyorlar. Ancak bunun altı muğlak kalıyor. Çünkü kira yardımının süresi belli değil. 1 sene de olabilir, 1 ay da. Bu yüzden çok güven vermiyor. Zaten insanların yaşamlarını felakete sürükleyenlere, onların insanca yaşam koşullarından uzaklaştırılmasında birinci dereceden sorumlu olanlara güvenilmeyeceğini de artık iyi biliyorlar.

"HERKES GİTSE DE BİR BEN..."

Sürecin başından beri mahalle halkının yanında olan her türlü desteği sunan Kağıthane Halk Kültür Merkezi çalışanlarından Alev Çevik de mahalle özgülünde yaşanan ancak genel bir sorun olan yıkımların ve yıkım mağdurlarının sahipsiz kalmasının sosyal hukuk devleti anlayışıyla bağdaşmadığını söylüyor. Büyükşeh-

Başlarına neden böyle bir şeyin geldiğini anlamadığını söyleyen Fatma Teyze soğukların başlamasıyla birlikte hastalanıp hastaneye kaldırılmış ve 6 gün hastanede yatmış.

hir Belediyesi ve Eyüp Belediyesi'yle yaptıkları hiçbir görüşmeden olumlu sonuç çıkmadığını anlatan Çevik, defalarca basın açıklamaları yaparak seslerini kamuoyuna duyurmaya çalıştıklarını, ancak bugüne kadar kalıcı çözümler üretilmediğini söyledi. TMMOB'dan Mücella Yapıcı ve TMMOB İl Koordinasyon Sekreteri Meftun Gürdallar'la birlikte ailelerden oluşan bir komite kurarak Büyükşehir Belediyesi Emlak ve İstimlak Daire Başkanı Mustafa Kocameşe ile de görüştiklerini, kendilerine ev tahsis edilmesini isteyen ailelere "Yıkılacak çok yer var. Biz ev sahiplerine konut bulamıyoruz, kiracılara nasıl bakacağız" diyerek garantisi olmayan kira yardımında bulunma teklifi yapıyor. Kira yardımı gerçekleşirse bunun ufak da olsa bir kazanım olacağını söyleyen Çevik, bu teklifin sınırlarının netleşmesini istiyor. Son olarak da yeniden belediye ile bir görüşme ayarlayıp, bu görüşme sonucunda neler yapacaklarını kararlaştıracaklarını söylerken demokratik kitle örgütlerinin zaman zaman mahalleye gelerek destek sunduklarını ancak yeterli olmadığını, bu desteklerin artırılması gerektiğini ifade ediyor.

Kışın yaklaşıp soğukların artmasıyla birlikte durakkondularda hemen hemen herkesin hasta olduğunu da ekliyor Leyla Güzel. "Burada her türlü rahatsızlanabiliyorsunuz. Soğuk algınlığı, grip, nezle, her türlü şey var. Şu anda Fatma Teyze, çocuklar ve ben hastayız. Çocukların yüzlerinde vücutlarında yaralar çıkıyor. Öksürüyorlar, grip oluyorlar, her türlü enfeksiyona açıklar yani." Tüm bunlara rağmen yine de istedikleri sonucu alana kadar durakkondularda yaşamaya devam edeceklerini söylüyorlar. Üstelik Fatma Teyze "herkes gitse de bir ben kalırım" diyor son olarak.

"Bu devletin ayıbıdır" diyorlar konuşurken. Ancak görünen o ki, devlet yoksullara karşı yapılan ayıbı pek umursamıyor, çünkü işin içinde bir rant kaybı sözkonusu değil...

İşçi-köylü'den

2006 BÜTÇESİNİ IMF HAZIRLADI, HÜKÜMET ONAYDI! HALK İÇİN DEĞİL, IMF İÇİN BÜTÇE!

AKP hükümetinin her fırsatta dilendirdiği “enflasyonu indirdik”, “gelir dağılımındaki uçurum azaldı”, “işsizlik azaldı” vb. söylemlerinin içi boş birer yalan olduğu bugünlerde gündeme gelen 2006 bütçesi ile bir kez daha gözler önüne serildi. Bütçeden eğitim, sağlık vb. ihtiyaçlara ayrılan paralara baktığımızda önümüzdeki yılın emekçiler açısından, geçtiğimiz yıla oranla daha da zor olacağını tahmin etmek hiç de zor değil. **Baştan aşağı IMF talimatları doğrultusunda hazırlanan, hatta IMF tarafından hazırlanan, ancak formalite icabı TBMM’de de “tartışılan” 2006 bütçesinin ağırlıklı kısmı, daha önceki yıllardan da alışıktığımız gibi faiz ödemelerine ayrılmış durumda.**

Yukarıda da vurgu yaptığımız gibi 2005 yılında yaşanan birçok gelişmeye bakıldığında 2006 bütçesinin eski bütçeden çok daha fazla yükü omuzlamak zorunda kalacağı görünen bir gerçektir. Bütçe açıkları ve faiz dışı fazla oranları bunu açıkça ortaya koymaktadır. Bütçedeki aslan payının yine faiz ödemelerine gideceğini tahmin etmek bir kenara zaten bu verilerle ortadadır. Yüzümüzü AKP hükümetinin yaptığı yalan açıklamalara ve araştırmalara değil de gerçek işsizlik, açlık, sefalet verilerine dönersek;

Örneğin; 2005 yılı için 106 mil-

yar YTL olan vergi gelirleri yüzde 23 artırılmaktadır. Başka bir örnek; 2006 yılında 46 milyar lira olması hedeflenen faiz ödemelerinin bütçedeki payı yüzde 30! Hem de vergi gelirlerindeki yüzde 23'lük artışa rağmen! Yani 2006 bütçesi hali hazırda var olan vergi yükümlülüklerini artırmış, bunun yanında ise kamu hizmetleri için ayrılan ödenekler mümkün olduğunca kesintiye tabi tutulmuştur. Ve yine her yıl olduğu gibi aynı gerekçeler (“kamu hizmetlerine kaynak yok”, “kemer sıkma politikası”, “size verirsek başkalarından kesmemiz gerekir”) ve açıklamalar ile halk karşıya getirilmeye çalışılmıştır. Oysa ki AKP hükümetinin halk düşmanı yüzü, özellikle Başbakan R. Tayyip Erdoğan’ın her fırsatta emekçileri, köylüleri, çalışanları azarlaması henüz hafızalarımızda taze olan görüntülerle ortadadır. Geçtiğimiz hafta yine başbakanın, katıldığı bir alışveriş merkezi açılışında sarf ettiği “ben ülkemi satmakla mükellefim” sözleri hükümetin sürecine damgasını vuran politikanın tek cümle ile özetlenmesidir.

Örnekler vermeye devam edelim; 2006 bütçesinde Milli Eğitim Bakanlığı’nın payı yüzde 10, Bayındırlık Bakanlığı’nın payı yüzde 14, Tarım Bakanlığı’nın payı yüzde 16’dır. Yaşama geçirilmeye çalışılan yeni yasa-

lar, uygulamalar vb. pratikler ile birlikte bakıldığında 2006 bütçesine vergiler artarken ücretlerin olduğu yerde saydığı bütçe adı verilebilir.

Oysa tüm bunlara rağmen AKP hükümeti her fırsatta ekonominin iyi gittiğinden ve büyümeden bahsediyor. Ancak görünen köy kılavuz istemiyor. Yukarıda da örnek verdiğimiz bazı verilere ve rakamlara bakılarak söylenebilecek tek gerçek var. **O da büyüyen tek şeyin yoksulluk ve işsizlik olduğudur.**

Yine rakamlara dönersek; Şubat, Mart ve Nisan aylarını kapsayan araştırmaya göre; Şubat ayı işsizlik verilerine göre işsizlik oranı yüzde 11.7’ye çıkmış durumdadır. Ülke genelindeki genç nüfus arasındaki işsizlik oranı ise yüzde 21.4’ten yüzde 21.8’e yükselmiştir. İşsizlik oranı Şubat ayında yüzde 11.7’ye, işsiz sayısı da 2 milyon 750 bin kişiye çıkmıştır. Ocak ayına göre işsiz sayısı 53 bin kişi artmıştır.

Yine yapılan farklı araştırmalara göre; Türkiye’de 900 bin insan açlık sınırının altında yaşıyor. 20 milyona yakın insan yoksul sayılacak bir durumda yaşamını idame ettirmeye çalışıyor. Ülkemizde her bir çocuk 4500 dolar borçlu doğuyor, vergilerin yüzde 65’i ve bütçenin yüzde 40’ı faize gidiyor, en zengin yüzde 20’nin geliri, en yoksul yüzde 20’nin gelirinin 8.1 katı, toplam vergi gelirinin sadece yüzde 7’si holdinglerden, bankalardan alınırken; asgari ücretli yıllık gelirinin yüzde 40’ını vergi olarak ödüyor, köylünün geliri son 5 yılda yüzde 20’den fazla azalırken; üreticiler ayakta. Yine Türk-İş tarafından her ay düzenli yapılan araştırmalara göre, 4 kişilik ailenin dengeli ve sağ-

lıklı beslenebilmesi için yapılması zorunlu gıda harcaması miktarını ifade eden ve açlık sınırı olarak adlandırılan tutar, Ekim 2005’te, bir önceki aya göre 88 YKr azalarak, 526 YTL 59 YKr’den 525 YTL 71 YKr’ye düştü. Araştırmada, açlık sınırının bir önceki aya göre binde 1.7 oranında gerilediği, son bir yılda ise yüzde 7.25 oranında arttığı gözlemlendi.

İşte devlet bir yandan efendilerinin çıkarları ve emirleri gereği bu uygulamaları hayata geçirmeye çalışırken, diğer yandan da “yoksulluğun terörü beslediği” haberleri ile birlikte gelişebilecek muhalefetin önünü kesmek için her türlü önlem alınıyor. Son haftalarda iyice gündeme oturan yeni Terörle Mücadele Yasası güncel olması açısından diğerlerinden ayrılırken, bu yasa hazırlıklarının nerede ise 2005 yılı başlarına dayandığı hatırlanmalıdır. Yine bu hafta içinde yapılan MGK toplantısında Milli Güvenlik Siyaset Belgesi ile ilgili yürütülen tartışmalarda “güvenlik” meselesinin başrol oynaması hükümetin bir yandan fütursuzca saldırırken diğer yandan da bu saldırıların yaratacağı etkiden alabildiğince korktuğunu göstermektedir.

Bu uygulamalar halkımızın AKP hükümetinin gerçek yüzünü görmesine yaramaktadır. Çünkü halkımız, sömürü ve zulmü bizzat yaşıyor. Bu gerçeklik bize emekçi kitlelerin dünden daha fazla örgütlenme koşullarının olduğunu göstermektedir. Eşme’de, Bolu’da, Bergama’da, Aydın’da, Samsun’da farklı talepleri ile alanlara çıkan, jandarma ile çatışan köylüler; Mensa’da, Serna Seral’de, Gönen’de, Çorlu’da direnen ve kazanan işçiler bize bu gerçeği göstermektedir.

Nürnberg’te yürüyüş

Alman emperyalizmi, içinde bulunduğu ekonomik krizden kurtulmak için bir dizi reformlar, programlar uygulamaya koydu. SPD ve Yeşiller Koalisyonu Hükümeti aslında patron temsilcileri tarafından hazırlanan HARTZ I, II, III, IV planları, sağlık reformları programları “Agenda 2010” adı altında birleştirildi.

Bu planlar emek ücretinin, işsizlik parası ve yardımının en alt seviyelere çekilmesini amaçlamaktadır.

Taşeron işçiliğinin yaygınlaştırılması, iş ve iş bulma kurumlarının önerdiği en az 600 Euro’luk işlerin zorunlu ve kabulü, işçi aylıklarından kesintiler yapılması, emeklilik yasınının 67’ye yükselmesi, işçi sınıfının iş haklarını düzenleyen yasanın patronların lehine

gevşetilmesi, toplu sözleşmelerin patronlar lehine yeniden düzenlenmesi, çocuk bakımı ve eğitim haklarının kısıtlanması, hastalar için 10 Euro muayene ödenekler, ilaç ve tedavi ek ödemeleri vs. gibi konularla özetlenen bu reform paketleri görüldüğü üzere işçi sınıfı ve emekçilere yönelik yoğun bir saldırıdan başka bir şey değildir.

Bu yasal düzenlemelere ve uygulamalara karşı “Pazartesi Yürüyüşleri” 1 yıldan fazla bir süredir devam etmektedir. Dönemsel olarak da Berlin, Nürnberg’de ve birçok başka ilde protesto mitingleri düzenlenmektedir.

Cumartesi 29.10’da 1200 kişinin katıldığı yürüyüşte işçi sınıfının haklı mücadelesine yönelik sloganlar atıldı.

Örneğin; “Kahrolsun Hartiz IV”, “Parasız eğitim istiyoruz”, “Sınır dışı edilmelerine son”.

Nürnberg’li ATİK’liler olarak bizlerde ILPS ve ATİK bayraklarımızla bu mitingde yerimizi aldık.

Merkezi bir yerde toplanıldıktan sonra, mitingi düzenleyen sendika ve kitle örgütlerinin temsilcileri tarafından konuşmalar yapıldı, konuşmalar sık sık sloganlarla kesiliyordu. Daha sonra sloganlar ve marşlarla yürüyüşe geçildi. İşçi, emekçi ve özellikle göçmen emekçilerin yoğun olarak yaşadığı semtlerde bu coşkulu kalabalığa ilgi büyüktü. Yaklaşık 4 saat süren yürüyüş aynı meydana bitirildi.

(NÜRNBERG ATİK ÜYELERİ)

Linz’de ırkçılığa karşı yürüyüş düzenlendi

Avusturya’nın Linz şehrinde 02-03-1987 doğumlu Nijeryalı Ceesay Yankuba isimli bir ilticacı, bir akşam evinden polisler tarafından alınarak polis merkezine götürülmüştür. Burada kendisinin sınır dışı edileceği söylenmiştir. Yankuba sınır dışı edilmemek için açlık grevine başlamıştır. Açlık grevi sırasında polis kaldığı hücrenin hem yer hem de duvardaki kalorifer sıcaklığını 50 dereceye çıkarmıştır. Belli bir süre sonra Yankuba fenalık geçirerek hastaneye kaldırılmıştır. Kendisi ile ilgilenen doktorun söylemi bu haldeki bir insanın bu şekilde bir ortamda kaldığında günlük 150 litre su tüketmesi gerektiği şeklindedir. Hastaneden sonra tekrar hücrene götürülen Yankuba’ya o süreçte de hiçbir şey verilmemiştir. 04-10-2005 tarihinde Yankuba hücrelerinde kurumuş bir halde bulunmuştur.

Bu uygulama bir kez daha gösteriyor ki Avusturya’da ırkçılık ve faşizm yükselmektedir. Avusturya Linz şehrinde 15-10-2005 tarihinde ırkçılığa ve yabancı düşmanlığına karşı ve yeni çıkacak olan iltica yasalarına karşı bir yürüyüş düzenlendi. Yürüyüşte ATİK, ATİGF ve İLPS pankartı ve bayrakları taşındı. (LİNZ ATİFG TARAFTARLARI)

Başarafa sayfa 32'de

BURSA

Terörle Mücadele Yasa Tasarısı'nın geri çekilmesi için bir araya gelen çeşitli kurumlar bir takım eylem ve etkinlik kararı aldılar.

26 Ekim günü Osmangazi Metro İstasyonu önünde biraraya gelen Partizan, ESP, DTH, DHP, BDSP, SDP, İHD, HKP bir basın açıklaması ve oturma eylemi yaparak bu etkinliklerin startını verdi. Kurumlar adına açıklamayı okuyan Serpil Arslan, özelleştirmeye, sendikasılaştırılmaya, işten atmalara, 12 Eylül kalıntısı YÖK'e, emperyalist saldırganlığa, işgale, hapishanelerdeki insanlık dışı uygulamalara, Türk, Kürt, Arap hiçbir milliyet ve mezhep ayrılığı olmaksızın kölece yaşam koşullarına itiraz eden, demokratik tepkisini dile getiren herkesin TMY'nin hedefi olduğunu belirtti. Arslan ayrıca "İşte bizler bu ortaçağ kalıntısı yasa tasarısına karşı biraraya gelen kurumlar olarak 'TMY iptal edilsin' talebini bir kez daha vurguluyoruz" dedi.

Kitle açıklama sırasında "TMY geri çekilsin", "Yaşasın örgütlü mücadelemiz", "Baskılar bizi yıldırılmaz" sloganlarını attı. Ardından ağızlarına bağla-

nan siyah bantlarla 5 dakikalık oturma eylemi gerçekleştirildi. Eylem alkışlarla sona erdi.

Yine TMY tasarısı ile ilgili eylem yapan 2 ESP aktivisti 20 Ekim günü Heykel Caddesi'nde bulunan Oba İşhanı'nın beton direklerine kendilerini zincirlediler. 15 dakika boyunca TMY'yi protesto eden sloganlar atan iki kişi daha sonra polisler tarafından zorla zincirleri çıkarılarak gözaltına alınıp, Savcılık tarafından serbest bırakıldılar.

MERSİN

Mersin Demokrasi Platformu 29 Ekim 2005 tarihinde "TMY nedir? TMY ile ne amaçlanıyor?" başlıklı bir panel yaptı. Panel Kristal-İş Mersin Şubesi toplantı salonunda yapıldı. Panele Mersin Barosu'ndan ve Mersin İHD yönetiminden avukat Ali Bozan ve Adana Barosu avukatlarından Sevil Aracı katıldı. Saat 13:00'de başlayan panelde İlk sözü alan Ali Bozan, yasanın bazı maddelerine değinerek, TMY ile ne amaçlandığını anlattı. Bozan konuşmasında "TMY ile yapılan saldırı halkın her yönündedir. Yasa tasarısının maddeleri çok muğlak ve herkes kendi yorumuna göre çekebilir. Bu maddelerle en

küçük bir hak arama, düşünce ifade ettiğimiz eylemler dahi terör suçu sayılabilecek. Bu yasa ile hapishaneler tekrardan gazeteciyle dolmaya başlayacak" dedi. Avukat Ali Bozan'ın ardından söz alan Adana Barosu'ndan avukat Sevil Aracı, TMY'nin maddelerini ve maddelerin açılımını yaptı. Yapılan sunumların ardından soru cevap bölümüne geçildi. Söz alan kurum temsilcileri artarak devam eden bu saldırı furçasına karşılık ortak bir tavır sergilemenin önemine değindi. Panel 15:00'de sona erdi.

İZMİR

İzmir'de bir araya gelen BDSP, ÇHD İzmir Şubesi, DEHAP, DHP, EKB, ESP, HKP, İCİ, İHD İzmir Şubesi, İPSD, Nakliyat-İş, ÖMP, Partizan ve SDP "Yeni Terörle Mücadele Yasası Ne Getiriyor?" şiarı ile bir basın açıklaması düzenledi. 28 Ekim Cuma saat 12:30'da Kemeraltı girişinde "Terörle Mücadele Yasası geri çekilsin" sloganıyla bir araya gelen yaklaşık 50 kişilik grup sık sık "Faşizme karşı omuz omuza", "Gözaltılar, tutuklamalar, baskılar bizi yıldırılmaz", "TMY geri çekilsin" vb. sloganlar attı. Kitle adına okunan basın metninde "Yeni tasarı, bir örgüte dâ-

hil olmasanız bile işlediğiniz iddia edilen bir suçtan dolayı sizi terörist sayıp tutulma ve yargılama koşullarına tabi tutabilir. Ayrıca örgüte doğrudan ya da dolaylı mali yardımda bulunduğunuz kuşku doğduğunda mal varlığınıza el konulabilmesi olanaklı hale geliyor. Yeni tasarı kaldırıldığı iddia edilen ama aynı şekilde isim değişikliğiyle çalışmaya devam eden DGM sistemini fiilen geri getiriyor. Yeni tasarı iletişim özgürlüğünden, seyahat ve yerleşme özgürlüğüne kadar bir dizi hakkı yargı denetimi olmaksızın kısıtlama olanağı veriyor" dendi. Okunan metnin ardından kitle hazırladığı bildirileri Kemeraltı girişinde, megafonlarla sesli ajitasyon eşliğinde dağıttı.

TMY ile ilgili bir başka eylem de EKB İzmir temsilciliği tarafından 26 Ekim Çarşamba günü Kemeraltı girişinde yapıldı. "Kadınlar TMY'ye karşı mücadeleye" yazılı dövizler açılarak "TMY geri çekilsin" sloganları atıldı. EKB adına konuşan İzmir temsilcisi Asiye Güden, kısaca "TMY hakkını arayan herkesi terörist ilan ediyor" dedi. Ardından TBMM'ye TMY'nin geri çekilmesiyle ilgili faks gönderen EKB'li sloganlarla eylemlerini sonlandırdı.

"TMY Tasarısı Karşısı Birlik" Deklarasyonu BASINA VE İŞÇİ-EMEĞÇİ HALKLARIMIZA...

Son günlerde işçi ve emekçi kitle hareketine, hak ve özgürlük mücadelesine dönük kapsamlı saldırılar, fiili uygulamaların yanısıra, yeni hukuki biçimlere bürünerek geliştiriliyor. Bunun en güncel örneği, yeni Terörle Mücadele Yasa Tasarısı'dır. Sırtını ABD ve AB tarafından yapılan, saldırgan anti-terör yasalarına dayayan tasarısı, emperyalist odaklarla işbirliği halinde, yeni hak gasplarına yöneliyor. Bu tasarının Genelkurmay talimatıyla, Kürt halkının meşru mücadelesine ve sokağa dönük linç saldırılarıyla paralel olarak hazırlanması saldırgan karakterini bütün açıklığıyla sergiliyor.

TMY tasarısının temel amacı, gözle görülür düzeyde gelişen işçi, emekçi ve halk hareketlerini baskı, yasak ve zor yoluyla etkisiz hale getirmek ve bu yolla bir itaat toplumu yaratmaktır. Öyle ki, yasa tasarısı öz olarak söz, eylem, örgütlenme özgürlüğü kapsamındaki her davranışı, devletin siyasi konseptine uymuyorsa "terör" suçu ilan ediyor. İşçi-emekçi halkların temel haklarını hedefleyen, bu hakları kullanmak isteyen herkese zehir etmeyi amaçlayan bir anlayış ve uygulama dayatılıyor.

Yapılan suç tanımına göre, grev hakkını kullanmak isteyen işçi, yıkıma karşı evini savunan emekçi, YÖK'e karşı çıkan öğrenci, demokratik taleplerini dile getiren Kürt halkı, "suçlu ve terörist" sayılıyor. Sayısız konu ve

durumda, kimin suçlu, kimin terörist sayılacağı ise polisin ve mahkemelerin vicdanına, yani keyfine bırakılıyor. Dahası, terörle mücadelede yer alan devlet kuvvetlerinin yargılanmasının önü kapatılarak, sokak infazlarının, işkencenin, kaybetmelerin önü açılıyor.

Türkiye halkları mevcut TMY uygulamalarından dolayı, fütursuz saldırganlık ortamının yabancı değil. Ortada yeni bir TMY tasarısı yokken de, sayısız ilde sırf basın açıklamalarına, devrimci cenazelerine katıldığından dolayı, sadece son aylarda yüzlerce insan gözaltına alındı, onlarca tutuklandı. Kürt halkına, devrimci-sosyalistlere ve demokratik kurumlara dönük, devlet eliyle linç saldırıları düzenlendi. Sayısız kentte adı konulmamış OHAL ilan edildi. Şimdi ise bu zorbalık ortamı ve egemenler eliyle sürdürülen teröre, daha güçlü yasal dayanaklar hazırlanıyor. Sendikalar, dernekler, kitle örgütleri, partiler ya da devlet icazetinin birazcık dışına çıkanlar, hak ve özgürlük alanına dönük daha ciddi bir saldırının menzillindeler.

Bizler, yeni TMY tasarısıyla geliştirilen haksız saldırılar ve özgürlük alanımıza müdahale karşısında sessiz ve tepkisiz kalmayacağımızı bir kez daha ilan ediyoruz. Mevcut TMY tasarısı ve tüm antidemokratik yasalar karşısında, haklılığımızdan aldığımız güçle mücadeleyi büyüteceğiz. Biliyo-

ruz ki, özgürlüklerimizi kanlı ellerin çizdiği sınırlar içerisinde değil, fiili-meşru mücadelemizi geliştirerek kazanabiliriz. Biliyoruz ki, bugüne kadar elde edilen sınırlı haklar da böyle ka-

zanılmıştır. Tüm işçi-emekçi, ezilen halklarımızı da, özgürlüklerin düşmanı TMY tasarısı ve tüm antidemokratik yasalar karşısında harekete geçmeye çağırıyoruz.

TERÖRLE MÜCADELE YASA TASARISI KARŞISI BİRLİK
(Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu, Bilinç ve Eylem, Çağdaş Hukukçular Derneği, Demokratik Haklar Platformu, Devrimci Hareket, Devrimci Demokratik Sendikal Birlik, Devrimci Duruş, Emekçi Hareket Partisi, Emekçi Kadınlar Birliği, Ezilenlerin Sosyalist Platformu, Halk Kültür Merkezleri, Halkın Kurtuluş Partisi, Özgürlük için Mücadele Platformu, Partizan, İşçi Mücadelesi, Tekstil-Sen, SODAP, SDP, DEHAP, Kurtuluş)

Hedeflenen geleceğindir, TMY'ye karşı dur geleceğine sahip çık!

Emekçi halk üzerinde artırılan saldırıların bir parçası olarak gündeme gelen **Terörle Mücadele Yasa Tasarısı**'na karşı çeşitli eylemler yapılıyor.

İSTANBUL

* Emekçilerin sosyal ve sağlık hakkının gaspı adına dönüşen Sosyal Sigortalar ve Genel Sağlık Sigortası Yasa Tasarısı **11 Ekim 2005** tarihinde TBMM'de görüşülmeye başlandı. Bu konu özgülünde yasa tasarısının geri çekilmemesi halinde sürekli eylemlere başlayacağını açıklayan KESK, böyle bir süreçte TMY tasarısının da meclis gündemine sokulması karşısında eylemlerine "Sosyal Güvenlik Yasa Tasarısına ve TMY Tasarısına Hayır" diyerek 22 Ekim Cuma günü başladı.

Türkiye'nin pek çok yerinde aynı tarihte eylemler olurken İstanbul'da KESK'te örgütlü emekçiler de saat 14:00'de Galatasaray Lisesi önünde toplanarak konuya ilişkin basın açıklamasıyla tepkilerini dile getirdi. SES, Eğitim-Sen, Haber-Sen gibi sendikaların İstanbul şubelerinden katılım olan eylemde konuşma yapan Eğitim-Sen 4 No'lu Şube başkanı **Ahmet Korkmaz**, çeşitli yasalarla emekçilerin haklarının gasp edilmek istendiğini, bununla da yetinmeyen devletin, değişik yasaları da oluşacak tepkilere karşı devreye sokmaya çalıştığını söyledi.

Hemen ardından basın metnini okumak üzere sözü alan İstanbul Eğitim-Sen 3 No'lu Şube başkanı **Dursun Yıldız**, KESK'in çağrısı üzerine bakanlı-

ğın yasa tasarısının görüşülmesine ara verdiğini belirterek, tasarının ülkemizde çalışan emekçilerin çalışma hayatlarının özgül koşullarına göre hazırlanmadığını, emekçilerin haklı istek ve önerilerini içermediğini söyledi.

1999 yılında yapılan "reform"un sorunları çözmek yerine daha da büyüttüğünü hatırlatan Yıldız; emekçilerin sigorta primlerini ödeyemediğini (veya maaşı az olduğundan ödemediğini) be-

lirterek, katkı payları bile zor ödenen, ilaçlarını alamayan emekçiler için sağlık yardımını daha da daraltmanın bir anlamı olmadığını söyledi.

Sık sık "Parasız eğitim parasız sağlık", "TMY yasası geri çekilsin",

"Eğitim-Sen kapatılmaz" sloganlarının atıldığı eylem basın metninin okunmasının ardından aynı sloganların uzun süre atılmasıyla son buldu.

* **TMY Tasarısı Karşıtı Birlik** bileşenleri **30 Ekim**'de Taksim Mis Sokak'ta bir araya gelerek tasarıyla geliştirilen haksız saldırıları protesto etti ve temel demokratik haklarımıza yapılan müdahalelerin artmasının hedeflendiğini söyleyerek yasaya geçit vermeme çağrısı yaptılar.

Yasa tasarısının toplumun tüm

Meydanı'na kadar sloganlarla yürüdü. "Faşist yasalar değil demokratik haklar", "TMY tasarısı geri çekilsin", "Baskılar bizi yıldıramaz", "Faşizme karşı omuz omuza" sloganlarını atan kitle ellerinde çeşitli dövizler de taşıdı.

Ağızlarına siyah bant bağlayarak TMY'nin yürürlüğe geçirilmesi halinde insanların konuşma haklarının dahi ellerinden alınacağını ifade eden kitle adına açıklamayı yapan **Ersin Sedefoğlu** mevcut TMY tasarısı ve anti-demokratik tüm yasalara karşı oldukları gibi yeni TMY'ye karşı da mücadeleyi büyüceklerini söyledi. Kanlı ellerin çizdiği sınırlar içerisinde değil, fiili meşru mücadeleyi geliştirerek kazanacaklarını söyleyen Sedefoğlu "Biliyoruz ki bugüne kadar elde edilen sınırlı haklar da böyle kazanılmıştır. Tüm işçi-emekçi, ezilen halklarımızı da, özgürlüklerin düşmanı TMY tasarısı ve tüm anti demokratik yasalar karşısında harekete geçmeye çağırıyoruz" dedi. Kitlelerin katılımı olduğu eylem, TMY tasarısına karşı mücadelenin her alana yayılması gerektiği vurgusu yapılarak "Kahrolsun faşizm, yaşasın mücadelemiz" sloganıyla sona erdi.

* **23 Ekim** günü **Gazi Halk Platformu** bileşenleri **DHP**, **ESP** ve **Partizan** saat 17:00'de Heykel Parkı'nda toplanarak TMY tasarısını protesto etti. "Direne direne kazanacağız", "Yaşasın devrimci dayanışma" dövizleri taşıyan ve "TMY geri çekilsin", "Faşist yasalara karşı sokağa, eyleme, özgürleşmeye", "Tutuklamalar, gözaltılar, baskılar bizi yıldıramaz" vb. sloganlar atarak eski Karakol'a kadar yürüyen kitle, burada yaptığı basın açıklamasıyla Gazi Mahallesi emekçilerine yasaya karşı geliştirilmeye çalışılan halk muhalefetine destek vermeleri çağrısı yapıldı. *Devamı Sayfa 31'de*

kesimlerini etkileyeceğinin altının çizildiği eylemde "TMY tasarısı geri çekilsin-Tüm anti demokratik yasalar iptal edilsin" pankartını açan kitle Mis Sokak'tan başlayarak İstiklal Caddesi'nde yürüyüşe geçti ve Galatasaray